

Sửu Khất Mị Được

Contents

Sửu Khất Mị Được	1
1. Chương 1-1: Thượng	1
2. Chương 1-2: Hạ	6
3. Chương 2	10
4. Chương 3-1: Thượng	19
5. Chương 3-2: Hạ	23
6. Chương 4-1: Thượng	27
7. Chương 4-2: Hạ	32
8. Chương 5-1: Thượng	36
9. Chương 5-2: Hạ	39
10. Chương 6	42
11. Chương 7	50
12. Chương 8	58
13. Chương 9	65
14. Chương 10	72

Sửu Khất Mị Được

Giới thiệu

Editor: BI, DẠ PHONG (CHƯƠNG 1). T. A, YUNN (TỪ CHƯƠNG 2 TRỞ ĐI)Thể loại: Nhất công nhất thụ, ảm áp, c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/suu-khat-mi-duoc>

1. Chương 1-1: Thượng

Rõ ràng là một ngày cực kì nóng, thế nhưng phòng khách đèn đuốc sáng trưng, lại như đông lạnh, tràn ngập lạnh ý băng tuyết, ngay cả chủ nhân Lâu Tiêu Khang cũng không nhận được mà chảy mồ hôi ròng ròng, thỉnh thoảng còn kéo tay áo lên lau đi, chỉ là mồ hôi chảy càng lúc càng nhiều. Tay áo đã ướt đẫm mồ hôi, hần nhanh chóng biến thành một kẻ giống như từ dưới nước lao lên.

“Người nói bậy bạ gì đó? Cha?”

Lâu Tâm Nguyệt lạnh lùng nhìn phụ thân, khẩu khí có thể nói lạnh như băng hàn phát sinh từ địa cực.

Thế nhưng đối với thái độ đại nghịch bất đạo của hắn cùng cha thân sinh của chính mình, mỗi người trong sảnh, cũng không ai đứng ra vì Lâu Tiêu Khang nói một câu công đạo. Bởi vì trên người Lâu Tâm Nguyệt có một luồng khí lạnh thấu xương đến cực điểm mà lại không chút hờn giận, làm cho ai đụng đến người hắn chỉ sợ cũng sẽ biến thành người băng, sau đó vỡ vụn rơi đầy đất.

Ngay cả Lâu Tiêu Khang cũng có chút cúi đầu, muốn thừa nhận mình sai lầm. Nếu không phải lúc xưa thề với trời, hắn tuyệt đối sẽ thẳng thắn nói đó chỉ là ý nghĩ viển vông một thời của bản thân mà thôi, xin nhi tử đừng nên quan tâm lời hắn nói, coi như hắn chưa nói qua. Nhưng, chuyện đã đến nước này, làm sao có thể không nói? Cho nên hắn cứ ấp a ấp úng.

“Tâm Nguyệt.... Kỳ thực là như vậy.... Hồi đó ta.... Cùng Hoài đại ca có thoả thuận....”

Thấy gương mặt băng lãnh không hài lòng của nhi tử, Lâu Tiêu Khang sắp nói không nổi. Hắn biết nhi tử không vui thì rất khó lấy lòng, hắn đánh bạo nói một lần, khẩu khí không hề có tí sức thuyết phục, “Hoài đại ca thật là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, ngay cả đại tẩu cũng là mỹ nữ nhất đẳng, người lúc đó còn đang trong bụng mẹ, nàng thì trong bụng đại tẩu, mà giờ sinh các người lại không sai lệch nhiều lắm, cho nên...”

Hắn hít một hơi thật sâu, trong lòng đã đủ dũng khí, hoàn toàn không dám nhìn mặt nhi tử mới nói hết: “Cho nên hai người chỉ phúc vi hôn, thế nhưng người yên tâm, với dung mạo của Hoài đại ca cùng đại tẩu, con gái họ tuyệt đối sẽ tư sắc nghiêng lệ, khẳng định người sẽ thích.”

Lâu Tâm Nguyệt đối với lý do thoái thác của cha hoàn toàn lạnh lùng mà đáp lại. Không ai biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, thế nhưng khuôn mặt đẹp không tỳ vết băng lãnh kia trái lại còn hiện ra một loại rung động trong sáng mà lạnh lùng, càng khiến người ta khó dời mắt.

Sắc đẹp của hắn quả thực đã vượt hẳn thế tục, có một loại cảm giác lạnh lùng cô đơn, mà loại băng lãnh này không chỉ không cảm thấy không đến gần được, trái lại càng làm cho người ta nghĩ hắn thoát ra vẻ đẹp siêu tục quyền rũ người khác.

Người như vậy nguyên bản sẽ không ở cùng với người bình thường, bởi vì người trần chỉ biết làm vậy bản vẻ đẹp lạnh lùng không tỳ vết của hắn.

“Sau này ta lại đến kinh thành làm ăn, rồi mới trở nên giàu có, thế nhưng Hoài đại ca đi chu du khắp nơi về phía nam, ta vẫn chẳng biết hắn có qua được hay không. Bất quá.... lúc xưa ưng thuận hứa hẹn không thể không thực hiện, dù cho Hoài đại ca có nghèo túng thế nào, ta cũng không quên Hoài đại ca quá khứ đã đối ta thật tốt, cho nên.... Nói cách khác...”

Lâu Tâm Nguyệt căn bản chưa nghe xong, ngữ khí băng lãnh của hắn đủ để cắt vàng thành khối, còn lợi hại đến mức có thể giết người, “Cho nên người muốn ta cưới nàng ta về?”

Lâu Tiêu Khang cố sức gạt đầu, vội vã mở miệng nói: “Mẹ người thật ra chán ghét cái việc thành thân này, nói rằng đối phương nhất định không tiền không thế, mới không dám tới làm thân, thế nên mới nói cho người chậm như vậy. Hôm nay thừa dịp mẹ người về nhà mẹ đẻ, ta mới nhanh nói với người. Vì vậy người hãy mau nhanh về phía Nam, đi tìm vị hôn thê của người đi!” Hắn rốt cục nói cũng xong, thầm nghĩ

tốt nhất là nhanh chóng trở về phòng uống nước ấm cho đỡ sợ, bằng không thực sự sẽ bị chính khí thể trên người nhi tử của mình hù chết.

Lâu Tâm Nguyệt băng lãnh không hài lòng mở miệng: “Nếu như nàng ta hoàn toàn không xứng với ta thì sao?”

Lâu Tiêu Khang thấy nhãn thần băng lãnh của nhi tử, hẩn nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Nàng ta sao lại không xứng với người, ta nói rồi, cha mẹ nàng toàn là tuấn nam mỹ nữ a! Tâm Nguyệt, người tin lão cha lần này, cha sẽ không lừa gạt người, thực sự, tuyệt đối là thật, cha tuyệt đối không dám lừa gạt người.”

Tuy rằng là cam đoan, thể nhưng thanh âm càng nói càng nhỏ, nhỏ đến mức nghe không rõ nữa. Nói thể này Lâu Tiêu Khang không ngừng chột dạ, dù sao hẩn chưa bao giờ gặp qua nhà gái, làm sao biết nàng trông có ưa nhìn hay không.

Lâu Tâm Nguyệt nghiêng đầu một cái, bỗng nhiên cười nhạt, dáng cười hời hợt như vậy, hầu như không biểu cảm gì khiến hẩn có chút xinh đẹp, vậy thôi mà đã khiến thần hồn điên đảo, lúm đồng tiền xán lạn rực rỡ như thế, không ai đỡ nổi nụ cười hời hợt này, nhưng ngay cả phu thân Lâu Tiêu Khang cũng nhìn đến ngây người.

Lâu Tâm Nguyệt dù cười xinh đẹp như vậy, nhưng trong thanh âm mang theo uy thể muốn đưa người ta vào chỗ chết không thể kháng được, hẩn sáng giọng biểu đạt ý tứ của mình, “Cha, ta không phải hỏi ý kiến của người, ta muốn nói cho người, nếu nữ nhân kia không xứng với ta, vậy nên làm cái gì bây giờ? Còn muốn ta mang về cho người xem sao?”

“Cái này...” Lâu Tiêu Khang sót ruột nói không ra lời.

Lâu Tâm Nguyệt trong nháy mắt thấp giọng nói: “Đưa lão gia vào phòng, đi thỉnh phu nhân về nhà, chờ mẹ ta trở về, sẽ hảo hảo thuyết giáo cha một trận.”

Lâu phu nhân thuyết giáo tuyệt không chỉ là nói chuyện mà thôi, Lâu Tiêu Khang từ trước đến nay sợ vợ, toàn bộ kinh thành đều biết đến.

Lâu Tâm Nguyệt vừa nói xong, sắc mặt Lâu Tiêu Khang lập tức trắng bệch, ngay lập tức hẩn muốn cứu vãn tình thế, để tránh khỏi gặp cực hình, hẩn run rẩy nói: “Nếu như người không muốn cưới, đương nhiên sẽ không cưới, thể nhưng ân tình của Hoài đại ca dành cho ta không thể quên, nếu không phải lúc trước hẩn chia cho ta một bát cơm, chỉ sợ ta đã chết đói từ lâu, cũng sẽ không có ta ngày hôm nay. Cho nên, Tâm Nguyệt người nếu không muốn lấy, thì có thể mang nàng về đây, chúng ta sẽ tìm gia đình tốt mà gả nàng đi!”

Hẩn càng nói thanh âm càng nhỏ, sợ rằng nhi tử của mình không hài lòng cách xử lý như thế, hẩn trong lòng run sợ hỏi: “Như vậy được không? Nhi tử?”

Lâu Tâm Nguyệt biểu tình lãnh đạm nhìn không ra nguyên do, bất quá hẩn quay đầu sang người hầu bên

cạnh nói: “Ta muốn đi xa nhà, quần áo đều phải chuẩn bị cho tốt, sáng sớm ngày mai sẽ đi.”

Nghe vậy, Lâu Tiêu Khang thở hắt một cái, xem ra mọi chuyện cuối cùng cũng được giải quyết, hắn cũng an tâm đi.

Nhưng mà Lâu Tâm Nguyệt đột nhiên quay về phía hắn hỏi: “Cha, người nói nữ nhân kia đang ở đâu?”

Lâu Tiêu Khang vội vàng mang một phong thư lúc xưa mở ra, “Đây là Hoài đại ca viết cho ta mười năm trước, người xem đi.”

Lâu Tâm Nguyệt nhận thư xem, không tin được là chỉ ngắn ngủi vài câu. Xem xong hắn vẫn như cũ, không biểu tình. Sau đó hắn lãnh khốc đem giấy vo lại, gương mặt không hài lòng đến cực điểm, biểu tình dần dần lộ ra cay nghiệt, lạnh lẽo, mà khuôn mặt xinh đẹp không tỳ vết lại bày ra một bộ dạng đẹp kinh người.

Đơn giản là hắn không có một nữ nhân nào đáng để phải đi một chuyến, thế nhưng nữ nhân này khiến hắn phải tự thân xuất mã, nàng ta tốt nhất là phải biết nghe lời, bằng không hắn tuyệt đối sẽ không cho nàng sống yên ổn.

Hắn lạnh lùng khinh蔑 mà nói: “Kỹ viện nổi tiếng ở Dương Châu? Hy vọng nàng không phải là một trong những danh kỹ ở đó.”

Lâu Tiêu Khang không dám nói gì, sinh ra nhi tử này, tuy rằng tướng mạo xinh đẹp không tỳ vết, thủ đoạn thương trường lãnh khốc vô tình, tài sản Lâu gia có thể nói chín phần đều do nhi tử kiếm được, thế nhưng trình độ lấy lòng nhi tử này khó khăn đến mức mười người hầu hạ còn khó, hắn thậm chí so với phụ thân còn uy nghiêm hơn, ngay cả tôi tớ cũng chỉ nghe hắn nói, không dạy nổi hắn, mặt mũi làm cha cũng mất hết!

Đừng nói là hắn, ngay cả thê tử không buông tha người của hắn thấy nhi tử, cũng không dám chỉ trích lung tung quá đáng, chính vì vậy mà tính tình nhi tử khó chọc đến mức mọi người đều biết. Nếu đụng đến người của hắn, tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt.

Thị trấn ngựa xe như nước, trái phải hai bên đều có cửa hàng nhỏ san sát nhau mở rộng cửa, buôn bán, rao hàng náo nhiệt vang tận mây xanh. Có những cô nương sáng sớm đi lại trên đường, chỉ là các nàng càng đi càng chậm, hơn nữa, con mắt hiển nhiên đều cùng nhìn một chỗ, tiêu điểm tất cả đều tập trung tại một nam nhân người mặt gấm bạch y.

Nam nhân diện mạo như tuyết, trơn bóng không tỳ vết, cả người có thể so sánh với hàn khí, quần áo mũ chỉnh tề, dáng vẻ phi phàm, hơn nữa toàn thân toát ra uy thế khiến kẻ khác phải phục tùng, có thể thấy được đây là một người vô cùng giàu có. Ngay cả có nhiều cô nương nhìn lên hắn như vậy, hắn cũng hoàn toàn không để ý đến, dù sao những cô nương này cũng chỉ dung tục chi phần, chẳng xứng đôi với hắn, đừng nói đến việc hắn bố thí cho các nàng đến một cái liếc mắt.

“Thiếu gia, chúng ta qua bên này đi.”

Người hầu Phúc Lai kiềm nén lại nụ cười bên khoé môi, đứng thẳng người, ngay cả trên mặt cũng hiện ra vẻ đắc ý. Đơn giản là thiếu gia nhà hắn anh tuấn như vậy, làm cho các tâm hồn thiếu nữ phải rung động, hắn là người hầu cũng nở mày nở mặt. Hơn nữa thiếu gia nhà hắn lại giàu nhất kinh thành, địa vị nói có bao nhiêu tôn quý thì tôn quý bấy nhiêu, nhưng các cô con gái này đừng mong dính với thiếu gia nhà hắn, thiếu gia ngoại trừ thiên tiên mỹ nữ, thì không còn ai xứng đôi cả.

Đi tới một nhà trọ thượng đẳng, Phúc Lai dùng khăn trắng lau bàn và ghế trước, sau đó mới thỉnh Lâu Tâm Nguyệt ngồi vào; đơn giản là Lâu Tâm Nguyệt sợ bẩn, hắn đương nhiên càng phải hầu hạ cẩn thận.

Chờ Lâu Tâm Nguyệt an toạ, Phúc Lai lập tức rống to hét lớn: “Tiểu nhị, cho thiếu gia nhà ta trà tốt nhất, thượng đẳng nhất, còn có...”

Vừa nói, hắn đem một thỏi bạc vắt ra không chút tiếc rẻ, khiến mắt của chủ quầy nhìn thấy vội vàng lao tới.

Phúc Lai một sắc mặt “Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng” (chó cậy thế chủ), “Còn nữa, chủ quầy, thiếu gia nhà ta sợ bẩn, người đi trừ phòng pha trà mau cho ta, nếu khiến bụng thiếu gia nhà ta khó chịu, người cẩn thận khách điểm ngày mai bị người ta đập nát.”

Vừa nghe khẩu khí của hắn, chủ quầy chỉ biết địa vị của thiếu gia không phải chuyện đùa, vội vàng tới gần Lâu Tâm Nguyệt nịnh bợ: “Vị thiếu gia này, ngài muốn uống trà gì?”

Lâu Tâm Nguyệt che mũi lại, đối với thân mồ hôi của chủ quầy khó có thể chịu được, lạnh giọng nói: “Cút ngay cho ta.”

Chủ quầy sửng sốt một chút.

Phúc Lai nói: “Thối vị trên người người bám vào trên y phục trắng nõn của thiếu gia, mau cút ngay! Trà gì cũng phải ngon, nhớ kỹ, phải là trà thượng đẳng nhất, thiếu gia nhà ta rất kén chọn, nếu trà của người không ngon, chúng ta sẽ ném trà của người đi.”

Chủ quầy có chút xấu hổ, thế nhưng đối phương có tiền, hắn không thể làm gì khác hơn là dùng vẻ mặt nịnh bợ hành lễ rồi đi. Sau đó không lâu, hắn mang trà đến.

Phúc Lai dùng khăn trắng lau qua cái chén, mới dám để Lâu Tâm Nguyệt sử dụng, thái độ của hắn đối với Lâu Tâm Nguyệt hoàn toàn khác với bá đạo xúc phạm khi nãy, cực kỳ lễ phép nói: “Thiếu gia, thỉnh dùng trà.”

Lâu Tâm Nguyệt đón lấy trà, lạnh đạm uống một ngụm rồi bỏ xuống ngay lập tức.

Phúc Lai thấp giọng hỏi: “Trà không ý sao? Thiếu gia? Ta kêu hắn đổi lại.”

“Miễn đi, ở chỗ này làm sao có trà ta yêu thích, trái lại đến Dương Châu đã nửa tháng, vẫn tìm không được nữ nhân khiến người ta bốc hỏa kia.”

Nghe Lâu Tâm Nguyệt cảm phần nói xong, Phúc Lai cũng vì bất bình của hắn mà nói: “Đúng vậy, thiếu gia, nhà nàng ta sớm không thiêu, muộn không thiêu, hết lần này đến lần khác gửi thư cho lão gia, sau đó mới thiêu sạch, người cũng không biết đã lưu lạc nơi nào, căn bản là không tìm ra được manh mối. Ta nghĩ chúng ta nên về nhà thôi, cho dù lão gia có nói cũng vậy.”

2. Chương 1-2: Hạ

“Để người khác chê cười rằng ngay cả một nữ nhân mà ta cũng tìm không được sao?” Lâu Tâm Nguyệt lời ngọc bội trên người xuống, ánh mắt sắc bén toát ra một thứ ánh sáng nghiêm nghị. “Cái ngọc bội quý quái này, là một đôi, một cái ở chỗ ta, một cái thì ở nơi nào, xem nếu ta ném nó đi, dù sao cũng đã tìm không ra, có đập bể mảnh ngọc này, cũng chẳng nhận ra ngọc nào, cha ta như thế thì vô pháp nghĩ đến, sẽ chẳng mơ tưởng muốn ta cưới nàng, huống hồ nàng ta xứng với ta sao? Hừ!”

Lâu Tâm Nguyệt không hài lòng ném ngọc xuống, mảnh ngọc lăn qua cầu thang, rơi xuống bên chân tiểu nhị khách điểm.

Tiểu nhị nghe thấy được, thoát nhìn vô cùng chất phác, hắn nhặt lên, nghi hoặc nhìn trộm về phía Lâu Tâm Nguyệt, mới bắt đầu cung kính “Uy, khách quan, người ăn mặc hào quý như thế, nhưng đây lại là vật bất li thân của A Chân, người làm sao mà lấy được? Như vậy không hay cho lắm!”

“Thiếu gia nhà ta có đủ mọi thứ, người mù rồi sao, xem ta đập nát cái miệng thối của người...” Phúc Lai ở kinh thành từ trước đến nay dựa vào Lâu Tâm Nguyệt mà ý thể hiếp người, nói rồi lập tức nắm tay lại muốn đánh người.

Lâu Tâm Nguyệt mở miệng, thanh âm vô cùng lạnh lùng: “Người đã từng thấy qua ngọc bội này?”

Nắm tay Phúc Lai dừng lại ở không trung, hắn há to miệng ra, bỗng nhiên hiểu rõ mọi chuyện.

Tiểu nhị đơn giản nói: “Trong thành Dương Châu này, ai chẳng biết A Chân có ngọc bội, ta lần trước có việc tìm, nhìn qua thấy miếng ngọc bội này đeo trên người hắn, ngay cả hình dạng cũng giống nhau như đúc, này không phải ngọc bội của A Chân thì là của ai chứ?”

“Đây là một cặp, người đang cầm là cái còn lại, nhìn lại xem, có vừa vặn khớp với ngọc bội của A Chân mà người nói không?”

Tiểu nhị sửng sốt, lật đi lật lại xem, quả nhiên là ngược lại, hắn há mồm, lộ ra bộ dáng si ngốc.

Lâu Tâm Nguyệt không ngờ vực lạnh lùng hỏi: “A Chân kia đang ở đâu? Ta muốn biết ngay bây giờ.”

“Thiếu gia, chúng ta có đi nhầm chỗ hay không? Nơi này... Nơi này thật lạ a.”

Nói lạ, cũng không phải lạ, chỉ bất quá không phải bình thường, bởi vì.... một loạt phòng này đều là của Lệ Xuân viện, Di Hồng viện, Bát Tiên Nữ gì đó, nói chung là kỹ viện, hơn nữa lại là kỹ viện nổi tiếng nhất Dương Châu, nữ nhân quần áo không chỉnh tề nhiều, ngay cả nam nhân háo sắc tham hoa cũng nhiều không kém.

Đi trên đường có thể nghe được một vài dâm thanh khó nghe, âm thanh phóng dăng, khiến cho người ta tiêu hồn thực cốt, ngay cả Phúc Lai cũng không nhận được tâm dương với cô nương quyến rũ đang nhìn hẩn cười.

“Đi hỏi A Chân ở đâu. Tiểu nhị nói ở đây không ai không nhận ra hẩn cả.”

Phúc Lai nuốt ngụm nước bọt, đến gần một cô nương chỉ cần cúi đầu là có thể nhìn thấy ngực nàng, “Xin hỏi A Chân đang ở nơi nào?”

Vị cô nương bỗng nhiên cười khanh khách, bĩu môi nhìn Phúc Lai, “Tại sao tuổi còn trẻ như thế lại tìm A Chân a? Chính là vị kia muốn tìm sao?”

Nàng hướng Lâu Tâm Nguyệt cười, rõ ràng là cười nhạo hẩn. Mà Lâu Tâm Nguyệt lúc này lại lạnh như băng quay đầu liếc nàng một cái, với cái liếc hàn lệ kia, cô nương hiểu chuyện, nụ cười bỗng nhiên đông lại, thành thật mà nói: “A Chân ở cuối ngõ này, chỉ có một nhà thôi, nhìn là biết.”

Lâu Tâm Nguyệt vung tay áo, rõ ràng là muốn đi.

Nhưng vị cô nương kia lại đi tới, ôm lấy Lâu Tâm Nguyệt, “Công tử, người thật tuấn tú a, A Chân chưa được, ta cũng chưa được a, không bằng chúng ta thử xem đi!”

Lâu Tâm Nguyệt cười nhạt, “Người hạ lưu như thế, tám trăm năm sau cũng không có khả năng.” Nói xong, hẩn khinh thường mà đẩy nàng ra.

Vị cô nương kia ở phía sau Lâu Tâm Nguyệt bắt đầu thóa mạ, ngay cả tổ tiên tám đời hẩn đều bị lôi ra.

Lâu Tâm Nguyệt sắc mặt băng lãnh quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Người muốn ta tìm người thế nào mới đối đãi người tốt được? Để ta ngâm lại xem...”

Mỗi chữ hần nói thanh âm đều rất nhỏ, nhưng nghe xong đều cảm giác được đó không phải giọng, người đó sáng giọng, lời nói sắc như dao, xé ruột xé gan. Mỗi vị cô nương kia run lên, một chữ cũng không thốt ra thêm được.

Lâu Tâm Nguyệt thập phần thỏa mãn bởi gương mặt sợ hãi của nàng, tiếp tục hướng phía trước mà đi tiếp.

Ngõ kia chỉ có một căn phòng nhỏ cũ nát, cánh cửa khép hờ, bên trong truyền đến một tiếng rống thật lớn

“Ác, ta chịu không nổi, ta thực sự chịu không nổi, A Chân, người thực sự quá lợi hại, ta thật muốn thượng... Thật muốn... A phù phù...” Thanh âm nam nhân đến cao trào càng lúc càng lớn, quả thật là chói tai đến cực điểm.

Phúc Lai không nghĩ tới A Chân lại dám dăng như vậy, mà sắc mặt băng lãnh của Lâu Tâm Nguyệt ngay từ đầu cũng biến đổi không nhiều.

Hắn lạnh lùng khinh miệt nói: “Nữ nhân dám tiện.” Dùng chân mở cửa ra, hiển nhiên là sợ dùng tay mở cửa sẽ làm bẩn tay hắn, bên trong có một tên nam nhân bụng bự đang ngồi ở ghế, ôm một người rõ ràng là nữ nhân.

Lâu Tâm Nguyệt không cho nữ nhân kia một cơ hội để nói, mở miệng coi rẻ: “A Chân, ta là từ kinh thành tới, cha ta cùng cha người kết nghĩa kim lan, người theo ta chỉ phúc vi hôn, ta phụng mệnh cha ta mang người trở lại kinh thành, nhưng người phải cùng ta thỏa thuận việc hôn nhân sau này, tuyệt không cho người khóc lóc, tranh cãi với ta.”

“Ai nha, mẹ ơi, sao lại có thể như thế, sao lại có thể như thế chứ?”

Bên trong bỗng nhiên truyền đến một trận ồn ào kinh thiên động địa, mà nam nhân bụng bự ở ngoài ôm lấy nữ nhân cười nói với bên trong: “A Chân, người có khách, ta đi đây, cảm tạ.”

Nữ nhân nhìn Lâu Tâm Nguyệt ha hả cười, tùy ý đi lại quan sát hắn một phen, tiếp tục bật cười ra tiếng: “Người có hôn ước với A Chân a?”

Lâu Tâm Nguyệt thế mới biết nữ nhân này không phải A Chân, A Chân thật sự đang ở bên trong kia.

Nhưng nữ nhân này cười nhạo nói: “A Chân? Ha ha, người trông đẹp như vậy, rất xứng với A Chân a? Ha ha ha...”

Tiếng cười của nàng càng lúc càng lớn, làm cho nam nhân bụng bự cũng trừng mắt nhìn Lâu Tâm Nguyệt,

nhìn không được cũng bật cười, “Thật đáng thương.” Hấn vỗ vỗ vai Lâu Tâm Nguyệt, đồng tình nói: “Người thật đáng thương, bất quá cũng có thể từ hôn, đúng không? Chỉ là cha mẹ tác hôn thôi, không sao, A Chân ít nhất...”

Namnhân kia cúi đầu nói với nữ nhân: “Uy, tiểu Đào a, A Chân có chỗ nào không tốt? Nói cho hấn nghe đi, tay nghề ít nhất cũng không tồi.”

Nữ nhân kia cười lớn hơn nữa. “Taysao? Ha ha, đừng làm ta cười chết chứ, chí ít hấn cũng không tệ, có thể bán trở lại, tuy rằng bán không được ba phần, bất quá dựa vào công việc hiện tại của A Chân, bảo đảm người ăn không xong.”

Hoàn toàn nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, Lâu Tâm Nguyệt ngơ ngác nhìn bọn hấn đi ra ngoài, bên trong lại có tiếng người phát ra, sau đó tĩnh lặng không tiếng động.

Phúc Lai xem tình hình có chút quái dị, nhẹ giọng nói: “Thiếu gia, có muốn vào xem nữ nhân kia một chút không?”

Lâu Tâm Nguyệt gật đầu đi vào, bên trong toàn bộ đều là sách, hơn nữa lại còn chồng chất trên mặt đất, trên sách đều là bụi, bụi trong không khí bay lên, bên trong thì vừa bẩn vừa hôi, trừ không gian nhỏ hẹp ở giữa để đi lại, trên người con lợn kia tỏa ra mùi hôi khiến người khác buồn nôn, với mức độ yêu sạch sẽ của Lâu Tâm Nguyệt, hấn lập tức quay đầu muốn bỏ đi.

Nhưng khi hấn quay đầu muốn đi, một người đen đen nắm lấy chân hấn, hơn nữa còn kéo giày hấn ra, lại còn phun ra nước vàng vàng tại vạt áo hấn, kẻ khác nghĩ tới mà ghê tởm đến cực điểm.

Tên đen đen đó giống như con giun nhúc nhích không ngừng bên người hấn. Lâu Tâm Nguyệt yêu sạch sẽ, cũng chưa từng gặp qua người ghê tởm như thế, làm chuyện cả đời chưa ai dám làm với hấn. Hấn thất thanh hét chói tai, hơn nữa vừa cao vừa thê lương, đơn giản là hấn vô cùng yêu sạch sẽ, mà thứ này thì gớm ghiếc quá mức.

Hấn một bên la hét, một bên dùng chân cuồng loạn đẩy cái tên đen đen gớm ghiếc, tên đen đen ấy kêu to, nhưng lại bật lên một loại âm thanh kỳ quái.

Lâu Tâm Nguyệt càng cố sức đạp, hét chói tai hơn nữa, tên đen đen kia ôm chặt chân hấn, cũng cùng la hét thê thảm: “Không nên a, không nên a, nghìn vạn lần không nên a...”

Lâu Tâm Nguyệt cố sức đạp mà tóc tai bù xù, tên đen đen gớm ghiếc càng nắm chặt chân hấn. hấn không trụ được, ngã xuống chồng sách vừa cũ vừa bẩn kia.

Thoáng chốc, Lâu Tâm Nguyệt hét lên, bởi vì con lợn vừa bẩn vừa thối kia tiến sát mặt hấn, vị đạo chỉ có thể dùng từ kinh khủng hình dung, hai con lợn kia đột nhiên hướng mặt hấn vừa hôn vừa liếm.

Ác... Hắn không nhìn được nữa, ói ra một thân, ngay cả nước mắt cũng chảy ra.

Mà Phúc Lai hoàn toàn giương mắt nhìn, bởi sự đột ngột, hắn căn bản không kịp giải cứu thiếu gia.

Phong: *rút lựa ra vậy* các nàng thân mến phần này nhiều đoạn có vẻ hơi khó hiểu, PTC cũng xin lưu ý các nàng một chút *hôn*

Đầu tiên là về thái độ cười khinh thường (vào mặt) Tâm Nguyệt của cô nương kia, không phải cười mất thẩm mỹ của em Nguyệt, mà cười vào sinh lý em ấy khi còn trẻ mà phải đi tìm người-làm-nghề-kia

Thứ hai là đoạn cuối có xuất hiện em heo, em ấy sẽ là bước đệm cho tình-cảm-thán của hai bạn xD

Bi: Mà cái nghề kia là nghề gì, heo kia làm cái gì thì chương sau sẽ rõ =)))) *hôn gió*

3. Chương 2

Editor: Yunn

Beta: Bi

“Thiếu gia, thiếu gia, người không sao chứ?”

“A..... Kêu heo tránh ra, ác.....”

“Oa, kinh thể tuyệt phẩm của ta, oa a.....”

Cùng lúc, phát ra ba thanh âm khác nhau, Phúc Lai lúng túng, vội vàng tuân mệnh đuổi heo đi. Lâu Tâm Nguyệt tựa hồ muốn té xỉu, mặt khác lại phát ra âm thanh thán thiết nhất từ trước đến nay.

Tên đen đen nhúc nhích từ trong đồng sách chui ra, cuốn lấy chân Tâm Nguyệt, không ngừng kích động mà khóc lớn, “Oa, kinh thể tuyệt phẩm của ta, ta đã tìm một năm rồi, chính là kinh thể tuyệt phẩm của Dương Châu nhân xưng “nhà phát minh mì được thiên tài” ta đây...”

Tiếng khóc kinh thiên động địa của người nọ, chỉ lộ ra ánh mắt bi thương đến cực điểm lại rơi xuống giọt lệ. Nói y chỉ lộ ra đôi mắt, là bởi vì khuôn mặt hắn như “Ô tất mặt hắc”, chỉ thấy được đôi mắt, ngoài

ra những chỗ khác không phải bắn đến nhìn không ra, khuôn mặt vừa đen đúa vừa hôi hám của y thì bị những sợi tóc dài không được chải chuốt che khuất đi.

Thoắt cái, tiếng khóc ngừng, người nọ vui vẻ nói: “Không đúng, hấn vừa đạp xuống, hiển nhiên còn có thể lưu lại một chút chất lỏng, nếu ta nhớ cảm giác cùng mùi thơm kia thì tốt rồi, cho dù làm lại một lần, cũng không quá khó khăn”.

Sau khi xác định giải pháp, y nhanh chóng bắt lấy chân Lâu Tâm Nguyệt, bắt đầu cởi giày của hấn.

Lâu Tâm Nguyệt lãnh tâm lãnh diện, làm sao chịu nổi được người như vậy làm càn vô lễ, hấn cả giận nói: “Buông chân ra!”.

” Chết ta cũng không có buông ra”. Người nọ vẫn cố chấp.

“Vậy tìm chết đi!” Gót chân Lâu Tâm Nguyệt cũng tàn nhẫn không kém gì miệng hấn, không chút lưu tình mà hướng tới đá vào mặt người nọ.

Phản ứng của người nọ thật trì độn, bởi vì mỗi lần đều bị hấn đá trúng, thậm chí ngay cả máu mũi bắn ra tung tóe, hấn đau đến oa oa kêu to; rồi cả Lâu Tâm Nguyệt cũng phóng ra tiếng kêu thảm thiết, đơn giản là bị máu tươi của người nọ rơi xuống cánh tay, thứ sánh bẩn ghê tởm kia làm hấn thiếu chút nữa muốn ói ra.

Lâu Tâm Nguyệt phản ứng kịch liệt, người nọ tháo không được giày của hấn, đành phải đưa chân hấn lên, liều mạng dùng mũi giày chóp giày của hấn, hơn nữa một bên ngồi, một bên lại phát ra âm thanh khác thường.

Cho tới bây giờ Lâu Tâm Nguyệt cũng chưa gặp qua kẻ biến thái, ghê tởm, thấp hèn, hạ lưu như vậy, trong kinh thành, tuy là không có ít nam nhân yêu thích khuôn mặt tuyệt sắc hiếm thấy của hấn, thế nhưng chưa từng có người nào đối hấn làm ra hành động hạ lưu như thế. Chỉ muốn nghĩ đến cái tên nam nhân biến thái này kẻ sát giày hấn dùng chóp mũi để ngồi như vậy, hấn liền cảm thấy một trận buồn nôn.

Hấn thở dốc thét chói tai phần nọ, sớm đã mất đi phong độ điềm tĩnh, người ghê tởm như vậy lại tới gần hấn, thế nào mà hấn bình tĩnh cho được.

“Không buông ra ta liền cho ngươi chết.....”Lâu Tâm Nguyệt mỗi cước đều đá trúng đối phương.

Chỉ là người nọ bị đá chắc yếu tử bất hoạt (không chết cũng tàn phế), không ngờ lại liều mạng ôm lấy chân hấn, không hơn kém vờn đầu lưỡi liếm giày của hấn; người nọ thật khó khăn tháo giày của hấn, chăm chú kê đến bên mép ngồi, còn một bên lăm lăm: “Đúng, đúng, chính là mùi vị này”.

Phúc Lai đuổi lợn xong nhanh chóng chạy đến Lâu Tâm Nguyệt, vội la lên: “Thiếu gia, người không sao chứ?”.

Lâu Tâm Nguyệt cả đời chưa gặp tình huống tức giận đến không chế không được, thân mình hấn run rẩy gầm lên giận giữ: “Không thấy giày của ta bị hấn cầm trong tay sao?”.

Phúc Lai muốn đi lấy, lại trông thấy tên đen đen bần bần ở phía kia, ôm giày của thiếu gia hấn, thoát nhìn ngay cả da giày thậm chí bị cắn vào bên trong miệng; hấn cảm thấy da đầu tê dại một trận, tên đen đen bần bần này thật quái dị a! Thiếu gia hấn tuy đẹp, nhưng đẹp đến nỗi thích hôn giày của hấn, vậy có phần kì quái.

“A a, hóa ra là thế, hóa ra là thế, ha ha ha.....Quá tuyệt vời, quá tuyệt vời, ta rốt cục cũng biết là thiếu cái gì, ha ha ha..... Vốn dĩ thật sự là thơm như vậy.”

Bỗng nhiên người nọ cầm giày Lâu Tâm Nguyệt điên cuồng cười to, đồng thời mũi bị Lâu Tâm Nguyệt đá vẫn còn chảy huyết ra, toàn thân y trên dưới đều là màu đen, trên tóc tích tụ dơ bẩn đã lâu, quần áo đã chẳng có tẩy qua, sớm đã nhìn không ra màu sắc quần áo, bởi vì tất cả đều là màu đen.

Đến mặt y cũng ô hắc, thoát nhìn tựa như trăm năm qua chưa bao giờ rửa mặt, ngay cả cánh tay cùng móng tay cũng lộ ra màu đen, chứng tỏ y cũng thật lâu không có tắm rửa qua, toàn thân thoát nhìn tựa như một cây cột màu đen, vô cùng quái dị.

Máu mũi y từng giọt rơi xuống mặt đất, y dường như chưa cảm giác thấy, vẫn tiếp tục ôm giày Lâu Tâm Nguyệt, vẻ mặt say mê vui mừng khôn xiết, chỉ thiếu đứng lên vui sướng hoa chân múa tay.

Bỗng nhiên, y quay đầu nhìn về phía Lâu Tâm Nguyệt.

Lâu Tâm Nguyệt cảm thấy một trận ác hàn tập thượng (*), dự cảm điềm xấu dâng lên trong đầu hấn, hấn không kịp quay đầu bước đi, người nọ bỗng nhiên vọt đến; không để Lâu Tâm Nguyệt có cơ hội phản kháng, nhanh chóng ôm lấy, sít sao ôm lấy, cơ hồ làm người khác không thở nổi.

Người nọ vẻ mặt vui mừng reo hò, thật vui sướng nói: “Đa tạ người, đa tạ người, ta thật sự đa tạ người, Tiểu ca! Khiến ta có thể hoàn thành phát minh lớn nhất đời ta, nếu trên giày người không dính đầy bùn đất, tuyệt tác của ta tuyệt đối vẫn còn thiếu một vài thứ...”

“Tránh ra, cút, cút.....”

Y áp sát ngay mặt, Lâu Tâm Nguyệt trong lòng liền cảm thấy một mùi tanh tưởi làm cho người ta sợ hãi, toàn thân hấn không ngừng nổi da gà. Mùi tanh tưởi kia thật sự xông chết hấn; hơn nữa máu mũi cũng dính vào áo hấn, làm cho Lâu Tâm Nguyệt vốn yêu sạch sẽ thiết đến chói tai, tay đầm chân đá không ngừng.

A Chân bị đánh cho thảm hại hơn, tựa như y hoàn toàn không có cảm giác, xem ra chịu đựng bị đánh, sức chịu đựng gấp đôi người khác. Mắt y bỗng nhiên sáng lên, phát hiện được sự việc gì đó kì lạ, y cấp tốc giữ chặt quần áo Lâu Tâm Nguyệt, hướng cổ hấn để ngửi.

Y nhin không được tán thưởng nói: “Oa, thơm quá a, người dùng gì thể nào lại thơm như vậy? Mùi hảo bồng, chính là hương vị cơ thể người? Người có thể cấp cho ta một chút nước miếng, mồ hôi, còn có dịch?”

A Chân càng nói càng hưng phấn, nói xong lại càng nhỏ dãi, “Ta chỉ dùng để nghiên cứu, thật sự chỉ cần một chút là tốt rồi, người vừa rồi ngay cả nhỏ ra dịch vị cũng có thể, bắt quá cầu người ngàn vạn lần cấp cho ta chút dịch; nơi đó có phòng của ta, người khả dĩ thử làm sơ qua một chút, một chút ra sức lưu lại trong cái chén nhỏ của ta...”

Tên này nói chuyện vừa bắn thủ, hạ lưu, vô sỉ, còn không ngừng vuốt ve cổ hần, khiến Lâu Tâm Nguyệt toàn thân lạnh đến phát run, lại bị y dùng lực ôm trụ, thể nào cũng đá không ra.

Hắn mất hết bình tĩnh hét lớn:” Phúc Lai, đánh hắn cho ta, mau..... “.

Phúc Lai nhìn tên nam nhân bắn thủ này không biết có bệnh hay không, nhất định quán lấy thiếu gia vô cùng cao quý nhà hắn, hắn cầm lấy một cây gỗ lớn dùng sức mà đánh.

Dường như y có khả năng chịu bị đánh cực hạn, người thường nếu bị đánh như vậy chỉ sợ đã sớm hôn mê, y quay đầu lại liếc Phúc Lai một cái, sau đó lại quay đầu nhìn Lâu Tâm Nguyệt, ra sức thuyết phục.

“Thật sự chỉ cần một chút thì tốt rồi, nếu không thì khi người muốn tìm nữ nhân, lúc ấy đến tìm ta quan sát; chờ khi người làm xong, ta đến lấy một chút, chỉ cần một giọt là tốt rồi.....Thật sự chỉ cần một giọt, ta chỉ là muốn nếm thử, chút hương vị, ngửi ngửi mùi của nó thôi.”

“Cho...ta đánh, đánh hắn cho đến chết.”

Y nói hạ lưu đến cực điểm, Lâu Tâm Nguyệt chưa bao giờ nghe qua lời nói phóng túng hèn hạ như vậy, hắn thét chói tai ra lệnh, rốt cuộc nghe được không ít câu dơ bẩn từ loại này.

Phúc Lai dùng sức đánh y mấy cây, người nọ mới hôn mê bất tỉnh.

Lâu Tâm Nguyệt đầu tóc rối tung, toàn thân bạch y đều nhiễm phải bụi bặm từ trên người người nọ, hắn tức giận đến toàn thân phát run, xanh cả mặt, làm sao còn chút băng sơn hàn lệ như trước.

Cho tới bây giờ Phúc Lai không thấy Lâu Tâm Nguyệt nhếch nhác như vậy, vội vàng xuất ra bạch mặt (khăn trắng) đưa tới trước người hắn.

Lâu Tâm Nguyệt ra sức xoa xoa chỗ cái cổ vừa bị chạm vào, cảm giác ghê tởm kia chẳng những không biến mất, ngược lại càng làm cho hắn buồn nôn ngòi dấy.

Hắn hướng tên nam nhân ô tất mặt hắc nằm trên mặt đất liều mạng ra sức đá mấy đá, người nọ phát sinh tiếng rên rĩ, nhưng không có tỉnh lại, xem ra là bị đánh cho nửa sống nửa chết.

Phúc Lai đỡ Lâu Tâm Nguyệt đến phía trước ngồi vào ghế dựa, hẩn cầm khăn trắng dùng sức lau chùi cái chén đen đến phát sáng, sau đó rót vào chén trà cho hẩn, “Thiếu gia, uống chén trà, cho đỡ sợ.”

Lâu Tâm Nguyệt không chạm vào, tức giận kêu lên: “Đi mua cho ta y phục cùng với giày mới, bị hẩn chạm qua ta bỏ hết, mau! Mau mua để ta đổi, toàn thân ta ngứa ngáy không thôi, bị kẻ bẩn thủ như thế chạm qua, quả thực khiến ta chịu không nổi.”

Thấy Lâu Tâm Nguyệt thần sắc bất hòa, Phúc Lai chính là giận sôi gan, vội vàng lấy lòng: “Thị, thiếu gia, người chờ chút, ta lập tức đi mua.”

* * * *

Lâu Tâm Nguyệt thở gấp đến hồng hộc, hẩn nhìn thấy chén trà trên bàn, hẩn nén giận, một hơi uống vào, vừa mới nuốt đến yết hầu, liền cảm thấy hương vị thập phần quái dị, nhưng hẩn đã nuốt vào không thể phun ra. Hẩn tức giận ném vỡ cái chén, rống giận: “Đây là cho heo uống phải không? Sao lại khó uống như vậy....”

Tên nam nhân ô tất mặt hắc vừa vặn từ bên trong bò ra, sức lực chịu đựng bị đánh quả nhiên tốt, bị đánh thế ngay tức khắc vẫn tỉnh lại. Y đứng lên, nhìn thấy chén trà bị đập nát, y vọt đến nhìn ẩm trà Phúc Lai vừa châm, bỗng nhiên lại phát ra tiếng kêu thảm thiết:” Oa, ta pha chế riêng cho Tú Tú uống, tại sao có thể như vậy?”

Y lập tức vọt tới trước mặt Lâu Tâm Nguyệt, chỉ vào yết hầu của hẩn, run rẩy nói: “Người đã uống của Tú Tú nhà Lâm A bá?”

“Cút ngay, người đến nữa, ta sẽ đánh người.”

” Oa, cái kia đối với người không biết có tác dụng hay không, làm sao bây giờ? Tú Tú là heo mẹ, vốn dĩ cho nó nhưng đối với nam nhân uống, không biết có khả năng thế nào?”

Không được ổn lắm, thiếu chút nữa Lâu Tâm Nguyệt lại lần nữa nôn ra, hẩn che miệng lại, toàn thân phát run, thế nhưng lại gào lên..... Nguyên lai là đem cấp cho một con heo mẹ uống.

” Ta vừa rồi đã uống.....đã uống.....”

” Là phát xuân tề (xuân được) của Tú Tú a, người trộm đi thuốc của Tú Tú, Tú Tú nhất định sẽ tức giận.”

Nguyên lai là một trong hai con heo ở bên trong, nhưng lại là con heo mẹ thấp hèn, lại so với Lâu Tâm Nguyệt thân phận cao quý như vậy, sao có thể chịu được kích thích như thế? Sắc mặt hẩn hồng lên đến phát điên, lãnh tĩnh băng hải sớm ném lên chín từng mây, đồng thời sử dụng quyền cước điên cuồng đánh y một trận.

A Chân bị đánh bò trên mặt đất, thiếu chút nữa ngay cả huyết đều phun ra.

“Người này vương bát đần, này hạ lưu, dám lấy phát xuân tề của heo mẹ cho ta uống, ta phải giết người, giết cả nhà người, thậm chí cả chó nhà người cũng không tha; ta muốn người chết không chỗ chôn thân, làm cho ngay cả chó cũng không ngửi thấy tro cốt của người.”

Lâu Tâm Nguyệt không nghĩ tới hần mắng chửi hoàn toàn không có đạo lý, bởi vì phát xuân tề là hần tự mình uống, cũng không phải A Chân đưa hần uống; nhưng lửa giận đã lên đến tận đầu, không ngừng mắng chửi, tức giận đánh tới.

A Chân bị đánh cho không chỗ có thể trốn, lần đầu tiên gặp người hung ác như vậy, y chạy trốn chết gào to: “Giết người, cứu cứu ta, cứu mạng a.....”

Y che đầu ở trong phòng đông bên tây lủi (chạy tán loạn khắp nơi), Lâu Tâm Nguyệt vẫn không buông tha cầm thứ trên bàn hướng tới hần mà ném; ném hết những chiếc bình nhỏ trên bàn xon, nhân tiện hần lấy thêm chiếc bình nhỏ trên ngăn tủ.

A Chân mặc hần ném, một bên tránh, một bên khóc to: “Oa..... Hai năm nghiên cứu của ta, oa.....Vong Hồn Tán của ta, oa.....Ái Tình Thủy của ta.....”

A Chân một bên khóc hô, nhưng thấy bộ dáng hung hãn muốn giết người của Lâu Tâm Nguyệt, y nào dám ngăn cản; đến khi Lâu Tâm Nguyệt cầm lọ chất lỏng màu đen ra vẻ muốn ném đi, hần thất thanh khóc kêu: “Không được ném, van cầu người đừng ném, đó là phát minh tốt nhất của ta, không nên ném, mất đi ta sẽ gặp trở ngại.”

Lâu Tâm Nguyệt cũng thực vừa lòng lấy lại khí lực, hần giận dữ hỏi:” Đây là thứ gì?”

“Thị..... vật này phi thường trọng yếu..... ”

Nhìn y nói chuyện ngập ngừng ấp úng, Lâu Tâm Nguyệt thấy vật này dường như đối với y phi thường trọng yếu, hần quát hỏi:”Chưa từng thấy qua vật này?”

A Chân cúi thấp mặt, “Là một thứ kì quái, hoặc giả ăn vào sẽ chết, có điều van cầu người đừng ném, đó là phát minh tốt nhất của ta.”

Bỗng nhiên Lâu Tâm Nguyệt đi tới, bắt lấy cầm A Chân, mở to miệng y, đột nhiên đem lọ chất lỏng màu đen trút toàn bộ vào miệng A Chân.A Chân mãnh lực vặn vẹo giấy dựa không uống, làm Lâu Tâm Nguyệt cực kì phẫn nộ, khí lực lúc này đã hoàn toàn bình thường trở lại, A Chân bị hần kiên quyết trút chất lỏng màu đen xuống; đến tận giọt cuối cùng lọt vào miệng y, Lâu Tâm Nguyệt mới buông tha.

“Ta bức chết người, để người bị chính phát minh của mình hại chết, dám đối xử với ta như thế, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ người, ta phải cho người chết thật khó coi”. Lâu Tâm Nguyệt lạnh giọng cả giận nói.

A Chân căn bản không nghe được hần đang nói cái gì, sau khi uống hết y tự mình ngồi dậy, cố gắng giãy giụa trên mặt đất, liều mạng lấy tay tự mình moi móc yết hầu, xem có thể đem thứ hắc thủy kia khạc ra hay không; nhưng ngoài khẩu thủy(nước miếng) ra, cái gì cũng không phun được.

Y ôm đầu khóc rống như mất cha mất mẹ, “Oa, làm thế nào bây giờ? Ta đã uống của A Đông, A Đông, ta thực xin lỗi ngươi,ta, ta rốt cuộc không thể làm ra làm ra thứ này..... Lâm a bá, ta thực xin lỗi ngươi.”

Nói xong, y liền chạy vào trong, sau đó khóc lóc một trận thảm thiết:” A Đông, thực xin lỗi, ta nhờ ra cho ngươi, ọe.....”

Y nôn mửa cả buổi, cũng không phun ra được thứ gì, chính là phun đến sắc mặt trắng bệch.

Lâu Tâm Nguyệt thấy y nói chuyện càng ngày càng quái lạ, còn chạy vào bên trong, hần mơ hồ có thể đoán ra được, nhưng hần không thể tin được. Hần tiêu sái vội bước đi vào bên trong, quả nhiên tên nam nhân lại đi vào nói chuyện cùng con heo thối hắc, vẫn còn đứng nôn mửa, lại không phun ra cái gì.

Lâu Tâm Nguyệt tức giận đến toàn thân phát run, “Ngươi vừa rồi đã uống.....”

A Chân vỗ vỗ con heo đực, “Ta giúp Lâm a bá làm phát xuân tề chính là cho heo đực A Đông uống, bị ta uống đi làm sao bây giờ? Làm sao cũng không phun ra được, oa oa.....” Hần khóc rống lên.

” Ta uống chính là.....”

” Chính là phát xuân tề của heo mẹ Tú Tú nhà Lâm a bá, bởi vì Lâm a bá cực kì yêu mến hai con heo này, bất cứ giá nào cũng đem hai con heo này phối chủng (lai giống). Thế nhưng hai con heo đã có chút tuổi, cho nên mới đến thỉnh cầu ta nhà phát minh mì được nổi danh của thành Dương Châu, thứ này ta đã làm một lần, ngay cả làm lại cũng không được.....Thuốc này thực chất là một đôi, nhất đối nhất, đối với người khác thì vô hiệu, chỉ với đối phương mới có hiệu nghiệm.”

Y còn chưa nói xong, Lâu Tâm Nguyệt đã muốn liều mạng dùng ngón tay móc lấy yết hầu chính mình, nhưng cái gì cũng không phun ra được. Hần xanh mặt, túm lấy A Chân, nhắm tới? Liền đánh liên tiếp lên tay hần, lại thêm phần hung hãn đá.

A Chân bị hần đánh co rút lại trên mặt đất, chảy nước mắt khóc kêu:” Đừng đánh, đừng đánh nữa... ..ác đau quá..... Đau chết ta..... ”

“Ngươi lừa ta uống sẽ chết, ngươi tên hỗn đản này, ta không thể không giết chết ngươi! Để ta uống thuốc của heo cái, ngươi uống của heo đực, ta muốn giết ngươi, cho ngươi chết; cho dù ngươi chết, ta muốn đem xác ngươi từ dưới mộ phân thành vạn mảnh.”

Nhìn thấy hần vừa rồi mắng chửi, bộ dáng hung ác muốn giết người, A Chân kêu oan nói:”Oa! chuyện này không liên quan đến ta, chính là ngươi tự mình uống, hơn nữa không phải chính ta cũng tự mình muốn

uống, là người liều mạng trút ta uống.....”.

Lâu Tâm Nguyệt lại nhấc chân đá tới, liều mạng đá A Chân, rống giận:”Người còn nguy hiểm, ta trước giết người tên phế vật hạ lưu, nếu không thì khiến người khác biết ta với người cùng uống thứ này, ta không còn mặt mũi để sống.....”

“Người không thể giết ta rồi, nếu lúc người động dục, không có giải dược của ta, có khả năng người toàn thân cởi sạch ở ngoài chạy tới chạy lui, cầu đám người thương người; bởi vì thuốc là cấp trư uống, ta hạ dược so với người còn có phần mạnh hơn, cái này Lâm a bá khẩn trương muốn làm cho chúng mau sinh tiểu trư a, thật sự chuyện này không liên quan đến ta.”

Chỉ nghĩ đến cảnh tượng tên hắc nam nhân thối tha này nói người đó chính là mình, Lâu Tâm Nguyệt không rét mà run, hắn như kẻ trộm ngồi nhầm thuyền, đánh cũng không phải, không đánh cũng không phải, toàn thân phát run túm lấy tên hắc nam nhân thối tha này, hi vọng có thể xoay chuyển được con đường sống hỏi:” Nói thật cho ta, nếu thứ này phát tác thì sẽ có tác dụng như thế nào?”

A Chân gãi đầu, vẽ mặt mơ hồ.” Ta không biết, bởi vì làm cho heo ăn, chưa từng ném qua, ta không biết được sẽ có tác dụng ra sao; nhưng cũng không tồi, vào ngày trăng tròn thì nó mới bắt đầu phát tác, nên còn có thời gian, ta có thể..... ”

Lâu Tâm Nguyệt đột nhiên rống giận:” Hôm nay chính là mười lăm.”

Do A Chân mỗi ngày nghiên cứu mị dược, không biết sớm muộn, càng đừng nói hôm nay là ngày mấy, y vội vàng nói:”Cũng phải đợi đến buổi tối.....”

Lâu Tâm Nguyệt rống lên thất thanh, hấn tức giận lại dùng tay đánh tới.”Hiện tại chính là buổi tối.....”

A Chân bị hấn đành cho khóc kêu lên:”Ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ? Người đừng đánh ta, chờ ánh trăng xuất hiện rồi nói sau!”

Lâu Tâm Nguyệt mở cửa sổ ra, ánh trăng vừa vắn ung dung chiếu lên mặt hấn, ánh trăng tròn tràn ngập thích thú mỉm cười; mà hấn bị ánh trăng chiếu đầy, tim bỗng nhiên phanh đống loạn khiêu (đập hỗn loạn), càng nhảy càng nhanh, hấn vội vàng đóng cửa sổ không dám nhìn ánh trăng. Nhưng trong lòng vui sướng đến kì quái, hấn sắc mặt hồng nhuận, thậm chí ngay cả hơi thở đều hỗn độn.

Phúc Lai vội vàng đẩy cửa ra, cầm đồ mới, giày mới chạy vào, thở phì phò, “Thiếu gia, ta mua rồi đây, vải dệt mặc dù kém một chút, thế nhưng.....”

Phúc Lai bọng cam miệng, bởi vì biểu tình trên mặt Lâu Tâm Nguyệt lúc này thập phần khó coi, lại mang theo thần sắc cổ quái, không ra là kì quái chỗ nào, chỉ thấy hai gò má hấn có chút hồng, thoát nhìn cực kì

quyển rũ.

Lâu Tâm Nguyệt trầm thấp nói:” Để quần áo và giày lại, người đêm nay ra ngoài chơi đi, ta phải cùng người này nói chuyện rõ ràng, ngày mai người quay về khách điểm chờ ta.”

Phúc Lai tuy rằng cảm thấy thật kì lạ, nhưng ngữ khí Lâu Tâm Nguyệt vẫn băng lãnh như trước kia, hần gật đầu,” Thị, thiếu gia, thiếu gia người phải cẩn thận.” Rồi sau đó áp sát tai Lâu Tâm Nguyệt nói:”Người này cảm thấy thật kì quái, thiếu gia người cũng nên cẩn thận.”

Lâm Tâm Nguyệt gật đầu, đợi Phúc Lai vừa rời khỏi, hần rút cuộc chống đỡ không được, chân mềm nhũn suýt té trên mặt đất, dừng nói đến là đi.

A Chân lấp bắp kinh hãi bước đến, hoàn toàn quên mất chính mình vừa rồi bị tên bạch y công tử đánh cho một trận thê thảm, quan tâm nói:”Uy, người có khỏe không, sao lại té xỉu?”

“Cút ngay, cút cho ta, người không được đến gần ta trong vòng ba bước, bằng không ta liền... ..” Lâu Tâm Nguyệt cầm lấy một mảnh vụn sắc nhọn trên mặt đất, ” Bằng không ta dùng thứ này chọc vào ngực người.”

Nghe hần nói hung tợn như thế, A Chân lùi lại ba bước, ngay cả lời quan tâm cũng không dám nói nhiều nữa, lui đến cạnh góc nhà nhìn hần.

Lâu Tâm Nguyệt vùi đầu vào giữa hai chân, không ngừng thở phì phò, ban đầu thật rất rất nhỏ; thế nhưng không biết trong cơ thể có gì đó phát tác, rất nhanh, hần càng thở gấp, trong nhà đều nghe được âm thanh hần thở dồn dập.

Nghe được tiếng hần thở, A Chân bỗng nhiên cũng cảm thấy một trận run rẩy, chấn động truyền theo lòng bàn chân thoáng cái liền vọt tới đỉnh đầu, cảm thấy từng đợt sóng tê dại rong rui khắp thân, liếc mắt nhìn bạch y mỹ diễm nam nhân, tuy rằng lúc này nhìn không thấy mặt hần, chỉ nhìn thấy bên lưng hần; nhưng là lưng hần thật mảnh gầy, so với nữ nhân thoát nhìn còn yêu kiều hơn, hương thơm mềm mại tràn đầy kích thích.

A Chân nhịn không kìm được ánh mắt lại chậm rãi dời xuống, đôi chân xinh đẹp kia của nam nhân theo lớp quần áo lộ ra từng chút một, cứ như vậy từng chút một, một mùi hương vô cùng rõ ràng xuất hiện, dường như nghe thấy hương khí phảng phất tới trên người hần; y nuốt nước miếng cái ực, nhưng làm thế nào cả nước miếng lại nuốt không xong, nam nhân này thoát nhìn thật đẹp, đẹp đến mức tim đập loạn, cả nghĩ làm chuyện phóng đảng kia lại cảm thấy thẹn.

Ánh trăng diêm dăm, nhẹ nhàng theo cửa sổ trên mái nhà chiếu vào, soi rõ hai người.

* * *

Lâu Tâm Nguyệt ngồi, tựa đầu càng cúi thấp, gắt gao dùng chân kẹp lấy đầu mình, hơi thở tràn ngập khiêu

khích. A Chân vẫn quy củ lui mình vào góc tường, y mồ hôi nóng vẫn toát ra, hơi nóng chùng như muốn té xỉu, chính kiện quần áo sớm đã ướt đầm một nửa.

Đêm càng lúc càng đậm, ánh trăng ngày càng sáng, tim cả hai cũng càng đập càng dồn dập.

4. Chương 3-1: Thương

“Người... Người có khỏe không?” A Chân thấy Lâu Tâm Nguyệt thở hổn hển lợi hại như vậy, nhẹ giọng hỏi.

“Không liên quan đến người, người cảm miệng cho ta, nói nữa ta sẽ huỷ chết người.”

A Chân lại ngậm miệng không nói, nhưng thấy đối phương cúi đầu ngày một thấp, hơn nữa y phục vì bị gắt gao túm lấy đã xuất hiện những vết nhăn, mà cổ áo của hắn vì cổ sức quá mức mà lộ ra xương quai xanh trơn bóng ~

A Chân nuốt nước miếng một cái, xương quai xanh kia thật đẹp a ~ một tầng ánh sáng diễm lệ, lại thêm vẫn đang chảy mồ hôi ko ngừng, thoát nhìn lại càng gia tăng thêm hương diễm động nhân. Y mãnh liệt nuốt một ngụm lớn nước bọt, hạ thân đã bị phát động, vội vã quay đi, không dám nhìn đến mĩ nhân nữa, mà ngược lại, là nhìn chăm chăm vào bức tường trắng thạch phần vô vị kia ~

“Cho ta nước, cấp ta đảo thủy lai”

Lâu Tâm Nguyệt vì khát nước mà thanh âm trở nên khàn khàn càng gọi cảm, âm điệu lại hơi run rẩy làm dâng lên một vẻ mê hoặc lôi cuốn đến cực điểm, so với tại trên giường nũng nịu thở gấp còn muốn quyến rũ hơn.

A Chân nhin không được tái nuốt nước miếng một cái, toàn thân ướt sũng mồ hôi, một giọt mồ hôi nóng không ngừng đi xuống dưới, cả giấy cũng ẩm ướt bất thường. Y liền chộp lấy chén nước muốn chạy đến thân cận hắn.

Lâu Tâm Nguyệt vội vàng phần nộ nói “Đừng tới đây, cứ để ở bên kia, ta tự mình đến lấy”

A Chân nghe lệnh để cái chén xuống mặt đất. Lâu Tâm Nguyệt liền vội vã vươn tay ra lấy, một hơi uống hết chén, ngay cả trà ngon hay dở cũng không thềm quẩn đến. Hắn lạnh lùng mở miệng “ Cho ... ta nước nữa ...” Hắn ngồi nghiêng nghiêng, toàn thân không chút khí lực xụi lơ trên mặt đất.

A Chân tái bung chén trà đến gần hắn, mà Lâu Tâm Nguyệt vừa nghe thấy hơi thở của A Chân liền thở dốc đắc lợi hại hơn, nhưng hắn tựa hồ khí lực để nắm chắc chén trà cũng không có, chỉ bất lực ngược lên nhìn y.

Nhìn thấy hấn như vậy A Chân không đành lòng liền cầm lấy chén trà muốn ụy hấn uống. Bất quá y càng lại gần, hơi thở của hấn càng loạn, y cũng bất giác run theo, sau đó đỡ lấy hấn, ụy hấn uống xong liền thấp giọng nói: “Nhịn một chút, một đêm này rất nhanh sẽ trôi qua”

“Không cần người ụy! Đây là người làm hại, người cái tên hạ lưu dê tiện này, ngay cả chạm vào một cái lông tơ của ta người cũng không xứng!!!”

Lâu Tâm Nguyệt vút chén trà, chén trà lập tức rơi xuống đất vỡ tan, hấn cắn phần mà túm lấy y, vừa nghĩ đến tình huống làm chính mình xấu hổ hiện tại, vừa tay nắm chân đá không ngừng.

A Chân không hề có một chút phản kháng, Lâu Tâm Nguyệt cũng không có khí lực mà ra sức đánh, bọn họ rút cuộc từ hai nhập thành một, liên tục thở hổn hển.

Lâu Tâm Nguyệt túm lấy quần áo A Chân, há mồm thở ra hơi nóng, trên mặt đầy mồ hôi, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp vì tức giận mà trở nên ửng đỏ vô cùng diễm lệ đến mê người, hấn trong mắt phiếm tăng hơi nước, hàng lông mi loé ra một thứ ánh sáng trong suốt, thoát nhìn chỉ có thể thấy xinh đẹp mà thôi.

A Chân lúc trước chỉ lo chú ý tới đồng được bị hấn phá nát, không hề quan tâm xem hấn đang có bộ dáng gì nữa. Hiện tại hấn tóc mai mất trật tự, hô hấp gấp gáp, bày ra một bộ dáng nếu ứng với người thường thì không có gì đẹp cả, nhưng cái người A Chân đang ngẩn ra nhìn này, lại là một thân nam nhân diễm lệ tuyệt sắc ~

Tâm của y không thể kiềm chế mà trở nên rối loạn, hạ thân cũng không ngừng phát nhiệt. Sự kích thích cơ hồ không thể bị kìm hãm mà đứng thẳng lên; lại thấy ánh mắt hấn tràn ngập dục hỏa, cả người y tức khắc như bị lửa nóng thiêu đốt.

Không biết là ai bắt đầu trước, ngay sau đó một khắc, hai người đã hùng hực khí thế mà môi lưỡi giao triền, không ngừng hôn sâu cùng sở soạn, dường như ai cũng muốn cùng đối phương cơ thể sáp nhập làm một ~

A Chân nhịn không được phát ra tiếng rên rỉ, mà Lâu Tâm Nguyệt từ lâu đã vừa thở hổn hển vừa ra tay bỏ đi y phục của A Chân.

A Chân mặc dù tại nơi kỹ viện lẩn lộn lâu như vậy, thế nhưng chí hướng của y chính là làm ra các loại mị dược chứ không phải chơi đùa cùng nữ nhân, huống chi y đã có người thương, vì thế cho đến nay y vẫn là một xử nam hàng thật giá thật a ~

Mà Lâu Tâm Nguyệt từ trước đến nay mắt cao hơn đầu, không có nữ nhân nào khiến hấn để vào mắt, vì thế hấn cũng chưa từng cùng với ai phát sinh quan hệ

Hai người vẫn mãnh liệt giao triền, nhưng cũng chính là không biết làm thế nào để tiến hành bước tiếp theo. May mà A Chân ở chỗ thất loạn bát tao này cũng đã lâu, một chút hình ảnh ngập tràn tình cảm mãnh liệt cũng đã đập vào mắt. Ngay lúc này, một bức tranh diễm tình đang không ngừng hiện ra trong đầu y.

A Chân theo bản năng, luồn tay vào sâu trong y phục Lâu Tâm Nguyệt, vuốt ve khuôn ngực trắng nõn của hân.

Lúc y vuốt ve xuống phía dưới, Lâu Tâm Nguyệt không thể tự chủ mà rên rỉ, vô lực mà nằm tê liệt ngay trên mặt đất dơ bẩn, hai chân kẹp chặt lấy A Chân, không cho y đi.

Mồ hôi từ trên mặt A Chân không ngừng nhỏ xuống người Lâu Tâm Nguyệt, hơi thở nóng bức trên người Lâu Tâm Nguyệt từ lâu đã thiêu đốt toàn thân A Chân, mà như vậy cảm giác hừng hực đều khiến cho hai bên không thể nhẫn nhịn thêm được nữa.

Lâu Tâm Nguyệt mãnh liệt túm lấy đầu y, vừa gắt gao hôn vừa ngang ngược ra lệnh “Bính ta, nhanh một chút! Ta không chịu nổi nữa, ta nóng quá, nóng bức thật sự khó chịu, nhanh một chút!!!”

Hân vừa ra sức khóc lóc mắng chửi, vừa không đầu không đuôi mà hung hăng đánh đấm.

A Chân bị hân đánh cho vô cùng đau đớn, thế nhưng Lâu Tâm Nguyệt trên người mỗi một chỗ đều thơm mát xinh đẹp làm cho y tình dục bay cao, chịu không nổi mà ôm lấy hân lại mãnh liệt hôn môi. (hôn j hôn hoài vậy >”<)

Y phục của Lâu Tâm Nguyệt sớm đã bị A Chân lột bỏ, ngay cả quần cũng đã bị tuột tới tận đầu gối, hân không thể không chế được mà khóc thành tiếng, lệ rơi đầm má, ngay cả lông mi cũng trở nên ẩm ướt.

A Chân giờ đôi chân trắng trẻo đẹp dễ của hân lên mà hôn, mặc kệ bụi bẩn cùng đất cát, hân chính là vẫn liên tục hôn tới, làm cho Lâu Tâm Nguyệt cảm thấy thẹn thùng mà vận vẹo liên tục, hân xấu hổ quẫn vừa giận nhiệt không ngớt, bỗng nhiên cảm thấy trong cơ thể một ngọn lửa bùng lên khiến hân bật khóc.

A Chân càng nhiệt tình hôn, mà Lâu Tâm Nguyệt lại nắm chặt trên mặt đất, khóc càng lợi hại hơn, cũng thở dốc càng lợi hại, tứ chi run liên tục.

Trong cơ thể có một luồng nhiệt kì quái cấp tốc phun trào, làm cho Lâu Tâm Nguyệt tự mình bịt miệng mà rên rỉ mãnh liệt, viên mắt hân ngập nước, tùy ý để tên nam nhân vừa thối lại vừa bẩn kia ép chặt lấy hân, nhưng chính là loại thối vị đặc biệt, hiện tại hít được, trái lại rõ ràng lại là một loại mị lực vô cùng gợi cảm, trong miệng còn có thể cảm nhận được mùi vị của chính nam nhân này làm thân thể hân càng cảm thấy nóng bức, tưởng chừng như không thể chịu đựng được đến nước này.

Lâu Tâm Nguyệt cảm thụ được y vụng về âu yếm, loại âu yếm vụng về tới cực điểm trong lúc này làm cho người ta vô cùng khó chịu. Y thì chỉ sờ nắn duy nhất một chỗ, hân thì vô lực mà phát run, mãi cho đến khi y theo thân thể hân sờ đến chỗ không nên sờ.

Lâu Tâm Nguyệt xoay mình nẩy lên một chút, rống giận: “Không nên... Không nên...”

Vừa nghe thấy hân cự tuyệt, A Chân từ lâu tình cảm mãnh liệt khó nhịn liền ép chặt lấy hân. hân không

có cách nào khác ngoài thở thật mạnh, kiềm chế toàn thân nóng như lửa.

Hắn tôn trọng Lâu Tâm Nguyệt, chậm rãi ngồi dậy, vùng xung quanh lông mày vì cố nén trụ dục vọng mà nhăn tít lại. Hắn đem chính áo khoác vừa thối vừa bẩn khoác lên người Lâu Tâm Nguyệt, không có khí lực bò vào góc tường, đối mặt với bức tường, sau đó tựa đầu và tường thở hổn hển, rõ ràng là đang chính mình tự kiềm chế.

Lâu Tâm Nguyệt xụi lơ trên mặt đất, cứ ngồi đấy mà không đứng dậy, ôm lấy mớ y phục mà phóng dăng chà xát vào người. Thế nhưng y phục kia chỉ có hương vị của A Chân chứ không phải là A Chân thực sự.

Hắn bò về phía lưng A Chân, chưa tiếp xúc với thân thể nhỏ bé phía sau A Chân đã cảm nhận được toàn thân hắn run lấy bầy, hắn hôn cổ y, hôn đầu y, hôn lưng y, cuồng nhiệt hôn toàn bộ y.

A Chân lại không dám xoay người, cố nén đi dục vọng, nhưng cả người run rẩy để lộ ra y đang khát cầu biết chừng nào ~

Lâu Tâm Nguyệt thẳng thắn đưa tay ôm lấy A Chân, tiếng thở dốc tràn ngập khó có thể kiềm chế sự nhiệt tình. Tại cái lỗ tai đỏ bừng vì dục hỏa của A Chân, hắn khó chịu mà khóc ròng “Ôm ta, ôm chặt ta, nhanh một chút ... Ô ... nhanh một chút ... ta ... ta muốn người...”

Bọn hắn vành tai và tóc mai chạm vào nhau, cứ như thế năm lần bảy lượt hắn ngon ngọt yếu ớt thuyết phục y, dường như cùng với nhờ vả người khác là trù mến như nhau. A Chân cũng không chịu nổi nữa, lập tức ngăn chặn Lâu Tâm Nguyệt.

Lâu Tâm Nguyệt lập tức cùng hắn kịch liệt hôn môi, cảm giác bản thân hình như muốn bốc cháy rừng rực cùng phát sinh tiếng rên rỉ mị hoặc. A Chân đem chính mình siết chặt lấy Lâu Tâm Nguyệt, chậm rãi tiến vào thăm dò cơ thể hắn.

“Người cái tên hỗn đản này, ta tuyệt đối không bỏ qua cho người, người dám như thế đối ta, ta muốn đem người cho ngũ mã phanh thây, lấy đi khúc thịt phía dưới của người, a... Ân... sâu thêm một chút... nhanh một chút, a... Ta muốn giết người, muốn phá hủy người, muốn cho người biến thành một tên khát cái không đáng một đồng... A... Ô... Đừng có ngừng... Ta còn muốn... A...”

Hai thân thể xích lõa giao triền luôn phiên, không ngừng vận vẹo.

Lâu Tâm Nguyệt đúng là lần đầu tiên. Hắn nắm chặt lấy y phục vừa trải trên mặt đất, đau đến phát khóc. Căn bản là khó có thể chống đỡ lại sự nhiệt tình của A Chân.

Trong cơ thể hỏa nhiệt theo A Chân tiến nhập ngày càng rừng rực, quả thực nhanh làm cho hắn choáng váng. Nhưng hắn cũng không kiềm chế được hỏa dục mà đông đưa thất lưng, nhượng A Chân hoàn toàn bắt giữ lấy hắn, làm hắn tại lúc sống tình phía dưới mãnh liệt nhất mà chấn động khốc thành tiếng, cũng không kìm nén được mà tức giận mắng.

Theo mỗi một thanh âm phần nộ, Lâu Tâm Nguyệt càng phát sinh thêm yêu kiều nũng nịu, hần túm chặt lấy A Chân, làm cho lưng của y hoàn toàn là vết tích do móng vuốt cào mà thành, hơn nữa mỗi lần không thể chịu đựng được cao trào thì, hần không chút khách khí mà há mồm cắn đầu vai A Chân.

A Chân cũng không có đẩy ra hần, trái lại nhìn hần vừa mồ hôi vừa nước mắt vốn khó chịu không ngớt, còn thương tiếc dùng môi an ủi hần, đổi lại sự ôn nhu của chính mình để có thể làm cho Lâu Tâm Nguyệt cao giọng thét chói tai thanh âm khoái trá vui sướng đến cực điểm ~

Tận đến hết đêm, hai người trong cơ thể mới tiết hết dục vọng, tiếng thở dốc rên rỉ dần dần nhỏ xuống.

5. Chương 3-2: Hạ

A Chân bắt quá muộn một chút mới tỉnh lại, nhưng Lâu Tâm Nguyệt đã kịp đem hần xích lỏng mà trói gô lại tại chân bàn, làm cho hần liên tục giãy dụa mà không được.

A Chân thất kinh, tạm thời vẫn không thể nắm được rõ ràng lắm tình huống lúc này, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào Lâu Tâm Nguyệt.

Lâu Tâm Nguyệt cầm lấy dầu thấp, chậm rãi tưới xuống một vòng xung quanh y, giống như người ta tưới dầu đốt rơm rạ vậy.

A Chân không giải thích được liền muốn gỡ đầu, bắt quá tay đã bị trói cứng, vì thế hần đành nhẹ giọng hỏi “Ngô... Xin hỏi người hiện tại là muốn làm gì?”

Lâu Tâm Nguyệt liếc hần một cái sắc giọng, hần trên người bây giờ đã khoác lên bộ y phục mới mà Phúc Lai mang về.

A Chân cho rằng hần không nghe rõ, vì vậy lại hỏi “Xin hỏi, người là muốn làm gì?”

“Ta muốn đốt tất cả các chứng cứ xác thực, như vậy sẽ không ai biết đêm qua xảy ra chuyện gì.”

Thanh âm lạnh lùng từ trong miệng Lâu Tâm Nguyệt phun ra, lạnh lùng cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Mặc dù lời hần nói ra thực là lạnh lẽo đi, thế nhưng vì hần có được một dung nhan tươi đẹp hỗ trợ nên nghe được lời đó cũng không quá kinh khủng, chẳng thể cảm giác được thứ hần đang muốn thiêu hủy lại chính là một con người.

“Đêm hôm qua là người đã thuyết phục chúng ta làm chuyện khoái hoạt đến tận hừng đông, chính người về sau cũng cần ta ...”

Nghe vậy Lâu Tâm Nguyệt liền trở tay tát y một cái, mà hiển nhiên một cái tát này là xuất ra mười phần công lực, hần toàn thân đều đang run rẩy, phần nộ nói “Người cầm miệng cho ta, ta hôm qua với một người như ngươi làm cái gì, người buồn nôn như vậy, hạ lưu như vậy, tặng ta ta cũng không thêm! Ta đây một tư cách cao quý như thế cùng với một kẻ bỉ ổi như ngươi có thể làm chuyện gì, thực khiến thiên hạ chê cười.”

“Nhưng là chúng ta đêm qua... Rõ ràng...”

A Chân tương đối thành thật, trên thực tế đó là lần đầu tiên y cùng với một nam nhân xinh đẹp như vậy ở cùng một chỗ, đây là chuyện y chưa bao giờ dám nghĩ tới. Y cúi đầu, nhìn lại trên người mà đêm qua còn giữ lấy một dáng mạo duyên dáng đến cực điểm, hai người bên nhau còn lưu lại chứng cứ xác thực đây này.

Y hoàn toàn rất đơn thuần, nghĩ đến chuyện đêm qua liền mặt đỏ, y ấp úng giải thích “Xin lỗi, tối hôm qua ta quá mức kích động, ta thực sự không nên làm như vậy, bởi vì ta đã có nương tử, hơn nữa ta rất yêu nương tử của ta, là thật đó, ta lúc còn nhỏ cũng rất thích nàng, thế nhưng ta vẫn sẽ chịu trách nhiệm với người, ta nguyện ý cố gắng hết sức.....”

Lâu Tâm Nguyệt căn bản chẳng thèm nghe hần nói cái gì đó, hơn nữa hần theo ánh mắt A Chân nhìn xuống cũng thấy được cái địa phương kia, hần không những giống như đêm qua đỏ ửng mặt, mà còn hung hăng đập A Chân một cước. Vừa nghĩ đến y đã chính mình chạm qua, Lâu Tâm Nguyệt liền ghét đến phát run, liền đập lên vai của y một cái.

A Chân bị đánh đau khê rên, bất luận cái gì cũng nói không nên lời.

“Nghe đây, người đem ngọc bội ra, ta sẽ về nói với cha ta rằng, nhà người mười năm trước đã bị hỏa thiêu, mà ta vừa tìm được người, thì người cũng đã bị hỏa thiêu mà chết rồi. về phần tang lễ của người, ta sẽ làm long trọng đầy đủ, hơn nữa ta tuyệt đối sẽ tham dự. ta sẽ làm cho người biết người chính xác là chết trong tay ai, muốn báo thù, người liền biến thành quỷ đều không có khả năng.” Lâu Tâm Nguyệt cực kì nghiêm túc cùng lãnh khốc mà nói ra.

A Chân nghe được sửng sốt “Ngọc bội, ta đâu có ngọc bội nào?”

Lâu Tâm Nguyệt từ trước ngực lấy ra một khối ngọc bội “Đúng là một khối, người cùng ta chính là một đôi tương phản”

A Chân như bị trúng tà trường lớn đôi mắt nhìn khối ngọc bội trước ngực Lâu Tâm Nguyệt. Đêm qua y không thấy, nhất định là Lâu Tâm Nguyệt cởi sạch y phục lúc ở sau lưng hần rồi đặt ở bên trong y phục. Y chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt của Lâu Tâm Nguyệt thật lâu, từ cằm lên đến đỉnh đầu, kinh hỉ kêu lên “Thì ra người chính là nương tử của ta? Cha nói người lớn lên nhất định sẽ rất đẹp, quả nhiên đẹp quá a ~”

Lâu Tâm Nguyệt hiện tại tâm tình không tốt, lại nghe hần gọi nương tử, lửa giận đã qua lập tức lại bùng lên, hần tát y vài cái làm quà, sau đó túm lấy y, sắc mặt xinh đẹp vì tức giận mà trở nên đen sì “Ai là nương tử của người, người cầm miệng lại cho ta, người còn dám nói lại loại sự tình vô văn này lại một lần nữa xem, ta chặt đầu người làm thức ăn nhắm rượu.”

A Chân bị đánh cho rằng môi lẫn lộn, nhưng vẫn thật thà nói “Thế nhưng phụ thân đã mất của ta có nói rằng ai có khối ngọc bội kia thì chính là nương tử của ta a, mà hần nói là người sẽ đến Dương Châu tìm ta, người lại có khối ngọc bội kia, rõ ràng người chính là nương tử của ta mà, ta chờ người đã thật lâu nha~”

Lâu Tâm Nguyệt hừ một tiếng, lười cùng hần nói lời vô ích, chờ hần châm lửa rồi, sẽ sớm đem chuyện A Chân thương mình quăng vào dĩ vãng, trước đó lại lạnh nhạt nói “Hiện tại ta không muốn ngọc bội nữa, ta chỉ muốn người chết, hơn nữa bị chết cực thảm, mới có thể làm tiêu tan uất hận của ta.”

“Đây là trái với vương pháp nha, người sẽ phạm phải tội sát nhân, là trọng tội đó, không nên a~” A Chân cất lực khuyên nhủ hần.

Bất quá Lâu Tâm Nguyệt chỉ cười nhạt “Người chưa từng nghe quan lại bao che cho nhau, thu một chút lợi ích sao? Ta ở kinh thành danh tiếng lớn như vậy, nhiều ít vương gia, đại quan còn phải kính trọng ta để đổi lấy bữa cơm, sinh mệnh kẻ ti tiện người bọn họ ai dám quản, người an tâm đi tìm cái chết đi ha~”

Lời nói tràn đầy tự tin, bất quá biểu tình cũng đầy sát khí, rất kinh khủng, mà hần âm hiểm chính là ở lời nói êm tai mà thanh âm lạnh trầm tới cực điểm, làm người ta cực kỳ sợ hãi.

“Còn có, ta là nương tử của người? Nực cười, chuyện thành thân đã hoàn thành bao giờ, huống chi lời thề hơn hai mươi năm trước thì đã là cái gì? Bất quá nếu lửa cháy đều thiêu không chết người, ta sẽ thừa nhận mình chính là nương tử của người. Bằng không người đợi thêm nghìn năm nữa, xem ta có hay không thưởng cho người một cước đá chết tên hạ lưu bỉ ổi nhà người.”

A Chân nhìn hần dường như là thực sự muốn làm, kêu thảm “Không nên, ngàn vạn lần không nên a, lửa do dầu cháy rất nhanh a, người không được mưu hại chồng a!!”

Nghe y kêu thảm liên tục, Lâu Tâm Nguyệt trong lòng vẫn lãnh ngạnh như cân, hần quăng ra mối lửa, nhìn ngọc lửa nhanh chóng lan tràn, hần thỏa mãn cười nhạt.

Nếu cái tên nam nhân như phế vật này còn sống, khiến cho người ta gièm pha hần đã cùng tên này đêm qua làm những chuyện đáng sợ vô tỷ như vậy, hần tình nguyện chết còn hơn.

Mà đương nhiên hần không muốn chết, cho nên phải làm cho tên nam nhân này chết đi mới được. Chỉ cần y chết đi, chuyện phát sinh đêm qua sẽ không có nhân chứng vật chứng, càng không một ai biết hần rốt cuộc là do uống nhầm thứ thuốc kích thích của lợn mà đem lần đầu tiên của mình trao cho một tên nam nhân vừa thối lại vừa bẩn. Vừa nghĩ tới thân thể chính mình bị một tên nam nhân như thế chạm qua, hần tức khắc trong ruột cuộn cuộn một trận, cái loại chán ghét này khiến hần muốn nôn mửa.

Lửa đã nhanh chóng lan tới chân y, A Chân chưa từng nghĩ mình sẽ chết kiểu này, huống chi phu thê đầu giường đã sàng vĩ hòa (đầu giường đánh cuối giường hòa O__o), nương tử sẽ không thực sự muốn bức chết hần chứ?

Vì vậy, y lại khóc thảm “Nương tử, nương tử, chuyện gì cũng từ từ a! Thực sự, thực sự lạ, a! Lửa cháy

tới ta rồi, nóng quá a, chuyện người uống phải thuốc kích thích của lợn cái đều không phải là ta làm mà, ta cũng là người bị hại a! Hơn nữa được này rất kỳ quái, từ đêm trăng tròn trở đi cứ năm ngày sẽ phát tác một lần, người không được đốt ta, người đốt ta rồi, đến lúc người phát tác không có ta sẽ phát sinh chuyện gì, ai cũng không dám nói trước a~”

Lâu Tâm Nguyệt nghe được y nói xong lời cuối cùng, thần sắc lạnh lẽo liền biến đổi, hần vội vàng hất bát nước dập tắt lửa, thế nhưng hần lập tức trưng ra bộ mặt cười như băng tuyết mà quát chói tai:

“Người nói cái gì? Mỗi năm ngày phát tác một lần?”

“Trong một tháng cứ năm ngày sẽ phát tác một lần, bởi vì Lâm a bá muốn trong một tháng để chúng nó có tiểu trụ, vì thế ta ... ta làm cho được có tác dụng dài đến một tháng...”

Trong một tháng~ Hần trong một tháng cũng không thể không có cái tên nam nhân này, nếu như không có y, vạn nhất hần thực sự để thân thể lửa lò chạy ra ngoài đường ...

Vừa nghĩ tới cảnh tượng ấy, máu nóng toàn thân hần trong nháy mắt đông lại. Đêm qua luồng nhiệt phát tác đã thực sự thiêu hủy lý trí hần, nếu như không có y, chỉ sợ hần thực sự đã làm ra loại tai tiếng khó có thể văn hồi rồi.

Hần sắc mặt tái nhợt, hầu như toàn thân đều run. Quyết định lập tức được đưa ra. Hần nhanh chóng kéo A Chân ra khỏi đồng dây thừng.

Thời khắc dây thừng hoàn toàn thoát ra trên người, lấy tay xoa cái đầu toàn mồ hôi lạnh, A Chân liền than thở “Nương tử, không nên làm ta sợ có được hay không? Ta vừa thực sự nghĩ rằng người muốn thiêu chết ta!”

Lâu Tâm Nguyệt như trước tay dùng lực đánh một cái, hần trong mắt toát ra thâm trầm sát ý “Người nghe rõ cho ta, nếu để ta nghe người gọi một tiếng nương tử nữa, ta sẽ không chỉ phóng hỏa thiêu chết người, còn muốn thiêu chết hết chó lợn của nhà người, đem xác của người cho heo ăn, đem tro cốt còn sót lại của người rải ra đường lớn người đến người đi, cho người bị nghìn người giẫm, vạn người đạp, người nghe rõ rồi chứ?”

Hần giọng điệu ác độc như vậy, làm cho kẻ ngu ngốc cũng hiểu được, nhưng A Chân tốt bụng lại không suy nghĩ quá nhiều, còn khó hiểu mà tròn mắt nhìn hần, tựa hồ rất khó tiếp thu hần nói.

Lâu Tâm Nguyệt lạnh lùng nói: “Đem ngọc bội của người đem ra đây, ta muốn xem người ta muốn tìm có thật sự là người hay không?”

A Chân mặc lại y phục, rồi đưa ra ngọc bội đang đeo ở trên cổ.

Lâu Tâm Nguyệt vừa nhìn liền thấy quả nhiên ngọc bội của y và của hần là một đôi, lại nhìn đến tên nam

nhân kia không biết mặc loại quái quỷ y phục gì, cho dù có đổi thì cũng như nhau, cả người vẫn là vừa bản lại vừa thối, thật sự muốn mang y về nhà sao?

Huống hồ một tháng ba mươi ngày, năm ngày phát tác một lần, như vậy phải phát tác sáu lần, đêm qua chính là lần đầu tiên, vậy là còn những năm lần nữa? Năm lần hấn đều phải cùng với một tên nam nhân vừa bản vừa thối lại hạ lưu vô sỉ như vậy thân cận? vừa nghĩ thế, hấn liền muốn ói. Hấn có thể nào để cho nam nhân như vậy đụng tới hấn đến lần thứ hai, tuyệt đối là không có khả năng.

Nhưng nếu không cùng một nam nhân thế này ở chung một chỗ, vạn nhất phát tác thì, hấn lại làm ra trò đáng xấu hổ nào, thì hấn biết vậy cũng chẳng làm?

Hấn lại liếc mắt nhìn sang tên nam nhân kia, cả người bản thủ, tóc tai tán loạn, y phục dơ bẩn, trên khuôn mặt ngoại trừ hai con mắt còn có thể nhìn thấy được, còn lại căn bản đều đen thành một mảng, không biết đã bao lâu y không đem bản thân mình chiếu cố qua.

Lâu Tâm Nguyệt bỗng nhiên khoe miệng giơ lên, hơn nữa chính là khởi phát từ sâu thẳm trong tim mà nở nụ cười.

Hấn hướng về A Chân mà nở nụ cười. Hấn vốn từ khi sinh ra đã thật xinh đẹp, ngoại đầu nhìn lại mà cười đủ để khuynh thành đảo quốc, huống chi ở ngay trước mặt y lại cười như thế, loại xinh đẹp này quả thực lay động lòng người, làm cho thất hồn lục phách tất cả đều bay về phía tận trời. A Chân bị hấn mê hoặc mà thất điên bát đảo, thiếu chút nữa liền đến tên mình cũng đã quên, nhìn ánh mắt y bây giờ chỉ có hai chữ mê muội mà hình dung, chỉ sợ hiện tại muốn y diễn trò cầu y cũng sẽ diễn không sai lời.

Đúng vậy, cái tên nam nhân này đích xác đụng tới một cọng lông chân của hấn cũng không xứng, hấn Lâu Tâm Nguyệt cao quý tôn vinh ai ai cũng biết. Hấn như vậy mà cùng với tên nam nhân vừa thối vừa nghèo vừa ti tiện này phát sinh quan hệ, nào ai tin tưởng nổi. Cho dù tên này tự mình đi ra ngoài tuyên truyền, chỉ sợ người ta cũng sẽ cười vào mũi y rằng cóc ghẻ mà đòi thân cận thiên nga, tưởng y điên tới nơi rồi~

Hấn vì phát dục mà lợi dụng tới nam nhân này, cũng không sợ bại hoại tới danh tiếng, chờ một tháng này qua đi, xem hấn muốn giết muốn hấp muốn hầm cách thủy y, thật dễ như trở bàn tay ~

Vì thế hấn nở nụ cười, một nụ cười vô cùng hài lòng cùng âm độc

Chỉ cần nhẫn nại một tháng, chỉ cần nhẫn nại sáu lần, một tháng sau, hấn nhất định phải làm cho tên xú nam nhân này muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

6. Chương 4-1: Thượng

“Người tên là gì?”

Hạ quyết tâm xong, Lâu Tâm Nguyệt trong lòng đang ngổn ngang như tơ vò từ từ bình tĩnh lại, ngay cả lời nói phun ra cũng trước sau như một mà thực lạnh lẽo, không hề có bất cứ cái gì gọi là bản khoản do dự.

A Chân bị dáng vẻ tươi cười của hắc mễ hoặc thành ra hồn xiêu phách lạc, lập tức liền đem chính thân thể của mình khai ra rõ ràng rành mạch; dù sao đối phương cũng là nương tử của y, không có gì phải giấu giếm cả, hơn nữa thân thể của y vốn trong sạch, cũng không cần giấu điều gì.

“Ta là Hoài Chân, tất cả mọi người đều gọi A Chân, nhà của ta mười năm trước gặp phải hỏa hoạn, cha mẹ đều đã qua đời. Ta được một tiên sinh cứu tới nơi này, bắt đầu cùng hắc nghiên cứu này nọ, hắc nuôi ta không bao lâu thì qua đời, toàn bộ nghiên cứu cùng gian nhà này tất cả đều để lại cho ta.”

Nói đến người này, Hoài Chân trên mặt có điểm đặc ý, hắc có chút khoe khoang mà nói: “Hiện tại ta ở đây là một người vô cùng nổi danh, tất cả mọi người đều gọi ta là nhà phát minh mị dược, Thuyết Văn Giải Tự của Hứa Thận có nói: [Phát giả, thí phát dã]. Cũng chính là cung nỗ hộ thân xa. Biểu đạt thứ mà ta phát minh ra vừa chuẩn xác vừa nhanh vừa tốt, người người muốn yêu thương, có xa xôi nữa cũng có thể bắn trung con tim người ấy. [Minh giả, chiếu dã] biểu đạt ta, những thứ ta làm ra khiến con người thoát li khỏi bóng tối, bước ra ánh sáng. [Gia giả, cư dã], cũng có nghĩa ta là chuyên gia trong chuyện này, ta làm những việc này cũng đơn giản như lão ông đi qua lại. Bất quá ta không chỉ tạo ra mị dược mà thôi, ta còn làm thêm nhiều thứ kỳ quái khác, ta luôn hứng thú với những việc phát minh ra những thứ hữu dụng, để cứu giúp người trên thế gian này.”

Lâu Tâm Nguyệt hừ lạnh một tiếng, cái nhà này mục nát như vậy, nói Hoài Chân nổi danh, hắc cũng không tin nổi, huống hồ hắc tới đây không phải là để nghe y ba hoa những lời vô ích, y nói thăng hoa như vậy, hắc nghe lại không chút hứng thú, nhin không được mà lạnh lùng nói: “Người còn muốn theo ta làm chuyện đêm qua không?”

Hoài Chân mặt đỏ lên, đêm qua mới nếm thử chuyện mây mưa, cùng nương tử trong mộng từ nhỏ của y, mà nương tử trong mộng lớn lên quốc sắc thiên hương, khiến cho y bất ngờ. Vả lại đêm qua trên mặt đất cuộn cuộn yêu nhau, tình cảm vừa tốt đẹp lại mãnh liệt như vậy, mà y vẫn còn trẻ, nói không muốn làm lần thứ hai, tuyệt đối là gạt người. Vì vậy y dùng lực, không chút xấu hổ mà hướng Lâu Tâm Nguyệt từ từ gạt đầu.

Lâu Tâm Nguyệt lạnh giọng nói: “Vậy trong một tháng. Mỗi năm ngày vào đêm phát tác, ta đều có thể cho người tung hoành; thế nhưng người nghe rõ ràng cho ta, ta là có điều kiện!”

Thấy Hoài Chân gạt đầu, Lâu Tâm Nguyệt bắt đầu nói ra điều kiện:

“Thứ nhất, người theo ta đi về phương Bắc, cha ta muốn gặp người; thứ hai, trong suốt chuyến đi, ta không hỏi, thì người tuyệt đối không được nói chuyện với ta, khi đi theo chúng ta, cũng phải cách xa ta ba thước, bởi vì người rất thối; thứ ba, người không được nói cho bất luận kẻ nào quan hệ giữa ta với người, bằng không ta lập tức đem người đi giết, hủy thi diệt tích; thứ tư, lời nói của ta, người một câu nói cũng không được cãi lại, nghe rõ chưa?”

Này quả thực so với tôi tớ bán mình còn hà khắc hơn, Hoài Chân không thể hiểu nổi liền nhú mày, hắc gãi gãi đầu nói: “Ta nghĩ ta như vậy hình như không giống trượng phu của người, mà giống như cẩu người nuôi hơn a!”

Người so với cầu của ta còn không bằng. Lâu Tâm Nguyệt thầm nghĩ, lười nói lời vô ích với y, hẩn quay đầu đi, “Tùy người, thế người có muốn hay không?”

Hoài Chân lại gãi gãi đầu, da đầu từng mảng thi nhau rơi xuống, hẩn suy nghĩ một chút, rồi chậm rãi mở miệng: “Như vậy a, ta đây không đi nữa, ta cứ ở tại chỗ này là được rồi.”

Lâu Tâm Nguyệt nhìn cái tên ghê tởm dơ bẩn trước mặt, không dám tin mà trợn mắt suy nghĩ, cái tên nam nhân thối nát này đã từng ôm qua hẩn, một người tôn quý không gì sánh được thế này, mà còn có thể nói như vậy. Hẩn trợn mắt nhìn, không lưu tình chút nào mà tặng cho Hoài Chân vài cái tát.

“Vì sao? Ta ăn nói nhã nhặn như thế, người dám hướng ta nói không đi, người cho là ta để mắt đến tên phế vật như người? Người nói xem, ta có gì không tốt? Ta người như vậy đối với người yêu thương nhưng nhớ, người còn có cái gì oán hận?”

Hoài Chân bị đánh cho hai gò má đỏ bừng, lại muốn chảy ra máu mũi, hẩn vội vàng đè lại mũi, nóng ruột nói: “Không nên hiểu lầm, ta đương nhiên là muốn ôm người, bởi vì người dù sao cũng là nường tử của ta... Thế nhưng ta trong tay tạm thời không có ngân lượng, cùng về nhà với người, dọc đường đi không có lộ phí, nhìn thấy cha mẹ người thì lại không có lễ vật, cũng không biết phải nói cái gì cho tốt, không bằng ta ở chỗ này kiếm đủ lộ phí rồi sẽ về nhà với người.”

“Bạc ta có nhiều, không cần tiêu tốn của người một xu, người chỉ cần theo ta về phía Bắc là được rồi, một tháng sau... Hừm...” Một tháng sau, hẩn tuyệt đối sẽ xử tên nghèo hèn phế vật đã biết quá nhiều này. Lâu Tâm Nguyệt cũng không nói ra mà chỉ nghĩ ở trong lòng.

Hoài Chân vừa suy nghĩ, vừa len lén nhìn một chút thân ảnh mảnh mai tinh tế của Lâu Tâm Nguyệt, chuyện đêm qua từng chút một lại mạnh mẽ đi vào trong tâm trí y; có thể cùng nường tử một lần nữa ở trên giường thân thiết, có thể ôm lấy thân thể tuyệt vời đến cực điểm ấy, cảm thụ được môi đỏ mọng ấy, chỉ nghĩ thôi y đã thấy nhiệt huyết sôi trào.

Y gật đầu, “Được rồi, chúng ta cùng nhau đi.”

Phúc Lai tại quán trọ đợi đến tận buổi trưa, đang kỳ quái hỏi vì sao thiếu gia nhà hẩn còn không có trở về, thì Lâu Tâm Nguyệt đã mang theo Hoài Chân cách hẩn ba thước tiến vào.

Lâu Tâm Nguyệt không nói thêm gì, chỉ phân phó: “Lập tức trở về nhà.”

Phúc Lai nhìn Hoài Chân một hồi, thấy y thực dơ bẩn, mang theo người như vậy còn gì là mặt mũi của thiếu gia. Hẩn ấp a ấp úng nói: “Thiếu gia, cái này, cái người này...”

“Người này là A Chân...”

Phúc Lai kinh hãi, nhớ tới ngày hôm qua người này đúng là ở trong phòng A Chân, thế nhưng nghĩ không ra y dĩ nhiên chính là A Chân, vậy y chính là... vị hôn thê của thiếu gia? Hắn bất giác thốt ra: “Thiếu gia, vậy y chính là ...của người...”

“Câm miệng, y xứng đôi sao? Huống hồ y chính một nam nhân, ít nói xàm đi, cầm quần áo, thu ngân lượng, lập tức về nhà.”

Phúc Lai đem Hoài Chân quan sát từ đầu tới chân, hắn vốn là một tên người hầu hay ỷ thế hiếp người, thiếu gia nhà hắn chưa từng đem nam nhân này để vào mắt, muốn hắn đối tốt với y, so với lên trời còn khó hơn; cho nên càng nhìn, khoe miệng hắn càng trề xuống, lại càng thấy coi thường y, hắn vô duyên vô cớ mà quát một tiếng: “Này, đi, ngươi còn nhìn đông nhìn tây cái gì?”

Hoài Chân không quá quan tâm đến thái độ của người khác đối với y, y ung dung tự tại mà nở nụ cười, dáng vẻ tươi cười đúng như trước đến nay, tràn ngập tính trẻ con cùng hồn nhiên.”Ừ, được rồi, đi thôi.”

Đi được tròn bốn ngày, Lâu Tâm Nguyệt chưa từng liếc mắt đến Hoài Chân, mà Hoài Chân vốn là một người đơn thuần, y thực sự làm theo lời Lâu Tâm Nguyệt, ngay cả ăn cũng không ngồi cùng bàn với bọn họ.

Nhìn ra Lâu Tâm Nguyệt đối với Hoài Chân là thái độ căm hận vô cùng rõ ràng, Phúc Lai càng đem y trở thành kẻ ăn không ngồi rồi, đừng nói là trò chuyện tử tế, ngay cả lời mắng chửi cũng lười bố thí, càng không trả tiền cơm nước cho y.

Hoài Chân vốn dĩ không mang theo tiền, muốn y mở miệng hướng Lâu Tâm Nguyệt đòi? Y thân là tướng công lại không thể mở hầu bao cho nương tử ăn đã đủ mất mặt, làm sao y có thể mở miệng ra nói điều đó đây.

Vì thế tất nhiên, Lâu Tâm Nguyệt cùng Phúc Lai ngồi ở trong một phòng trang nhã, y thì theo một đoàn người buôn bán nhỏ một bàn, vừa ăn vừa nói chuyện, y không có ngân lượng, không thể làm gì khác hơn là chịu ăn khổ một chút, mới bốn ngày thôi mà đã trở nên xanh xao vàng vọt hẳn.

Ngày hôm đó đã là ngày thứ năm, Lâu Tâm Nguyệt thấp thỏm bất an, có hay không sẽ thực sự phát tác, hắn thực muốn sai Phúc Lai gọi A Chân vào phòng hắn ngủ, nhưng cho dù Phúc Lai không nghĩ ngờ, hắn cũng không muốn mất mặt. Vì thế càng đến buổi tối, hắn càng trở nên cau kính; Phúc Lai hầu hạ hắn cũng trưng ra một bộ mặt lạnh tanh, hắn không hiểu được thiếu gia đến tận cùng là phiền lòng cái gì?

“Không cần người hầu hạ, đi ngủ đi!”

Lâu Tâm Nguyệt vừa nói xong, Phúc Lai thấy hắn thần sắc thật quái dị, không dám nhiều lời, lập tức lui ra ngoài.

Lâu Tâm Nguyệt không biết Hoài Chân ngủ ở chỗ nào, hấn liền ở ngay trong phòng mà chờ. Đợi một hồi lâu, Hoài Chân cũng không có đến, hấn nhất thời tức giận xông lên nã; tên hỗn đản này nắm được nhược điểm của hấn mà dám làm bộ làm tịch, hấn càng nghĩ càng giận. Nếu là Hoài Chân lúc này thực sự đến đây, hấn sẽ đánh cho y đến gãy răng mới thôi; thế nhưng đợi mãi không được Hoài Chân, hấn đứng lên, tự mình đi tìm y.

Mà hấn đêm nay muốn làm chuyện dễ bị gièm pha, nên đương nhiên không thể cho Phúc Lai biết, Vì vậy hấn tự mình đi hỏi chuông quỹ phòng của Hoài Chân.

Chuông quỹ sững sốt một chút, mới biết được hấn đang nói đến ai, liền nhẹ giọng nói: “Khách quan này không có bạc, ta thấy hấn là người vùng khác tới, lại rất chất phác, nên để hấn ban đêm đi giúp ta dọn phân Thanh Thanh, rồi cho hấn ngủ ở chuồng bò.”

Lâu Tâm Nguyệt tức giận nói: “Thế nào lại không có bạc, hấn rõ ràng là đi cùng với ta.”

Chuông quỹ nhìn hấn tức giận cũng không dám nói thêm cái gì.

Lâu Tâm Nguyệt hỏi xem chuồng bò ở đâu, thấy cách nơi này còn có chút xa, hấn vội vàng rảo chân đến đó. Ánh trăng nhẹ nhàng nhu hòa chiếu xuống mặt đất, hấn càng chạy, thân thể càng phát nhiệt, nóng đến mức trên trán hấn tầng tầng mồ hôi.

Cái này so với tình huống năm ngày trước có chút tương tự, hấn biết đại khái là muốn phát tác, lại càng bước đi nhanh hơn.

Rốt cục cũng tới nơi, Hoài Chân đúng là tại nơi dọn dẹp phân bò, đầy người là mùi thối thật khó ngửi; Lâu Tâm Nguyệt nhìn hấn toàn thân dơ bẩn, tóc tai bù xù, giống như khát cái, hấn thật sự xúc động mà quay đầu đi.

“A, ngày hôm nay là ngày thứ năm, ta thiếu chút nữa đã quên.”

Hoài Chân thấy Lâu Tâm Nguyệt đi tới, mới nhớ ra, vội vã chỉnh lý quần áo.

Lâu Tâm Nguyệt che lại mũi, rống giận: “Đi tắm cho ta, bằng không người đừng hồng bính ta.”

T.A: ~ Thanh Thanh là bạn bò đấy =))))

Bi: cái bộ dạng khờ khờ của bạn Chân và lúc bản sắp xx ~ nó thật là khác biệt nha =)) ~ lù đù mà vác cái lu chạy mà ~ bạn Nguyệt đừng thấy người ta hiền là ăn hiếp nha ~ coi chừng bị h*** lại đó:”>~ *bưng mặt chạy*

7. Chương 4-2: Hạ

Phía sau có một suối nước nóng, Hoài Chân thoát hết quần áo, nhảy vào từ đầu đến chân kì cọ cho thật sạch.

Lâu Tâm Nguyệt phải chịu đựng cảm thấy vô cùng xấu hổ cùng phần nộ, hấn đi tới bên suối, chỉ là thấy khuôn ngực lồ lộ của Hoài Chân lơ lửng trong dòng nước, liền toàn thân phát nhiệt, làm khuôn mặt hấn trở nên phồng hồng.

Hấn cả người run lên, cảm xúc bồng bồng làm hấn toàn thân ầm ập dễ chịu. Đêm nay đến đây chính là muốn cùng Hoài Chân làm loại sự tình kia, vì vậy hấn chịu đựng nhiệt lưu đang dày dày vò vò, bắt đầu thoát bạch sắc xiêm y trên người, động tác hàm chứa phần nộ cùng xấu hổ vô cùng.

Ánh trăng trong treo nhu hòa, chiếu vào thân thể ngọc ngà như tuyết trắng của Lâu Tâm Nguyệt, da thịt mỹ lệ thoáng hiện chút màu bạc, đáng vẻ kiều diễm so với hoa sen mới nở còn xinh đẹp hơn vạn phần.

Hấn liễm mi thùy mục (chau mày rũ mắt), không muốn thấy tên Hoài Chân thối kia, những mảnh y phục cuối cùng vừa rơi xuống đất thì hai gò má hấn cũng đỏ bừng.

Mà Hoài Chân từ lâu thờ không nổi mà nhìn chăm chăm ở thân thể xinh đẹp đến cực điểm của hấn, y vô cùng kính sợ nói: “Thật đẹp a, nương tử.”

Hấn chính là dã diễm vô song, không cần Hoài Chân nói hấn cũng biết, chán ghét mở miệng: “Ít nói lời vô ích đi, người tắm xong chưa?”

Hoài Chân cố sức gạt đầu, y như tiểu hài tử muốn lấy lòng cha nương mà hào hứng nói: “Ta tắm xong rồi.”

Lâu Tâm Nguyệt căn bản là không tin lời y nói, hấn cố chịu đựng áp lực kinh người, “Người tiến lại đây, ta muốn kiểm tra, bằng không chờ một lát chỗ đó...”

Hấn cũng không nói gì đi xuống, nhưng Hoài Chân minh bạch ý tứ của hấn, bởi vì nhiệt lưu trong cơ thể hấn đã ngang ngược di chuyển tán loạn, y chậm chạp tiến lại gần.

Lâu Tâm Nguyệt ngẩng đầu nhìn Hoài Chân, nhưng mới vừa liếc mắt, lập tức rống giận: “Cái này mà là tắm rồi? Người đang đùa với ta phải không? Tóc bấn thế này, bên này cũng còn bấn, còn có chân, còn có ở đây...”

Hấn đỏ mặt chỉ vào nam tính bộ vị của Hoài Chân, nổi giận nói: “Còn có cái địa phương này, tuyệt đối tẩy mười lần trở lên, bằng không ta chết cũng sẽ không cho người tới gần ta!!!” (hấn =. =!!!)

Vì vậy, Hoài Chân lại trầm mình chìm vào trong nước, cố sức cọ rửa tóc tai, nhưng cách tẩy rửa của y không bắt đúng yếu linh, nên kì cọ thế nào cũng không cách nào sạch sẽ được.

Lâu Tâm Nguyệt lại vốn khiết phích, nhìn lâu ngứa mắt không tả nổi, hấn liền dùng lực nắm lấy tóc Hoài Chân, không để ý Hoài Chân phát sinh đau đớn mà khóc thét, hấn dùng lực chà xát tẩy rửa. Chỉ cần gặp phải tên nam nhân thối này, hấn dường như lúc nào có thể rống lên được: “Phải tẩy như vậy, người thật ngu ngốc, hiểu hay không a?”

Hoài Chân bị hấn trảo đau nhức, liên tục giãy dụa, “Đau quá a!”

“Còn giãy ta sẽ đánh người, ngoan ngoãn cho ta, bằng không chờ một chút nữa người đừng hòng ôm ta.”

Một câu nói thôi đã có tác dụng tức thì, Hoài Chân không hề giãy dụa nữa.

Lâu Tâm Nguyệt đặt đầu Hoài Chân lên đùi mình để tẩy trừ, Hoài Chân nghe được hương thơm động tình ngào ngạt từ hai chân hấn phát ra, hạ thân y liền đã có phản ứng.

Lâu Tâm Nguyệt cảm giác được y cả người run, thủ thế dần dần phóng kinh.

Hoài Chân thuận thế ôm lấy thắt lưng Lâu Tâm Nguyệt, hưởng đôi mắt tràn ngập yêu thương cùng ngưỡng mộ mà nhìn hấn từ đầu tới chân, sau đó trầm giọng ca ngợi: “Người thật đẹp thật thơm a, nương tử. Ta nghĩ chính mình so với trước đây càng yêu người hơn.”

Chẳng qua chỉ là một câu ca ngợi bình thường, vậy mà Lâu Tâm Nguyệt toàn thân chuyển dòng nhiệt lưu. Hoài Chân có yêu hấn hay không, hấn căn bản là không quan tâm, thế nhưng hấn lại bị lời này kích thích mạnh mẽ mà nhiệt tình thổ dốc, dục vọng của hấn không ngờ bị câu nói này khơi mào, quả muốn cùng Hoài Chân nhiệt liệt hôn môi.

Tuy rằng mặt Hoài Chân thực sự rất bẩn, căn bản là chưa hề rửa qua, mà cái địa phương đáng ra phải tẩy sạch kia cũng không biết có hay chưa, thế nhưng lúc này ánh vào mi mắt hấn chính là Hoài Chân, một thân tuần tú đến mức hấn không thể chống đỡ được.

Hấn thổ dốc càng lợi hại hơn. Hấn ôm chặt lấy lưng Hoài Chân rồi tự động hé môi đòi hôn; mà Hoài Chân vừa đưa mặt tới gần, nghe thấy tiếng tim y đập thành thịch hấn đã gấp gáp đến độ muốn té xỉu. Thời điểm Hoài Chân đưa môi khắp nơi, hấn không cách nào áp chế mà phát ra thanh âm khát cầu, hấn tự động đưa lưỡi đi dò xét, cuồng nhiệt hôn Hoài Chân, hưởng thụ hương vị trong miệng y.

Hấn nhiệt tình như thế, Hoài Chân cũng cố sức đưa hấn ôm chặt, hấn càng ra sức làm càn, sau đó y cầm lấy quần áo của chính mình vứt trên mặt đất, nhượng Lâu Tâm Nguyệt nằm ở mặt trên, để tránh khỏi cát bẩn trên mặt đất làm bị thương da thịt non mềm của hấn.

Lâu Tâm Nguyệt hôn môi y, hôn mặt y, hấn nguyên bản mặc kệ y chuẩn bị chỗ nằm, hiện tại chính là lưu

luyện không ngọt mà hôn y đến độ không thể thở nổi, tuy vậy vẫn như uống được cực phẩm mỹ tửu, say đắm đến mức không thể dậy nổi; chỉ cảm thấy toàn thân đều lâng lâng, thẳng ngã vào ngực Hoài Chân, mặc y lần mò toàn thân, mặc y thưởng thức hân...

Mà Hoài Chân theo bờ môi của hắn, lần xuống cái cổ, rồi trượt xuống trước ngực, vẫn liên tục đi xuống, ngay cả ngón chân hắn y cũng hôn mãi không thôi; da thịt Lâu Tâm Nguyệt mềm nhẵn tinh tế, đôi môi đỏ mọng ướt át mê người, toàn bộ đều bị Hoài Chân không ngừng cướp đoạt.

Lâu Tâm Nguyệt hai chân run rẩy, bởi vì quá độ giãy dụa mà tích kết mồ hôi, Hoài Chân chậm rãi giữ lấy hắn, hắn từ lâu nhận định không nổi mà kêu lên sung sướng, này cường liệt đến mức làm hắn không ngừng vận vẹo thân thể, Hoài Chân mồ hôi nhỏ giọt cùng hắn quẩn quýt, như lửa bàn thiêu đốt, mà vui vẻ kia nhất loạt đi tới, hắn chịu không nổi, thẳng thấn cắn mạnh vào vai Hoài Chân, mỗi lần như vậy như có thể thấy được huyết nhục.

Hoài Chân bị hắn cắn đến đau nhức, thế nhưng cũng không có ngăn cản hắn, trái lại càng kích động mà giờ lên thân thể, hôn lấy đôi môi đỏ mọng của hắn, yêu thương từ tận đáy lòng mà thốt ra: “Nương tử, ta yêu người, ta yêu người, ta thật yêu người a, ta cả đời này cũng chỉ yêu có mình người thôi.”

Lâu Tâm Nguyệt giữa lúc lời yêu thương của hắn phát ra, thét chói tai đến cao trào; Hoài Chân cũng điên cuồng hét lên một tiếng, ôm chặt lấy hắn, cùng hắn đồng hưởng cá nước thân mật.

Lâu Tâm Nguyệt mệt đến không có khí lực, mà Hoài Chân cầm lấy y phục chính mình không thương tiếc mà xé thành một khối nhỏ, phóng tới trong nước giặt sạch, rồi dính nước vuốt lau sạch mồ hôi trên mặt Lâu Tâm Nguyệt.

Khi Lâu Tâm Nguyệt dục hỏa không còn, vừa nhìn thấy Hoài Chân liền cảm thấy chán ghét, hắn quay mặt sang bên kia; Hoài Chân không chú ý tới, vẫn đem toái bổ (vải vụn) tiến tới, ôn nhu lau sạch dấu vết hoan ái vừa rồi.

“Đừng đụng vào ta, tự ta làm.”

Lâu Tâm Nguyệt đoạt lấy toái bổ, quay người đi, chính mình chà lau đi vết bẩn, vừa nghĩ đến đây chính là do một tên nam nhân vừa bắn tiện vừa bắn nát lưu lại, hắn liền cảm thấy muốn nôn; lau một hồi lâu, hắn tài nghĩ đến nùi vải này nguyên bản là y phục của Hoài Chân, chắc chắn đã dính ít nhiều chất bắn này kia, hắn vội vã vứt qua một bên.

Hắn đứng lên, tuy rằng bước chân có điểm hự nhuyển, nhưng tựa hồ không khó chịu như lần đầu tiên, hắn mặc vào y phục, lạnh lùng nói: “Ta phải đi về, người đợi lát nữa hãy trở lại, người với ta trở về khác thời điểm, người khác sẽ không nghi ngờ.”

Hoài Chân tựa hồ vẫn còn bị tình cảm mãnh liệt vừa rồi chấn động, càng bị vẻ đẹp của hắn làm cho mê

hoặc, hần lập bắp nói: “Trở lại phải cẩn thận, đừng, đừng để bị nhiễm lạnh...”

Lâu Tâm Nguyệt căn bản chẳng thèm nghe xong, hần lập tức xoay người trở về quán trọ. Hần muốn một chậu nước trong, tẩy qua phía sau thân thể, mới có thể nằm ở trong phòng mà thoải mái ngủ.

Lâu Tâm Nguyệt ngủ thẳng tới trưa, Phúc Lai còn không dám đến gọi hần, chỉ bất quá hần thấy tình hình càng ngày càng quái dị, mới đến bên giường gọi hần: “Thiếu gia, tỉnh tỉnh a, có chuyện kỳ quái xảy ra.”

Lâu Tâm Nguyệt bận rộn cả buổi tối, liền ngủ thẳng đến trưa, toàn thân thật thoải mái dễ chịu, hần rời giường thì sắc mặt rất tốt mà nói: “Sao mà ầm ĩ vậy?”

“Là dưới khách điểm có một đồng người ầm ĩ muốn...”

“Hừ, muốn gặp ta sao? Nói cho bọn họ, ta tiện đường tới đây, không gặp khách.”

Phúc Lai cà lăm nói: “Không... Đều không phải a, thiếu gia, là bọn hần... gặp Hoài Chân, đang làm ầm ĩ lợi hại ni.”

“Là Hoài Chân ăn uống ở nhà người ta rồi chưa trả tiền sao?” Trong đầu Lâu Tâm Nguyệt, Hoài Chân nhất định là loại người chỉ biết làm ra loại chuyện này, nên hần không chút khách khí mà nói ra.

Phúc Lai lắc lắc đầu, “Thiếu gia, đều không phải a! Là thật nhiều cô nương xinh đẹp, tất cả đều chen lấn bên người hần, làm nũng lấy lòng hần; nhìn cái bộ dạng kia, hình như các nàng tất cả đều nguyện ý cấp mấy trăm lượng bạc cho Hoài Chân, dĩ cầu Hoài Chân đối với các nàng liếc mắt, xem ra là giáo nhân đồ kị!” Lập tức dừng lại, hần vội vàng sửa lời nói: “A, đều không phải, ta thuyết nhìn đích xác là A Chân khinh thường giáo nhân a!”

Lâu Tâm Nguyệt đâu chịu tin tưởng lời hần nói, hần phủ thêm áo khoác, rồi tiến xuống dưới quán trọ.

Quả nhiên dưới lầu bị hai, ba mươi vị thiếu phụ xinh đẹp cùng yêu kiều thiếu nữ chiếm chỗ, các nàng đang cầm rượu có, đang bưng hoa quả có, còn có đang lột vỏ trái cây, thậm chí có người đang xướng trữ tiểu khúc; mà bị vây tại trung tâm nhất, chính là vẻ mặt bần hê hê của Hoài Chân.

“A Chân ca, đến đây với ta nào! Người tới đây, ta nhất định rất cao hứng nha.”

“Không nên, A Chân ca, đến đây với ta này, tú bà ta nhất định làm hài lòng người.”

“A Chân ca, người nói người không ly khai Dương Châu, thật vất vả người hiện tại mới tới nơi này, thế nào

không mở miệng đối tỷ muội chúng ta nói một tiếng, người chỉ cần nói một câu, chúng ta hội thành quần kết đội (kết bè kết hội) đều đến chiêu đãi người, khi đó tại Dương Châu được người chiêu cố nhiều...”

Một loạt thanh âm mềm mại nhẹ nhàng làm cho cả quán trọ đều nhanh trở mình, chương quỹ khả năng cho tới bây giờ vẫn chưa thấy qua tình huống này, hẳn bị kinh hách đến ngây người ở quầy hàng, nửa ngày đều nói không ra lời.

Đang ríu rít, đoàn người đột nhiên bị một đám tôi tớ đẩy ra, đón một nữ tử bạch y xinh đẹp diễm lệ bước vào, có thể các nữ nhân kia đều nhận được nàng, cũng có thể là bị chính phong thái của nàng làm cho kinh sợ, dĩ nhiên không ai cảm tranh cãi âm ỉ.

Hoài Chân giật mình nhìn nàng, nữ tử diễm lệ kia mỉm cười, “A Chân, lâu rồi không gặp.”

“Dung tỷ, nguyên lai người cũng tới nơi này. Thực sự đã lâu không gặp a!” Hoài Chân trên mặt lộ ra bộ dáng tươi cười chân thành mừng rỡ, tựa hồ rất hài lòng khi nhìn thấy Nghê Duyệt Dung; mà biểu tình hài lòng của cả hai, vừa nhìn đã biết quan hệ không hề bình thường.

Nghê Duyệt Dung thản nhiên cười, chậm rãi tiêu sái đến gần Hoài Chân, tất cả các nữ nhân kia đều lui lại, nàng thân thiết cầm lấy tay Hoài Chân, vẽ mặt chân thành cười duyên, “A Chân, người ăn uống kiểu gì mà gầy đến vậy?” Nàng quay lại ra lệnh: “Người đâu, phụng y cấp thủy (lấy nước cùng y phục), gọi chương quỹ chuẩn bị đồ ăn ngon mang tới đây.”

Người nàng mang theo động tác cực nhanh mà làm theo mệnh lệnh. Rất nhanh, nước sạch cùng bộ đồ mới toàn bộ được mang đến, mà cơm nước từ lâu được bày tràn cả một bàn.

8. Chương 5-1: Thương

Lâu Tâm Nguyệt chuyển đầu, nhìn về phía Hoài Chân, hần cười khẩy khinh thường nói: “Thấy người ngưỡng mặt đức hạnh, cho dù có nhiều bằng hữu, cũng mau chóng sắp xếp cho các nàng, hôm nay ta sẽ trở về phương Bắc, không có thời gian lãng phí ở đây.”

Nghê Duyệt Dung nhận thấy Lâu Tâm Nguyệt thần thái cao nhả không tầm thường, khí chất hần cao ngạo lại bề nghệ tất cả (*nhìn mọi thứ bằng nửa con mắt*), xác định hẳn nhất định có thân phận cao quý, mà nàng e sợ những nữ nhân phía sau gây họa, liền một bước ngăn trở, nắm lấy Hoài Chân, đẩy đến trước người Lâu Tâm Nguyệt.

Nàng ôn hòa hữu lễ cười ngọt ngào, “Vây tiện thể nhờ người chiêu cố Hoài Chân, y tâm địa lương thiện, nhất biểu nhân tài (*tuấn tú lịch sự*), vừa ôn nhu đa tình, người cùng ở chung đã lâu, y thật sự rất tốt, bất luận kẻ nào so ra cũng kém y; trước đây đa gia hoả lâu Dương Châu cả thấy hoa khôi đều mong muốn lấy thân báo đáp, y cũng hoàn toàn bất vi sở động, trong lòng chỉ tưởng niệm người y yêu thích. Công tử, người phải hiểu được không dễ có được tâm tư y, nghìn vạn lần phải giữ gìn tình cảm a!”

Lâu Tâm Nguyệt thờ ơ lạnh nhạt, Hoài Chân muốn cấp mấy vạn lượng bạc đưa cho hắn, chỉ sợ hắn muốn bắt y đuổi ra khỏi nhà. Hắn nhìn không ra Hoài Chân có cái gì tốt, sở dĩ Nghe Duyệt Dung nói, hắn đều chỉ coi như gió thổi qua tai.

Nghe Duyệt Dung bắt gặp sắc mặt Lâu Tâm Nguyệt trầm xuống, liền biết tâm tư trong hắn; thế nhưng ưu điểm của Hoài Chân không phải một thời nửa khắc có thể nhìn ra được, lòng nàng lại một trận cười thâm, theo Hoài Chân chung sống đã lâu, nhìn được mặt khác của y sợ rằng rất ít.

Vậy mà niên thiếu công tử lẽ nào một điểm dao động cũng không nhận thấy? Nếu không có một chút dao động, cần gì phải ở trên lưng A Chân lưu lại những vết trảo kia, dù sao niên thiếu công tử này xem ra không giống như đám người tùy tiện cùng người khác ngủ trên giường.

“Công tử, đâu phải ta không biết ngươi muốn dẫn y lên phương bắc, thế nhưng nếu ngươi không tin ta nói, chỉ cần ngươi đến nơi kia nghe qua danh tiếng A Chân, chỉ sợ tất cả đều nguyện ý mang thiên lương vàng bạc đưa cho A Chân. A Chân thực sự là một nam nhân rất có mị lực, sau đó chỉ sợ ngươi không muốn ly khai y, sợ y sẽ từ bỏ ngươi, ngươi phải quý trọng a!”

Lâu Tâm Nguyệt thấy nàng nói càng không giống nói, hắn lạnh lùng liếc nhìn Nghe Duyệt Dung.

Nghe Duyệt Dung không sợ bộ dáng lạnh lùng của hắn, thản nhiên cười, “Ngươi không tin ta nói có đúng hay không? Công tử, vàng bạc phú quý có thể xem nhẹ, nhưng khó giữ được từ người trong mộng một tấm chân tình, một ngày nào đó ngươi có thể sẽ lý giải được.”

Nàng tiến đến gần tai Lâu Tâm Nguyệt, chỉ dùng âm thanh khiến hắn nghe được cười nhẹ nói: “Phương diện kia A Chân có tốt không? Ngươi là thân nương tử, đã khiến y ngay cả nơi phía sau kia cũng luyến tiếc không muốn buông.”

Nghe vậy, Lâu Tâm Nguyệt vẻ mặt thoáng chốc xấu hổ đỏ lên, hắn oán hận liếc mắt nhìn Hoài Chân, cho là Hoài Chân nói thế.

Hoài Chân bị hắn trừng chẳng biết tại sao, Nghe Duyệt Dung lại ung dung cười, đem Hoài Chân nhẹ nhàng đẩy, y lui lại mấy bước, đụng phải vẻ mặt đỏ bừng của Lâu Tâm Nguyệt.

Lúc này Lâu Tâm Nguyệt tâm tình không tốt, mà đầu sở gây ra tâm tình hắn như thế chính là tên nam nhân hựu lạn hựu xú (cực thối) này, y lại còn dám bỉnh hắn! Hắn dùng lực đẩy Hoài Chân ra, tức giận dùng chân một mạch đá y.” Ngươi cái tên thật bẩn thỉu này, chạm vào thân thể ta, chỉ sợ ta tẩy ba ngày ba đêm đều tẩy không sạch, cắt cho ta, cắt xa một chút.”

Hoài Chân bị hắn bất ngờ đá cho đau nhức, đám nữ nhân kia cũng chưa từng thấy người hung tàn như vậy, khiến các nàng một phen kinh hãi; Phúc Lai càng sợ đến toàn thân phát run, bởi vì hắn từ trước đến giờ cũng chưa thấy qua thiếu gia phát sinh tính tình như lúc này.

Hoài Chân bị đánh đến trên mặt đều sưng đỏ, bởi vì Lâu Tâm Nguyệt không chỉ đá y, còn trước mặt mọi người quăng y vài cái tát; y lùi lại cách xa Lâu Tâm Nguyệt ba thước, y tuy rằng thông thường y không có cảm giác với đau nhức, nhưng không hiểu tại sao khi bị hấn đánh như thế, lại thấy rất đau, cho nên y liên tiếp xoa xoa gương mặt.

Mà đối với những người ở nhà trọ nghe chuyện, Lâu Tâm Nguyệt vẫn lạnh lùng nói “Chúng ta đi” rồi rời đi, Hoài Chân liền đuổi theo ra cửa, cùng các gia tử muội nói tái kiến; nhưng Nghê Duyệt Dung lại cười liên tục, cười đến khi sắc mặt Lâu Tâm Nguyệt sắc mặt đỏ đến sung huyết, đỏ đến cơ hồ muốn giết người.

Sắc mặt Lâu Tâm Nguyệt từ nhà trọ đi ra dọc theo đường đi đều phi thường xấu xí, bởi vì đã qua một hồi mà tức giận không chút giảm, hơn nữa cho tới bây giờ sắc mặt cả đời hấn cũng không có khả năng quá khó coi như vậy.

Phúc Lai đi theo bên cạnh Lâu Tâm Nguyệt, nơm nớp lo sợ. Hấn thấp giọng nhắc nhở nói: “Thiếu gia, sơn đạo này đều là đường mòn, đi hai bên trái phải có chút nguy hiểm, người phải chú ý một chút.”

“Ta biết, không cần phải người nhiều lời.”

Phúc Lai dừng lại đầu lưỡi, sợ bị mắng cúi đầu đáp lại: “Thì, thiếu gia.”

Vừa nói xong, bầu trời đã xuống một trận mưa, cơn mưa giống như ngư mao, nếu lúc này ở đây lưu lại tình thơ ý họa, đích thật khiến cho người cảm giác như thi như họa, nhưng đang gấp rút đi đường, lại thấy đường đi trên núi, mưa lại càng thêm trơn trượt.

Lâu Tâm Nguyệt tâm tình sau một lát xấu đi, không ngờ lại gặp mưa, khiến giấy trắng dính đầy hoàng thổ, hấn là người yêu sạch sẽ, thế nào chịu đựng được! Hấn cảm giận dùng chân thái thổ, mà cuối cùng cũng chưa thái ra, hấn còn chưa kịp trườn chân, hét lên một tiếng lại trượt xuống phía dưới.

Phúc Lai mắt tiếp nhanh tay (nhanh tay lẹ mắt) vội vàng nắm lấy tay Lâu Tâm Nguyệt, thử muốn kéo hấn lên; thế nhưng Lâu Tâm Nguyệt tay dính đầy bùn đất ẩm ướt, thập phần trơn trượt, Phúc Lai căn bản là không giữ được.

Lâu Tâm Nguyệt cả người theo hoàng thổ rút xuống phía dưới, kia bên cạnh đường là một khoảng không xem ra rất sâu, ngã xuống không chết tức thương, Phúc Lai kêu thảm thiết gọi: “Thiếu gia, thiếu gia...”

Hấn còn chưa ngừng kêu, Hoài Chân bám vào đường nhỏ bên cạnh kiên quyết nắm lấy cánh tay không buông, cũng theo Lâu Tâm Nguyệt đồng thời rơi xuống phía dưới.

Phúc Lai giật mình kêu to: “Người này điên rồi sao? Thế nào chính mình lại nhảy xuống?”

Phúc Lai vừa kinh vừa sợ, chỉ sợ ảnh hưởng đến hai mạng người, tính mệnh Hoài Chân thực sự không liên quan chuyện của hấn, thế nhưng thiếu gia như nhà hấn tính mệnh lại vô cùng trọng đại, hấn trở lại kinh

thành không biết ăn nói như thế nào đối với Lâu gia. Hắn nước mắt như mưa khóc lóc nói: “Thiếu gia, ta lập tức đi gọi người tới cứu người, người chờ ta một chút, ta lập tức sẽ trở lại.”

Phúc Lai lập tức quay đầu để đi tìm cứu viện.

9. Chương 5-2: Hạ

Lâu Tâm Nguyệt ngã xuống một vùng đất trũng lớn do núi đá tích thành, phía sau còn có một tiểu hồ, hắn liền rơi vào một lớp đất dày, dĩ chẳng thụ thương gì. Chỉ có toàn thân đều là hoàng thổ dơ bẩn đến cực điểm

Chốc lát sau, chỉ nghe thấy bên tai một tiếng ai yêu, Hoài Chân liền nhảy tới bên cạnh, thiếu chút nữa đụng vào hắn.

Hắn nổi giận đến đầu, tại sao lại đến nơi quỷ quái này rồi, tên Hoài Chân này, âm hồn đến chết vẫn theo hắn! Hắn đẩy ra y thiếu chút nữa lần đến trên người hắn, đứng lên, sau đó, không quên cho y một cước, hung ác ném cái nhìn chán ghét lên nam nhân thối nát.

Mà Hoài Chân cùng hắn, toàn thân đều là bùn đất, thế nhưng thấy Lâu Tâm Nguyệt còn sống, hắn vui vẻ bắt người bay tới, ôm lấy hắn, phấn khởi kêu to: “Người không chết, thật tốt quá, nương tử, người không chết.”

Lâu Tâm Nguyệt như thế nào chịu nổi vị đạo thoái hựu xông đến trên người hắn, càng đừng nói người y đầy bùn đất lại dấn sát hắn, hắn dùng lực đẩy ra y, không chút lưu tình đẩy ngã trên hoàng thổ, cười lạnh nói: “Mạng của ta lại không giống kẻ hèn người, làm sao nói chết thì chết.”

Bị hắn hung hãn đánh mắng một trận, Hoài Chân không những không tức giận, còn ngây ngô nở nụ cười.

Lâu Tâm Nguyệt nhìn cách y cười ngây ngô, nhất định là thật cao hứng hắn là hắn còn sống, mới có thể làm cho người này hài lòng mà cười khúc khích. Thế nhưng Lâu Tâm Nguyệt không biết y vì cái gì vui vẻ, bị người đánh thành dạng này, cũng không đánh trả lại, không hiểu được y có đúng hay không thiên sinh ngay vận mệnh cũng khiếm khuyết trở ngại.

Lâu Tâm Nguyệt hừ lạnh một tiếng, căn bản là không để ý tới y, trực tiếp tiến ra khỏi vùng đất trũng, đi tới phía trước tiểu hồ; mà hắn vừa đi như thế, mới phát giác bước đi có chút là lạ, vừa rồi còn không cảm thấy đau, nhưng hiện tại cảm thấy rất đau.

Thấy Lâu Tâm Nguyệt cúi đầu xoa nắn chân, Hoài Chân lập tức đi đến bên người hắn, khẩn trương hỏi: “Làm sao vậy? Nương tử, chân người đau không? Ban nãy rơi xuống thì bị lộn thương? Có cần ta xem giúp người không?”

“Cút ngay.”

Trước đây Lâu Tâm Nguyệt bảo y cút ngay, Hoài Chân cũng không dám quẫn, thế nhưng Hoài Chân thấy Lâu Tâm Nguyệt gắt gao nhăn mặt nhíu mày, hình như vô cùng đau, lần này y không hề cút ngay, trái lại còn kéo ống chân, muốn xem xét chân hấn.

Lâu Tâm Nguyệt lại đánh đầu y một trận,” Tiện nhân nhà ngươi, còn dám...”

Thế nhưng Hoài Chân cũng không phản bác, bởi vì y vừa kéo ống chân Lâu Tâm Nguyệt, thì phát giác nửa chân trái hiện lên một mảnh hắc sắc, hắc sắc vẫn không ngừng lan rộng tới; Lâu Tâm Nguyệt cũng thấy được, hấn một mạch mắng xong, liền cả kinh ngồi bệt xuống đất.

Hoài Chân thấy hắc huyết khuếch tán nhanh như vậy, nhất định là bị thứ ngoan độc nào đó cắn.

Y nóng ruột nhanh chóng xé rách y phục bản thân, lấy tay đè chặt đầu gối Lâu Tâm Nguyệt, không cho hắc huyết tiếp tục khuếch tán, y dùng y phục phá bố nắm gối Lâu Tâm Nguyệt chăm chú quán lại, như vậy máu hắc huyết sẽ không có khả năng nhanh lan rộng toàn thân Lâu Tâm Nguyệt, động tác y lưu loát, rất nhanh đã quán chắc.

Y cúi xuống xem kỹ chân Lâu Tâm Nguyệt, kéo chân hấn, cúi đầu hút lấy miệng vết thương.

Lâu Tâm Nguyệt ngoại trừ mị được phát tác ra, hấn tuyệt đối không chịu nhượng Hoài Chân đến gần hấn, hướng chỉ y hiện tại người lại dính đầy hoàng thổ, khiến hấn chán ghét, hấn giơ tay đến,biền hướng đầu y đánh tới.” Ngươi này ác tâm nhân, làm gì...”.

Hoài Chân nhẫn nại hấn đánh dữ dội, mang hắc huyết hút ra, một ngụm một ngụm nhổ trên mặt đất; mà sau khi y hút miệng vết thương, Lâu Tâm Nguyệt mới phát giác được y đang cứu hấn, hấn liền ngừng tay không đánh y nữa.

Thế nhưng chân trái hấn dần dần cảm giác được toan ma đau buốt tê dại, loại đau đớn này rất khó nhẫn, hấn cắn mạnh môi miễn cưỡng chịu đựng tiếng kêu, bắt đầu thống khổ hít sâu, không biết hấn bị độc vật bất tri danh nào đó cắn, vết thương đã đau nhức mà còn tê dại, chân hấn giống như bị rút gân.

Hoài Chân không biết đã hút bao lâu, vẫn nhổ ra toàn hắc huyết, mà toan ma đã dần dần biết mất, Lâu Tâm Nguyệt tự mình nắm chân trái, hoàn toàn không có cảm giác gì, kia đại biểu cho chân hấn có khả năng bị phế bỏ.

Trong đầu hấn vừa lo vừa sợ, mà Hoài Chân đồng thời gần ngay trước mắt, hấn lập tức không chút khách khí lấy tay điên cuồng lại đánh y từng quyền, đem tức giận toàn bộ đều đổ lên người y.

Bởi vì nếu y không khiến cho hấn tâm thần bất định, hấn thế nào lại rơi xuống? Vậy tất cả mọi việc đều là lỗi của y, sợ dĩ hấn bị thương cũng là y làm hại; bởi vì nếu y không rơi xuống bên người hấn, nói không

chùng hấn căn bản là sẽ không bị độc vật cắn được.

” Đều là người, đều là người làm hại. Nếu không phải tại người, ta căn bản sẽ không ngã xuống, cũng sẽ không bị độc vật cắn! Người phải chịu trách nhiệm cho ta, ta nếu như chết, hoặc phải phế chân đi, ta cũng đem người giết, phá hủy; cho dù tới Diêm La Vương, ta cũng phải kéo người theo chịu tội thay.”

Lâu Tâm Nguyệt mỗi câu diên cuồng hét lên tiện thể một trận thô bạo ra sức đánh, hơn nữa hấn cắn thù đến tận xương tủy ra sức đánh Hoài Chân; Hoài Chân nếu không kiên nhẫn chịu bị đánh, chỉ sợ đã bị hấn đánh chết.

Hoài Chân ôm chặt hấn, nhượng tay hấn tại trước ngực ra sức đánh, thấy hấn đến khi không còn sức lực, y mới ôm chặt lấy hấn.

Hấn được Hoài Chân ôm vào trong ngực một lúc, một cổ ấm áp truyền tới, khiến Lâu Tâm Nguyệt mất đi tự chế khóc lên, bởi vì sợ hãi sống chết trước mắt, bất lực tất cả đều bùng lên, làm hấn cảm thấy bội phần sợ hãi.

Hoài Chân thấy Lâu Tâm Nguyệt toàn thân run lên sợ hãi, lập tức gắt gao ôm trụ lấy hấn, hấn dựa sát vào ngực y khóc rống. Sau đó Hoài Chân dùng tay áo bản của mình lau đi nước mắt, khóc đến sưng đỏ cả mặt, biết hấn tâm tình khó chịu, y thấp giọng dỗ dành: “Nương tử, ta sẽ cứu người ra ngoài, đừng khóc nữa, có được hay không?”

Y lo lắng an ủi không thôi, lúc này trong lòng tràn đầy thoải mái khiến cho Lâu Tâm Nguyệt vừa nhấc đầu lại thấy Hoài Chân bày ra khuôn mặt bản hề hề, một trận lửa giận không rõ nhất thời nổi lên, hấn vừa thô bạo đánh đồng thời không để ý lời nói rống giận: “Làm sao? Hiện tại ta ngay cả khóc cũng không được? Ta khóc chuyện gì đến người, cần người nói lời thừa? Ngay cả người cũng dám quản ta, người chết a!”

Hoài Chân nhượng hấn đánh liên tục vài cái tát, trái lại khuyên hấn nói: “Đừng kích động nữa, bằng không độc tính càng lan nhanh! Như vậy đi, ta công người leo lên trên.” Vừa giải thích, y vừa cầm y phục thoát xuống.

Lâu Tâm Nguyệt đang cơn giận giữ, nhìn cái gì đều không vừa mắt rống giận: “Người cởi quần áo làm gì?”

Hoài Chân lau mồ hôi nóng trên mặt, y hữu vấn tất đáp nói: “không làm gì, ta đem bện thành một trường điều (sợi dây dài), lỏng ở trên mặt đá, nếu như ta không đi, người có thể nắm y phục leo lên trên đi.”

“Người không đi lên?”

Lâu Tâm Nguyệt chú ý lời nói của y không đúng, bắt lấy hai bên trái phải dính đầy bùn đất đi qua y, rống giận càng lớn tiếng: “Người dám trả lời người không lên, hay người chết cũng muốn đem ta đưa lên, nghe thấy không? Người tuyệt đối phải đem ta đưa lên trên, bằng không ta thành quỷ cũng không tha cho người.”

Hoài Chân nhìn hần rơi lệ đầy mặt, ngay cả nóng giận nước mắt cũng không ngừng rơi, thực ra hần cảm thấy hoang mang lo sợ, sợ hãi tử vong tới cực điểm. Thế nhưng hần dạng này, chẳng những không xấu xí, trái lại còn diễm đạm đáng yêu làm tâm y đều nát.

Hoài Chân trong lòng cảm thấy một ngụm nhiệt huyết xông tới yết hầu, hận không thể khiến cho Lâu Tâm Nguyệt phá thể vi tiêu (ngừng khóc mỉm cười), suốt đời không khóc; chỉ là y yêu Lâu Tâm Nguyệt như vậy, thế nào chịu được hần rơi nước mắt.

“Ta sẽ cứu người lên trên.” Hoài Chân kiên định lời nói, giống như đang phát thệ.

Y mang Lâu Tâm Nguyệt công ở trên lưng, lại tiếp tục tiến lên xé y phục thành điều trượng, lỏng ở trên tảng đá lớn; thế nhưng dáng người y gầy nhỏ, thể lực vốn không được tốt lắm, hướng chi trên lưng còn có một người, dựa vào suy nghĩ muốn cứu Lâu Tâm Nguyệt kiên cường chịu đựng, mới từng bước một hướng phía trên leo lên.

Bùn đất lại trơn trượt, y nhiều lần thiếu chút nữa ngã xuống, rồi lại dùng khuỷu tay kiên cường chống đỡ vào tảng đá, cả tay cùng khuỷu tay tất cả đều rách da chảy ra huyết, huyết liền dính ở trên đất đá, không ngờ y vẫn ra sức leo lên phía trên.

Đơn giản là y tâm ái nường tử so với thứ khác điều không trọng yếu bằng, thậm chí tính mệnh hần lại còn trọng yếu nhất thiên vạn bội, dù y chết, cũng không thể khiến hần bị một chút thương tổn cùng ủy khuất.

10. Chương 6

Lâu Tâm Nguyệt nắm chặt vai Hoài Chân, chân hần hoàn toàn không có cảm giác gì nữa. Ở phía sau, đại thiếu gia hần không còn hung hăng phách lối nữa. Hần biết hiện tại, người duy nhất có thể cứu hần là Hoài Chân. Đúng là từ đáy lòng hần coi thường y, nhưng chỉ cần y cứu hần, hần cái gì cũng sẽ nguyện ý.

Hần cực kì yếu đuối mà vừa khóc vừa thề “Mau cứu ta đi, chân ta không còn cảm giác nữa rồi, chỉ cần người cứu ta, ta sẽ không bao giờ...đánh người, cũng không chửi người nữa, ta nhất định sẽ đối xử thật tốt với người”

Nước mắt hần rơi lên mặt Hoài Chân, từng giọt từng giọt rớt xuống làm Hoài Chân vô cùng thương tiếc. Y liền cúi thấp người xuống thêm một chút để toàn bộ trọng lượng Lâu Tâm Nguyệt đều được cơ thể gầy guộc của y công trên vai. Hoài Chân nhẹ nhàng trấn an hần “Đừng khóc nữa, nường tử, ta nhất định sẽ cứu người mà. Dù cho ta phải chết, ta cũng nhất định cứu người mà. Ta thề đấy! Người đừng khóc nữa. Người khóc lòng ta đau lắm!”

Lâu Tâm Nguyệt từ trước đến nay coi thường Hoài Chân, luôn xem hần là kẻ thối nát nhất, ti tiện nhất, đáng ghét nhất thế gian. Thế nhưng tại thời điểm nguy cấp này, có người thân thiết hướng mình nói như vậy, hơn nữa lại nghe được lời nói thật chân tình thiết ý như vậy, cảm giác động tâm so với ngày thường càng mãnh liệt hơn, hại hần nước mắt càng dữ dội chảy xuống cổ không cách nào kiềm chế được vì Hoài

Chân đã mang đến cho hắn một sự cảm động mơ hồ. Hắn ôm chặt lấy cổ Hoài Chân mà khóc đến loạn thất bát tao. Đôi mắt vì khóc lóc quá nhiều mà trở nên sưng phù.

Hoài Chân vẫn bước đi cho đến lúc thấy được đường ra, y càng cố sức rảo bước nhanh hơn. Giày của y từ lâu đã rơi khỏi khi bò lên từ trong đồng bùn đất, bàn chân y trống không, phần thân trên cũng không một mảnh vải, còn một mảnh quần thì dính toàn bùn đất vô cùng bẩn thỉu. toàn thân dơ đến mức có thể hù chết người.

Lâu Tâm Nguyệt rút cuộc đã nhìn thấy đường ra, tạm thời bọn họ đã rời xa được cái oa động, hắn lau nước mắt mà hài lòng nói “Nhanh lên, gần tới chỗ đường đất lúc đầu.”

Hoài Chân chống tay, hơi nhấc tấm lưng để Lâu Tâm Nguyệt bò lên trên con đường đầy bùn đất ấy trước, sau đó y mới bò theo sau. Vừa bò lên tới nơi, không để y' chính mình đang dồn sức thở hổn hển, Hoài Chân lại cấp tốc ôm lấy Lâu Tâm Nguyệt “Nhanh lên, ta đưa ngươi xuống núi tìm đại phu, bằng không chân của ngươi sẽ bị phế đi mất”

Hoài Chân với đôi chân trần, bắt đầu chạy thật nhanh, con đường vừa lầy lội vừa trơn trượt, hơn nữa y quả thực là đã kiệt sức nên đã bị ngã sấp đến hai lần; bất quá, dù hắn có ngã đau đến đâu, cũng cố gắng dùng vai dùng lưng bảo hộ thật tốt Lâu Tâm Nguyệt, không làm cho hắn bị thương tổn thêm nữa.

Vì thế vai và lưng y đều bị trầy hết cả, mà Lâu Tâm Nguyệt ngoại trừ bên ngoài bị bùn đất làm cho dơ bẩn thì không bị thêm bất kì thương tổn nào.

Thấy người bên dưới liên tục vừa chạy vừa ngã như thế, Lâu Tâm Nguyệt không những chân mất đi cảm giác mà ngay cả thất lưng của hắn cũng bắt đầu tê dại, cho thấy độc tính đã tiến đến lan tràn, hắn khóc ròng nói “Ngươi còn không mau lên một chút. Ta muốn chết a!”

“Sẽ không, ngươi sẽ không chết đâu” Hoài Chân ôm hắn chạy thật nhanh. Thể lực của y vốn đã không tốt, cứ ra sức chạy như thế đã sớm không chịu nổi nhưng vẫn gắng miễn cưỡng nói, dỗ dành Lâu Tâm Nguyệt

Lâu Tâm Nguyệt thân thể khó chịu, độc tính phát tác thì vừa đau đớn vừa tê dại khó nhin, hắn vừa nói với chính mình sẽ không bao giờ đánh chửi Hoài Chân. Thế nhưng tình hình đại thiếu gia hắn đã không thể sửa đổi, hắn liền mở miệng hướng về y mà quấy phá một trận.

Hắn một bên lớn tiếng khóc, một bên ra sức mắng chửi “Ta chết người rất hài lòng có phải không? Sẽ không có người suốt ngày đánh người chửi người nữa đúng không? Ngươi hận ta sao không chết sớm một chút có phải không?” Hắn khóc đến hai mắt đều sưng đỏ lên.

Hoài Chân thấy hắn khóc như thế không đành lòng, quả thực muốn đem tim mình moi ra, cầu hắn đừng khóc nữa.

Y yêu thương không ngừng mà hôn lên đôi môi của Lâu Tâm Nguyệt, lúc này trong mắt y Lâu Tâm Nguyệt tuy người đầy bùn đất nhưng thoát nhìn vẫn là một thân cẩm y xinh đẹp, y căn bản là không kiêng kị mà

dán chặt hôn lên đôi môi dính bùn.

Huống hồ nhìn Lâu Tâm Nguyệt thân thể khó chịu như vậy vừa khóc vừa mắng, y rơi nước mắt mà liều mạng an ủi, bất quá từ ngữ nghe thật sự buồn cười, nhưng đó là bằng chứng cho thấy, y đối với Lâu Tâm Nguyệt là một bụng si mê ái mộ vạn phần.

“Ta thích người đánh ta, thích người chửi ta, nương tử, ta còn muốn người đánh ta mắng ta cả đời. Người sẽ không chết đâu. Chúng ta rất nhanh sẽ tới được chỗ đại phu, cho dù ta phải đập đầu đến chết cũng sẽ giúp người cầu được một đại phu.”

Đang nói thì y bị trượt chân, Lâu Tâm Nguyệt liền bị đánh ngã. Bất quá là bị ngã xuống chỗ đất dày, Lâu Tâm Nguyệt cũng không bị thương tổn gì.

Thế nhưng Lâu Tâm Nguyệt bị ngã mà kinh hách, hoàn toàn mất đi vẻ lãnh tĩnh thường ngày. Hắn giận dữ khóc to “Người cố quăng ngã ta, người rõ ràng muốn ta chết, người cái tên xấu xa này, người nói gì ta sẽ không bao giờ tin nữa, người cái tên phế vật vừa thối nát lại vừa hung hãn này, người chính là muốn làm ta ngã chết, để ta không bao giờ có thể gọi người là phế vật nữa. người cứ chờ coi, ta sẽ gọi người là phế vật cả đời.”

Hoài Chân vội vàng xông đến ôm lấy Lâu Tâm Nguyệt, xin lỗi “Ta không phải cố ý mà, nương tử, người không sao chứ, lúc ngã có bị thương ở đâu không? Đừng khóc nữa, ta sẽ chạy nhanh mà, đến chân núi sẽ đi rất nhanh thôi. Người thích gọi phế vật, thì cứ gọi ta là phế vật. ta sẽ không để ý.”

Hoài Chân chân trần tiếp tục bước đi. Hoàng thổ bên dưới không ngừng bó lấy chân y cùng với thứ cây cỏ bén nhọn, lòng bàn chân y từ lâu đã chảy máu nhưng y vẫn ra sức chạy không ngừng, đất đá được dịp tiến vào vết thương của y gây đau nhức vô cùng. Nhưng y một mực không để ý, chỉ lo liều mạng chạy thật nhanh, đưa Lâu Tâm Nguyệt xuống núi cầu đại phu.

Chân của Lâu Tâm Nguyệt không còn chút cảm giác nào. Hắn hiện tại chỉ có thể dựa vào tên Hoài Chân thoát nhìn không hề đáng tin cậy này. Hắn vươn tay ôm chắc lấy cổ Hoài Chân. Tại thời khắc sinh tử này, vừa đau vừa khó chịu, hắn liền bật khóc, cùng lúc đó bất thành lình vung tay đánh cho Hoài Chân một trận.

Hắn còn chưa phát tiết xong, Phúc Lai từ thành dưới chân núi đi tìm người, vừa vặn tới chỗ này cùng bọn hắn chạm mặt. Phúc Lai kinh hãi hô to “Thiếu gia, người... Người không có việc gì, thật tốt quá, ta vừa lúc gọi người để tới cứu người.”

Hoài Chân vội vã nói “Ta...”

Lâu Tâm Nguyệt vừa thấy nhiều người như vậy chạy tới, thấy mình có cơ hội được cứu rồi, không cần nhất định phải dựa vào cái tên nam nhân vừa hèn hạ vừa thối nát này nữa, hắn lập tức khôi phục bình tĩnh. Hơn nữa còn có Phúc Lai ở đây, hắn làm sao có thể để Hoài Chân hô ra tiếng nương tử được, vì thế hắn dùng sức đánh Hoài Chân một cái, lạnh lùng nói “Để ta xuống!”

Hoài Chân vô duyên vô cớ bị đánh đau, y ngỡ người một hồi, xem như đầu óc si dại cũng bị chấn động. Y không hiểu được mà cúi đầu nhìn chăm chú Lâu Tâm Nguyệt, dường như trên đầu hần bỗng nhiên thấy hai thân ảnh đang tranh nhau cùng hiện ra.

Nhưng một lát sau trên đầu Lâu Tâm Nguyệt không sinh ra hai thân ảnh, nhìn lại nguyên lai là Lâu Tâm Nguyệt, khuôn mặt dính đầy bùn, hơn nữa đôi mắt vì khóc nhiều mà sưng húp lên, bất quá nhần thần của hần đã trở về với vẻ lãnh tĩnh thường ngày.

“Còn không nhanh bỏ ta xuống. Mùi trên người ngươi thối muốn chết” Lâu Tâm Nguyệt chuyển mình tách ra không nhìn lấy Hoài Chân.

Hoài Chân không nín kéo nữa, đem Lâu Tâm Nguyệt chậm rãi thả xuống dưới.

Lâu Tâm Nguyệt không thèm nhìn qua y mà nhìn về phía đám người đang tới, kéo ống quần lên, đưa ra chân trái “Ta ở đây không biết bị thứ gì cắn bị thương, đã tê dại đến thất lưng rồi.”

Trong đám người đi tới quả nhiên có một vị đại phu, vội vàng giúp hần xử lý khẩn cấp.

Hoài Chân đứng một bên, vẫn căng mắt nhìn Lâu Tâm Nguyệt, máu trên khuỷu tay y đã chảy xuống tận cổ tay, rồi theo cổ tay chảy xuống từng giọt ngón tay một, sau đó rỏ xuống, hòa vào lòng đất.

Phúc Lai ở bên cạnh Lâu Tâm Nguyệt sốt ruột hỏi hần chân có còn đau nhức hay không, lại hỏi hần ở nơi đó có ai té bị thương nữa không, mặc kệ Hoài Chân đứng một bên máu chảy cũng không ai để ý đến. Huống hồ hần vừa công Lâu Tâm Nguyệt trên lưng, toàn thân đều dính đầy bùn đất, lại đi chân không người cởi trần, thoát nhìn so với tượng đất cũng không có gì khác biệt, vô cùng bẩn thỉu. Vì thế càng không có ai liếc mắt tới y.

Đại phu xử lý xong vết thương của Lâu Tâm Nguyệt, liền đi đến bên Hoài Chân, thấy y toàn thân đầy bùn đất, trên người cũng toàn vết thương liền hỏi “Tiểu huynh đệ, có chỗ nào đặc biệt đau nhức không?”

Phúc Lai chớ cậ thể chủ liền nói “Đại phu, thiếu gia ta là một nhân vật trọng yếu chốn kinh thành, vô cùng trọng yếu, người hỏi đến cái tên trông như khát cái này làm gì? Hần luôn cần đi theo thiếu gia nhà ta sao? Hơn nữa hần khỏe như cẩu vậy, không có việc gì đâu. Huống chi chỉ chảy chút máu, chết sao được? Trên đời này cũng chưa từng nghe qua có người bị chút thương mà chết cả. Hơn nữa mệnh của tên vô lại như hần với mệnh của thiếu gia nhà ta sao có thể so sánh được, người chính là nên chú ý tới thiếu gia nhà ta là được rồi”

Nghe vậy, con mắt của Lâu Tâm Nguyệt có chút lưu chuyển, đang muốn mở miệng lại e ngại có Phúc Lai ở đây, hần lại không lên tiếng, cũng không dám nhìn đến Hoài Chân.

Y nhìn đến thái độ hần thật rõ ràng, Hoài Chân bỗng nhiên dời chuyển ánh mắt, vội vàng chà xát để xóa đi chỗ bùn đất trên người. Bất quá bùn đất tựa như càng lau càng nhiều thêm. Y lắp bắp nói “Không... Không có việc gì, ta... không có việc gì, ta sẽ xuống dưới chân núi mượn Dung tử chút y phục, giấy dếp,

Tâm Nguyệt tương đối trọng yếu, hãy trị thương cho hần trước! Ta chậm rãi xuống núi, các người cứ đi trước đi.”

Y gãi đầu, trên tóc dính toàn đất cát, y cúi xuống, dùng tay áo bần muốn chết mà xoa mặt, thế nhưng càng lau lại càng bần. Y vẫn cố lẩm bầm muốn giúp Lâu Tâm Nguyệt “Ta thực sự không có việc gì. Trước tiên cứ đưa Tâm Nguyệt xuống núi nghỉ ngơi, ta sẽ chậm rãi theo phía sau”

Đại phu nhìn y thân thể dơ bẩn, ăn mặc so với vị thiếu gia cao quý này thật khác nhau một trời một vực, liền đoán y chỉ là tôi tớ trong nhà, lại thấy đôi chân y trần trụi, có vài nơi máu vẫn đang chảy, cho thấy y dọc đường đi đều gấp gáp ôm lấy hần đi cầu đại phu, nhịn không được hướng về phía Lâu Tâm Nguyệt giờ ngón tay cái lên ca ngợi “Công tử, người có một người hầu cận vô cùng trung thành nha, thực sự rất giỏi.”

Phúc Lai vốn là tôi tớ của Lâu Tâm Nguyệt, hần nghe xong lời này cảm giác vô cùng ngứa tai, liền quát lên thật khó nghe “Người nọ không phải tôi tớ nhà chúng ta, hần xứng đáng sao? Hần cùng với chúng ta không có quan hệ.”

Thấy Lâu Tâm Nguyệt không lên tiếng, Hoài Chân cúi mặt, đại phu cảm giác được bầu không khí bỗng nhiên trở nên vô cùng kì dị, rồi lại không thể đoán được quan hệ giữa bọn họ, không thể làm gì khác hơn là nói chuyện phiếm vài câu, đưa bọn họ xuống dưới núi nghỉ ngơi cho tốt.

* * *

Đại phu đem Lâu Tâm Nguyệt chữa trị thật chu đáo trước, rồi mới quay qua giúp Hoài Chân. May mà vết thương của y toàn ngoại thương, không có gì đáng ngại, tẩy sạch vết thương, bôi lên chút dược là ổn.

Hoài Chân xuống dưới chân núi, không cùng Lâu Tâm Nguyệt ở cùng một chỗ, trái lại lại vác một thân đầy bùn đất mà tiêu sái đến huyện nha gọi cửa. nha dịch cho rằng y có oan khuất ngất trời, tới chính là để cáo trạng, nghĩ không ra y lại nói y muốn tìm Nghê Duyệt Dung.

Nha dịch đi vào bẩm báo lại, chỉ chốc lát sau Nghê Duyệt Dung cùng tướng quân nàng đi ra nghênh tiếp.

Hoài Chân không ngại ngần mà nói “Dung tỷ, ta trên người không có bạc, không có tiền mua quần áo, muốn tới người mượn đôi giày cùng chút quần áo.”

Nghê Duyệt Dung cùng tướng công nàng lập tức nghênh đón Hoài Chân tiến vào quan nha, lấy ra y phục tốt nhất cho y, ngay cả giày cũng là đồ tốt nhất.

Hoài Chân liền tắm giặt sạch sẽ, thay đổi y phục quần áo, y qua loa nói vài điều.

Nghe Duyệt Dung thấy tâm tình y không thoải mái, nói cũng không ra hơi, hỏi y vì sao trở thành như vậy, y cũng trả lời qua loa, không thể kể thêm được gì. Nàng cho rằng y hôm nay bị rối xuống núi, chấn kinh quá độ, thần trí hoảng hốt, liền đóng cửa phòng lại, để cho y nghỉ ngơi.

Nhưng Hoài Chân căn bản là không cách nào nghỉ ngơi được, vừa nghĩ đến thái độ của Lâu Tâm Nguyệt lúc ở trên núi, cả trái tim hẳn liền trở nên rét buốt, thương tâm đến độ nói không nên lời, tâm trí đều bị bị ai này hành hạ mà tan nát cõi lòng.

Y yêu Lâu Tâm Nguyệt, hơn nữa là rất rất yêu. Những lời y nói với Lâu Tâm Nguyệt khi ở trên núi đều là thật lòng thật dạ, nhưng trái lại Lâu Tâm Nguyệt đối với y thái độ vô cùng lạnh lùng, hình như chỉ đến lúc mũi được phát tác hẳn mới có thể đối với y tốt hơn một chút.

Hoài chân ngồi ở ghế đờ ra hồi lâu, sau đó từ trong lòng móc ra một cái ngọc bội, ngọc bội này hoa văn điêu khắc cùng với cái của Lâu Tâm Nguyệt hoàn toàn tương phản, hợp lại cùng một chỗ thì sẽ thành một khối, đại diện cho hôn ước giữa bọn họ. Y si ngốc nhìn đến nửa ngày, phảng phất khuôn mặt xinh đẹp của Lâu Tâm Nguyệt ở ngay trên đây. Bất quá y càng xem càng cúi đầu, y trước nay vẫn âm thầm tại Dương Châu nghiên cứu mũi được, rất ít khi ra ngoài, thế nhưng một người đối với y có tốt hay không, y cũng không ngu ngốc đến độ không nhận ra được.

Lâu Tâm Nguyệt nói với y mười câu thì phải đến chín câu là mắng chửi cùng đấm đá, y vốn không phải người hay để bụng, nên cũng không quá để ý, hơn nữa y đối với cảm giác đau nhức luôn luôn chậm chạp, bị hấn đá vài cái, cũng sẽ không đau nhức, tự nhiên cũng sẽ không thêm để ý.

Hơn nữa vừa nghĩ đến dáng vẻ xinh đẹp của Lâu Tâm Nguyệt y liền cảm thấy thần hồn điên đảo. Đó cũng là lí do mà Lâu Tâm Nguyệt có mắng y đến nhường nào, có hung ác với y đến nhường nào, có vô lý đánh đập y đến nhường nào y cũng không quan tâm. Hơn nữa tại lúc hai người ôm nhau, Lâu Tâm Nguyệt tựa hồ rất yêu thương y, mặc dù có lúc cũng mắng y, thế nhưng y có thể thấy được Lâu Tâm Nguyệt chỉ cùng duy nhất mình y làm cái sự tình này. Đó không phải minh chứng cho thấy y trong lòng hẳn có một chút đặc biệt sao.

Thế nhưng hôm nay khi đối mặt với một đám người, Lâu Tâm Nguyệt hiển nhiên không muốn người khác biết bọn họ cùng một chỗ, cũng không muốn thẳng thắn công khai quan hệ với y. Tâm của y bỗng có chút xao động. hay là Lâu Tâm Nguyệt trước giờ vẫn không có yêu y, chỉ là bởi vì mũi được phát tác mới miễn cưỡng cùng với y ở cùng một chỗ?

Y nhìn ngọc bội suy nghĩ nửa ngày, mới đem ngọc bội nắm chặt ở trong tay, trở lại khách điếm tìm Lâu Tâm Nguyệt.

* * *

Lâu Tâm Nguyệt nằm nửa ngày, chỗ chân đau kia từ lâu đã xuất ra máu độc, mà đại phu cũng tán thưởng Hoài Chân đúng lúc vì hấn hút ra máu độc, bằng không hẳn đã sớm không nhận được độc được lan tràn mà sớm chết đi rồi.

Hoài Chân ngáp ngừng gồ gồ một chút, rồi đẩy cửa đi vào.

“Khá hơn chưa?”

Thấy Lâu Tâm Nguyệt nằm ở trên giường, người rất không có tinh thần, Hoài Chân cũng rất nhẹ giọng hỏi, tránh quấy rối hẳn.

Lâu Tâm Nguyệt bởi vì chuyện phát sinh ngày hôm nay, có chút chột dạ mà gật đầu, hai người lại không nói gì.

Qua một hồi lâu, Hoài Chân phá tan trầm mặc trước, đem ngọc bội đặt lên bàn. Y vừa rồi đã hạ quyết tâm, sẽ không nên kéo dài thêm nữa, bởi vì nếu ngồi nhìn Lâu Tâm Nguyệt lâu thêm chút nữa nhất định y sẽ hối hận, không muốn ly khai nữa.

“Cái này người cầm lại đi, ta từ bỏ.”

Lâu Tâm Nguyệt lấy làm kinh hãi, lập tức ngẩng đầu nhìn y, thấy y một thân đầy vết thương, mà thương này đều là vì hắn mà có, lại thấy y vẻ mặt vô cùng sa sút tinh thần, biết y nhất định là bất mãn với thái độ của chính mình ở trên núi rồi.

Bỗng nhiên, nội tâm Lâu Tâm Nguyệt cảm thấy vô cùng hoảng hốt, cảm giác này có điểm kỳ quái, buộc hẳn phải nghiêm mặt lên tiếng, giọng điệu vô cùng lạnh lẽo: “Đây là có ý gì?”

“Không có ý gì cả. Chỉ là...” Hoài Chân sẽ không giải thích cảm giác của mình ra, nhưng cũng nỗ lực nói một chút, chỉ vì hắn tuyệt đối không muốn đem tất cả đều đổ lên người Lâu Tâm Nguyệt, “Chính là cái này trả lại cho người, người về nhà cứ nói ta đã chết là được rồi, cha người sẽ không nói gì đâu. Ta cũng nên quay về Dương Châu thôi, ta ở Dương Châu vô cùng thoải mái; vừa ly khai Dương Châu, ta thấy toàn thân đều không thích hợp, vì vậy ta nên trở lại thôi.”

Lâu Tâm Nguyệt sắc mặt tái mét, chỉ cảm thấy trong lòng bỗng nhiên nổi lên một ngọn lửa bùng bùng thiêu đốt lý trí, tất cả lý trí đều không còn. Hắn chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, trong mắt bắn ra tia nhìn giết người, hắn lạnh nhạt châm chọc: “Tại Dương Châu quả thực hài lòng sao, thế nào? Ý của người là đi theo ta rất thống khổ phải không?”

Hoài Chân vội vàng xua tay, y mặc dù nhìn ra tình cảnh đó, thế nhưng những ngày đi theo Lâu Tâm Nguyệt là những ngày vô cùng hạnh phúc, y có lẽ cả đời không được mấy ngày vui vẻ như vậy, vì thế y vội vàng làm sáng tỏ, “Không phải như thế, Tâm Nguyệt, ta ở bên cạnh người rất khoái nhạc, thế nhưng ta nghĩ...”

“Ai hỏi người nghĩ gì? Người cái tên nam nhân vừa thối nát vừa ti tiện này, giá trị của người còn không được một phân tiền, còn dám đối ta làm bộ làm tịch?” Lâu Tâm Nguyệt không để ý đến cái chân đau nhức, đứng dậy, nắm lấy ngọc bội trên bàn thô bạo vứt xuống dưới chỗ Hoài Chân.

Hoài Chân giật mình đến nỗi nói không nên lời nói, Lâu Tâm Nguyệt đã sớm xuống giường, nhằm phía trước làm một hồi đánh đuổi, đánh cho Hoài Chân căn bản không chỗ có thể trốn. Hắn không biết hắn suy yếu thành cái dạng này, vậy mà đánh đuổi y cũng thật có lực khí đi.

Lâu Tâm Nguyệt nguyên bản thấy y là chột dạ, nhưng hiện tại thấy y là tâm tình cực độ ác liệt, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, còn thưởng cho Hoài Chân hơn mười một tát tai.

“Người tên hỗn trưởng này, dám bày ra sắc mặt này cho ta xem, ngươi là cái tên phế nhân dơ bẩn, ngươi tâm tình không tốt liền muốn từ hôn, ta có cái gì không tốt? Ngươi nói xem? Hỗn trưởng, chỉ bất quá ngày hôm nay đã cứu ta, ngươi tự cho là rất giỏi sao? Dám bày loại biểu cảm thối nát này cho ta nhìn, ngươi quả thực khinh người quá đáng. Thế nào, xem ta thân thể suy yếu liền muốn khi dễ ta, ta đánh chết ngươi cái tên vừa thối nát vừa ti tiện...” Hắn mắng chửi không ngừng nghỉ, một chút cũng nhìn không ra hắn đang rất suy yếu.

Hoài Chân bị Lâu Tâm Nguyệt đánh cho ngã xuống đất.

Mà Lâu Tâm Nguyệt cũng không cần thận mà đã cùng Hoài Chân té ngã cùng một chỗ, cái gì ác ngôn ác ngữ đều nói ra: “Ta lớn lên đã xinh đẹp như thế, ngươi xứng đôi sao? Ta là lần đầu tiên đó, ngươi có biết không? Còn có da ta non mềm như thế, thân thể ta đẹp như thế, chẳng phải ngươi lần nào cùng với ta cũng hôn ta từ đầu tới gót sao? Ta có gì không tốt, ngươi nói xem?”

Hoài Chân căn bản không có chỗ nào không hài lòng, nhưng là đang nói chuyện với y hiện tại là một khuôn mặt thực xinh đẹp a~!

Lâu Tâm Nguyệt càng rống giận hơn, làm khuôn mặt tức giận đến đỏ lên, “Ta với ngươi cùng một chỗ thật tiện nghi ngươi, ngươi dám đối với ta từ hôn, làm ta bị mất mặt, làm ta một người nổi danh kinh thành như thế bị hàng nghìn hàng vạn người chê cười! Một tên thối nát như ngươi cũng có thể hướng ta từ hôn, làm cho gia đình ở sau lưng chê cười ta, ngươi là cố ý trả thù ta có phải hay không? Ta chỉ bất quá là ở trên núi đánh ngươi một cái, ngươi đã nghĩ ra loại kế sách thối nát này muốn cho ta bị người ta cười cho đến chết. Ngươi nghe rõ cho ta, chỉ có ta mới có thể ta không muốn ngươi, vứt bỏ ngươi, ngươi không được phép từ hôn trước, bằng không ta sẽ giết ngươi, sẽ hủy ngươi, còn muốn đem ngươi thiên đao vạn quả, cho ngươi chết không có chỗ chôn.”

Hắn mắng chửi kịch liệt không ngớt, Hoài Chân vốn đâu phải đối thủ của hắn, y nghe hắn mắng xong, gãi đầu thấp giọng nói “Kia do ngươi từ hôn liền được.”

Y vừa nói như thế, trái lại làm cho Lâu Tâm Nguyệt nóng lên tận não, hắn khí lực lớn hơn nữa mà hung hãn đánh vào mặt y, khuôn mặt Hoài Chân hầu như sưng to. Hắn một bên mãnh liệt đâm đá, một bên hung hăng mắng chửi, mắng đến nỗi nước mắt đều chảy ra tựa như đang khổ sở gào thét, hoàn toàn mất đi phong thái ưu nhã thường ngày.

“Người tên hỗn trưởng này, ngươi nghĩ rằng ta không dám từ hôn sao? Dám chỉ bảo ta phải làm như thế nào à, ngươi là ai, ta Lâu Tâm Nguyệt còn muốn người khác dạy ta làm như thế nào sao? Ngươi cho là ngươi anh tuấn tiêu sái, dám chê cười ta như thế, ngươi thực sự là một kẻ xấu xí muốn chết, mắt ta còn chưa thấy ai xấu như ngươi. Ngươi tự cho là ngươi ngày hôm nay đã cứu ta, thì ta nhất định phải báo đáp

người đúng hay không? Người nói xem, người muốn ta báo đáp người như thế nào?”

Hoài Chân mặt trắng khầu ngực, bởi vì y chưa từng có nói bất luận cái gì yêu cầu Lâu Tâm Nguyệt báo đáp y, không biết Lâu Tâm Nguyệt vì sao lại đưa ra cái kết luận sai lầm này, làm cho y ghen hờn nhìn trần trời mà nói không nên lời.

11. Chương 7

“Không có... Ta cái gì cũng chưa nói...”

Hoài Chân rất thành thực mà nói ra, vì y thực sự không muốn Lâu Tâm Nguyệt báo đáp.

Nhưng y còn chưa nói xong lại bị Lâu Tâm Nguyệt đánh cho một cái rỗ đau. Lâu Tâm Nguyệt tức giận quát to, rất có lực, hơn nữa là cố tình gây sự “Người rõ ràng có nói...”

“Ta thực sự không có...” Hoài Chân vô cùng oan ức mà cất giọng.

“Người còn dám gạt ta, cái tên hỗn đản này, người muốn nói là ta bịa đặt ra có phải không? Người là tên tiểu nhân hạ lưu vô sỉ, ta lại một thân nhân cách cao quý như thế, không lẽ lại bịa đặt ra những lời này đối với người, người quả thực khinh người quá đáng, ta đánh chết người.”

Lâu Tâm Nguyệt lúc này đã ngồi ngay ngắn trên người y, ra sức vừa chửi vừa nắm đầu y mà tra tấn, làm cho đầu của y chúi về phía trước, hai cái trán đã muốn chạm sát vào nhau.

Hoài Chân cho rằng hẳn thật sự muốn đánh chết mình, nghĩ không ra nắm đấm của hắn chưa kịp tới nơi, thì khuôn mặt đã đến thật gần.

Khuôn mặt vạn phần xinh đẹp của hắn cứ như vậy mà hiện ngay ra trước mắt, ngay cả những lúc hoan ái trước khi gần gũi có nhìn qua vài lần, thế nhưng mỗi lần nhìn, y đều là kiềm nén không được mà tìm đập nhanh. Y vội vàng quay đầu, bởi y không muốn chiếm tiện nghi của Lâu Tâm Nguyệt nữa.

Lâu Tâm Nguyệt quay đầu y lại, mãnh liệt ôm lấy đầu y mà tức giận rống to “Người dám quay đầu đi, thế nào? Ta lớn lên rất xấu sao? Làm người không dám nhìn sao?”

“Không, đều không phải...”

“Còn cố gạt ta, người thật hỗn trướng mà, quay đầu lại cho ta.” Lâu Tâm Nguyệt mạnh tay quay đầu của y lại đối diện với mình.

Hoài Chân liên tục thở dốc, vì hương vị trên người Lâu Tâm Nguyệt truyền đến làm y nhớ tới không ít hình ảnh mỹ lệ diễm tình.

Mà Lâu Tâm Nguyệt ôm lấy đầu của y, cũng bị một trận cuồng dục đan xen mãnh liệt. Hắn liều mạng hôn lấy đôi môi bần của y, hôn lấy gương mặt bần của y, hoàn toàn không để ý đến phản ứng vô cùng kinh ngạc của Hoài Chân.

Nhưng chỉ hôn nhẹ như vậy căn bản là không thể thỏa mãn hắn. Vì vậy Lâu Tâm Nguyệt lại càng nồng nhiệt mà dò xét đầu lưỡi, một mặt vẫn mắng to “Quay đầu lại đây hôn ta mau, tên hỗn đản này.” Lần này, hắn vô cùng mãnh liệt, hoàn toàn ôm chặt lấy Hoài Chân.

Hoài Chân bị hắn ôm chặt như thế, cảm thụ được đường cong cơ thể cực kì mềm mại của hắn, máu đã muốn bốc tới đỉnh đầu, y nhận không được mà thở gấp. Lâu Tâm Nguyệt vẫn đang ôm lấy khuôn mặt y, dùng môi, dùng lưỡi, dùng răng, cuồng nhiệt gặm nhấm đôi môi Hoài Chân, khiến y kinh hách đến mức không đáp trả lại được.

Lâu Tâm Nguyệt thấy vậy thực sự tức giận, vừa tiếp tục vừa tát y một cái.

“Người giận ta đúng hay không? Giận ta ngày hôm nay không nói giúp người? Cho nên mới cố ý nói muốn từ hôn để ta mất mặt đúng hay không? Người cho là người nói như vậy, ta sẽ nóng ruột mà đem người lưu lại, hoàn thành thiên thu đại mộng của người sao! Ta tuyệt đối sẽ không đem người lưu lại, người cái tên thối nát một chút cũng không xứng với ta, ta còn hận không thể sớm từ hôn người một chút!”

“Điều không phải... Là bởi vì ta nghĩ người tuyệt đối không thích ta... Ta không nên miễn cưỡng... Ngô...”

Hoài Chân căn bản là không thể nói được, bởi vì Lâu Tâm Nguyệt lại dùng lực đem môi dán vào y, làm cho y ngay cả một cơ hội để nói cũng không có. Cùng lúc đó, Lâu Tâm Nguyệt đã đem y phục của y mà xả ra.

Lâu Tâm Nguyệt động tác vô cùng kích động làm cho y phục của Hoài Chân đều bay tới góc phòng, hắn kịch liệt hôn lấy chiếc cổ đang lồ lộ ra ngoài, sau đó theo đường cổ trượt dần tới xương quai xanh, trong lòng dục hỏa vẫn đang thiêu đốt.

Hoài Chân sao có thể chống lại sự chủ động nhiệt tình ấy, từ lâu chịu không nổi mà phát sinh rên rỉ. Y bắt chấp việc vừa mới quyết định sẽ không chiếm tiện nghi Lâu Tâm Nguyệt nữa, đơn giản là Lâu Tâm Nguyệt hiện tại thật đẹp khiến y thầm nghĩ muốn mang hắn áp trên mặt đất cùng hoan ái một hồi. Y ôm chặt lấy Lâu Tâm Nguyệt, nguồn nhiệt cũng vô pháp khống chế mà nóng lên, chứng tỏ y đối với Lâu Tâm Nguyệt khó có thể khắc chế được dục tình đang bộc phát.

Lâu Tâm Nguyệt ướt át nhìn Hoài Chân, mang y để trên mặt đất, dùng thân thể gắt gao ngăn chặn y, không cho y bò đi, cùng lúc hôn lên trước ngực y, vẽ mặt lại thẹn thùng, thở dốc phần nộ lớn tiếng trách mắng: “Hảo, ta báo đáp người! Người thỏa mãn chưa, người sẽ không trách ta nữa chứ?”

Hoài Chân còn chưa lí giải lời hắn nói có ý tứ gì, Lâu Tâm Nguyệt đã tự mình tháo xuống y phục, cởi ra

vạt áo, cấp tốc cởi ra ngoại y cùng nội y thập phần xa xỉ, hiển nhiên lộ ra thân ảnh với làn da trắng toát như ngọc thạch.

Hoài Chân biết rõ từng đường nét kia cảm giác sờ lên rung động lòng người như thế nào. Vì vậy y dùng sức nuốt một ngụm nước bọt.

Lâu Tâm Nguyệt nắm lấy tay y đặt lên người hắn, y nhẹ nhàng chạm qua một chút, hắn liền không tự chủ được mà phát sinh ra âm thanh kiều mị.

Hoài Chân cũng khó có thể chịu được, dục hỏa hừng hực như đang thiêu hủy y, y nắm lấy Lâu Tâm Nguyệt, đưa hắn áp chặt trên người mình, cuồng loạn hôn trả, hai đôi môi dán chặt nhau đến không thở nổi mới chịu tách ra.

Thấy Lâu Tâm Nguyệt liếm liếm đôi môi đỏ mọng, dáng điệu kia thực làm loạn lòng người, Hoài Chân sớm thấy không khống chế được dục tình; Lâu Tâm Nguyệt không nén được liền hướng môi đến, tiếp tục hôn lấy nhũ tiêm anh hồng của Hoài Chân, phóng dăng mà hôn liếm.

Hoài Chân nắm lấy đỉnh đầu Lâu Tâm Nguyệt chôn vùi trước ngực mình, từ lâu đã hỗn hển ra sức hít thở vào, trái tim quả thực sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lâu Tâm Nguyệt run rẩy áp vào, đưa tay chủ động luồn vào trong quần y, hắn trước đây tuyệt không làm ra những chuyện như thế.

Trên mặt hắn đỏ như có lửa, nhưng âm thanh rống giận lại thực to,” Người nếu dám nói người không thích, ta liền đánh chết người.”

Y thế nào có khả năng không thích, Lâu Tâm Nguyệt làm gì tất cả y đều thích, huống chi hắn phóng dăng như thế lại áp sát hầu hạ y như thế, đây là việc trước đây hắn tuyệt đối không làm. Hoài Chân hô hấp nhanh hơn, từng giọt mồ hôi nóng rơi xuống.

Lâu Tâm Nguyệt tận tình âu yếm tiếp xúc, động tác mặc dù vụng về, nhưng đối với hai người mà nói, đều là kích tình trí mệnh.

Hoài Chân khép mắt một cái, tình nhiệt ở toàn thân bên trong run lên như biển lửa, y sắp kiềm chế không được.

Lâu Tâm Nguyệt không để ý phản ứng của y, ngay cả y chưa kịp nói gì, liền đem quần y tụt xuống.

Lâu Tâm Nguyệt toàn thân cũng phát run, hắn da thịt lỏa lồ trắng nõn nổi lên một tầng đỏ ửng, nhìn lại mình trước kia tuyệt đối sẽ không đụng vào nơi đó, hơn nữa hắn còn nghi ngờ nơi kia rất bẩn, thế nhưng....

“Vẫn là người ở đây sẽ vui vẻ, người sẽ không có suy nghĩ muốn rời khỏi ta nữa chứ?”

Đôi mắt nghi ngờ của Hoài Chân nhìn thẳng vào đôi mắt làm say lòng người của Lâu Tâm Nguyệt, lúc này đang ánh lên một vẻ nghiêm túc khác thường.

Lâu Tâm Nguyệt hai tay phát run vịn lấy y lửa nóng không thôi, sau đó run rẩy cúi đầu, nước mắt chảy ròng, hấn dùng hai phiến môi đỏ bồng nhẹ nhàng chạm xuống.

Trong nháy mắt tiếp xúc kia, khiến Hoài Chân khẽ rên, đầu hơi ngửa về sau hưởng thụ.

Lâu Tâm Nguyệt thấy y phản ứng cường liệt như vậy, hấn càng thêm ra sức nhu động mút lấy đôi môi, chăm chú thưởng thức.

Hoài Chân gấp gáp thở dốc, mồ hôi nóng không ngừng chảy xuống, toàn thân một trận giãy dụa, cơ hồ trong cơ thể hỏa nhiệt muốn phát tiết ra nhiệt tình đến bỏng cả người. Lâu Tâm Nguyệt đã ở giữa thất lưỡng y, thở nặng nhọc, đôi mắt ướt át mở to. Hoài Chân say sưa nhìn đáng dấp người kia đang hầu hạ chính mình, tình cảm dâng trào khó mà đè nén.

Y rất vui vì nương tử đã vì y mà làm như vậy, khiến cho tình cảm của y như hòa tan bởi tình nhiệt, dừng nói y muốn li khai Lâu Tâm Nguyệt, cho dù Lâu Tâm Nguyệt hiện tại muốn đánh chết y, muốn y lập tức rời đi, y thà rằng bị đánh chết, cũng muốn ở lại bên người hấn.

Hoài Chân hoàn toàn vô pháp khống chế lí trí liền kéo Lâu Tâm Nguyệt, mãnh liệt áp sát đôi môi đỏ mọng của hấn. Lâu Tâm Nguyệt kích tình mãnh liệt liền hưởng ứng gắn chặt, thân thể hấn đã sớm lửa nóng không ngớt, khẩn cầu mong Hoài Chân chiếm giữ.

Hoài Chân ôm chặt thân thể trắng nõn thon gầy của Lâu Tâm Nguyệt, lại khống chế không được liền xoay người, bắt ngờ mãnh liệt tiến thẳng vào trong Lâu Tâm Nguyệt. Lâu Tâm Nguyệt vì khoái cảm đột ngột mà thét chói tai, nhiệt tình quẩn chặt y.

Hấn nắm lấy lưng Hoài Chân, không ngừng khiêu khích, ý đồ muốn kích thích Hoài Chân, làm cho Hoài Chân nhiệt tình kích động ở giữa hấn hoàn toàn phóng thích.

Lâu Tâm Nguyệt không ngừng vặn vẹo khiến Hoài Chân thốt ra tiếng rên rỉ. trên người y không biết bị cào ra mấy vết máu, lưng cũng không biết lại bị thương một mảnh lớn. Thế nhưng lúc này lửa nóng cùng với nhiệt tình chưa bao giờ có, y bị thiêu đốt tất cả, ngay cả ý niệm rời đi đều bị hủy đi, chỉ muốn vĩnh viễn cùng ái nhân cùng một chỗ.

* * *

Sáng sớm hôm sau, khi Hoài Chân tỉnh lại, Lâu Tâm Nguyệt đã yên tĩnh ngủ ở trong lòng y, hai người đều ở trên mặt đất dính đầy cát bẩn. Bọn họ đêm qua dĩ nhiên không có trên giường, ở tại trên mặt đất liền

tương thân tương ái; hơn nữa đêm qua nhiệt tình thật sự khó lòng tưởng tượng nổi, khiến bọn họ căn bản không còn khí lực trở lại trên giường.

Hoài Chân âu yếm mang Lâu Tâm Nguyệt bế lên, tuy rằng khí lực không lớn, nhưng cuối cùng vẫn là mang ái nhân đưa đến trên giường. Y cẩn thận chà lau cát bẩn trên người hắn, đơn giản là y biết Lâu Tâm Nguyệt thích sạch sẽ, sau khi tỉnh lại, nhất định sẽ rất khó tiếp thu trên người có đầy bụi bặm. Y sau khi lau xong, mới đi đến bên cạnh bàn.

Lâu Tâm Nguyệt bị y di chuyển như thế, kỳ thực đã sớm tỉnh lại, hắn lạnh lùng nói:” Qua đây.”

Hoài Chân biết rõ hắn sau khi rời giường lập tức sẽ trở mặt, cẩn thận tiêu sái đi qua.

Lâu Tâm Nguyệt ngồi dậy, cầm lấy chăn đắp lên trên cơ thể đang xích lôa, sau đó nhặt lên y sam do Hoài Chân đem qua nhét vào sàng, khoác lại trên người, dặn dò nói:” Đi ra ngoài thì phải cẩn thận một chút, đừng để cho người khác thấy; nếu làm cho người khác thấy người sáng sớm từ trong phòng ta đi ra, ta liền giết người.”

Nghe vậy, Hoài Chân khẽ nở nụ cười.

Lâu Tâm Nguyệt thấy y cười ngây ngô, thấy bức mình liền tát y một cái. “Có cái gì mà buồn cười, người cấp được kia cho heo mẹ căn bản không phải năm ngày phát tác, còn hại ta đêm qua không hiểu sao liền phát tác. Còn nói cái gì “thiên tài chế mị được”, được cho heo uống, heo còn không thèm uống, được của người là thứ thối nát.”

Tự mình chế được mặc dù bị phê bình, nhưng Hoài Chân đem qua nhiệt tình còn lưu luyến, cũng vô cùng cảm thấy thỏa mãn. Y cúi đầu, hôn lên gương mặt hắn.” Ta đi ra ngoài sẽ cẩn thận, người ngủ một chút đi, đừng quá mệt mỏi.”

Y vừa mới nói xong, Lâu Tâm Nguyệt cùng lúc vung tay tát tới.”Ai cho phép người hôn ta, lần sau không có ta cho phép, đừng nói là hôn môi ta, ngay cả dù hôn mặt ta đều không thể. Còn có, người chú ý nghe rõ cho ta, sau này chỉ khi không có bất luận kẻ nào ở một bên; lúc tâm tình ta cao hứng, người mới có thể gọi nường tử; nếu thấy ta đang mất hứng, người còn kêu loạn, ta liền lấy kim khâu lại miệng của người.”

Hoài Chân nghe lời liền gật đầu, thế nhưng Lâu Tâm Nguyệt còn chưa có nói xong. Hắn lại tiếp tục lạnh lùng nói:” Còn có, trước mặt người khác không được nhìn chăm chăm ta, ta đẹp như thế, người còn nhìn lung tung, vạn nhất bị người khác có thể nhận ra quan hệ khác người, ta liền đem đầu người vạn xuống làm trống đánh, người nghe rõ chưa?”

Hoài Chân liền gật đầu nghe theo.

Lâu Tâm Nguyệt thấy y tiếp thu, thanh âm lạnh nhạt mới dịu xuống, “Người hiểu rồi là tốt, chỉ cần người ngoan ngoãn làm tốt điều kiện kia, năm ngày một lần vào ban đêm kia, nếu như tâm tình ta không quá xấu, đều có thể cho người ôm, cho người làm việc hôm qua làm. Thế nhưng, người có thể ôm ta, thì nửa

đem lên đến, không được phép làm cho bất cứ kẻ nào phát hiện, nếu làm cho người khác phát hiện, ta sẽ không thừa nhận người với ta có quan hệ, người nghe rõ không?”

Thấy Hoài Chân chần chờ không nói, Lâu Tâm Nguyệt sắc mặt thoáng chốc thoát nhìn khó coi, hần cười nhạt, “Thế nào? Người chê ta quá hà khắc sao? Người thân nam nhân thế này, có thể ôm người như ta, người còn có cái gì bất mãn?”

“Ta không có bất mãn, ta yêu người, nương tử, người bảo ta làm chuyện gì cũng được, chỉ cần người hài lòng là tốt rồi.”

Hoài Chân mặc danh kì diệu nói một hơi, lời nói đối với hần si mê tới cực điểm.

Lâu Tâm Nguyệt vốn khinh thường Hoài Chân, cho dù y cứu hần một mạng, thế nhưng muốn hần trong thời gian ngắn cải biến ý nghĩ của chính mình tuyệt đối không có khả năng. Đối hần mà nói, để Hoài Chân ôm hần, đã là mức độ khoan nhượng lớn cực đại rồi.

Về phần tình cảm mãnh liệt đêm qua, sau khi thất thố cùng hoảng sợ, tuyệt đối là bởi vì hần cố chịu đựng từng chút một, sau này nhất định sẽ trả lại một lần. Hơn nữa nếu như khiến người khác biết Hoài Chân thối nát như thế lại từ hôn hần thì mặt mũi hần biết đặt ở đâu. Cho nên vô luận như thế nào hần nhất định phải lưu lại Hoài Chân.” Người sẽ ở lại bên cạnh ta chứ?”

Hoài Chân si mê nhìn hần, cố sức gật đầu. “Trừ phi người không muốn ta, bảo đi, ta mới có thể đi.”

Lâu Tâm Nguyệt mặt mày phấn khởi một lúc, trên gương mặt biểu tình xinh đẹp hơn, mang theo chút tiểu ý.

Hoài Chân thậm chí nhìn đến ngậy người, bởi vì Lâu Tâm Nguyệt rất ít cười, y nói:” Nương tử, người cười lộ lên thực là đẹp a!”

Lâu Tâm Nguyệt hung ác liếc mắt nhìn y, thấy y nước bọt đều đã rơi xuống lại trợn mắt nhìn mình, hần buồn bực mà cân nhắc, nam nhân kia như thế, làm sao có thể cùng hần xứng đôi? Chỉ là thấy được sắc đẹp của mình mà đã mê mẩn đến nói không ra lời, hần chán ghét mà mở miệng: ” Không có việc gì, người đi ra ngoài đi! Nhờ phải cẩn thận một chút, đừng để cho người khác thấy người từ phòng ta đi ra ngoài, bằng không thì người coi chừng ta.”

Hoài Chân xoay người muốn đi ra, Lâu Tâm Nguyệt thấy y quần áo bất chỉnh, vừa ra khỏi cửa gặp được người của hần, lẽ nào còn không biết y tại trong phòng làm chuyện gì sao? Hần lập tức quát tháo ra lệnh: “Dem y phục mặc lại rồi đi.”

Hoài Chân lập tức nghe lời mặc y phục mới đi ra ngoài. Đêm qua ôm Lâu Tâm Nguyệt cảm thấy tràn đầy hạnh phúc, thế nên với bất kì câu nói khó nghe nào của hần sáng nay, y cũng đều vui vẻ cho qua.

Hoài Chân mang theo điệu cười khúc khích tiêu sái đi ra cửa, Phúc Lai vừa vịn bụng nước đi tới cửa phòng, nhìn y tại trước cửa lén lút, đoán nghĩ y đối với thiếu gia nhà hắn làm chuyện gì bất lợi, hắn không chút khách khí nghĩ y là kẻ trộm mà lớn tiếng quát hỏi: “Uy, người tại cửa phòng thiếu gia ta làm gì? Muốn trộm cắp sao?”

“Không....Không có, ta lập tức đi ngay.”

Hoài Chân nhớ tới Lâu Tâm Nguyệt vừa nói, không thể để người khác phát hiện bọn họ có quan hệ, y vội vàng quay đầu đi. Thế nhưng đêm qua hôn môi ngọt ngào, cùng trên người phát nhiệt trao ngân khiến cho y trong lòng chăm chăm vui vẻ, hận không thể dừng thời gian đêm qua lại, lúc Lâu Tâm Nguyệt âu yếm y, làm cho y có thể vĩnh viễn thường thức thời khắc động tình tốt đẹp kia.

Mà Phúc Lai cái gì cũng không biết, lại vội vã bụng nước vào phòng cáo trạng:” Thiếu gia, tên A Chân thói tha kia, ở cửa trước không biết làm gì mà lén lén lút lút, động tác thập thò bất chính, có khả năng hắn đến trộm ngân lượng, có lẽ trộm thứ gì đó quý giá? Thiếu gia, người phải mau nhìn xem lúc người ngủ, có hay không bị hắn trộm đi cái gì?”

Lâu Tâm Nguyệt mơ hồ sờ sờ đôi môi vừa bị hôn qua trăm lần đêm trước, đương nhiên sẽ không nói Hoài Chân đến là để trộm sắc, hắn trấn định lại, lạnh nhạt nói:” Không thấy hắn tiến đến, kẻ thói tha đó cũng không dám trộm gì của ta đâu, bằng không ta liền đem hắn tổng quan phủ xử lý nghiêm khắc. Người mang nước nóng để đẩy rồi đi ra ngoài, ta hôm qua bị kinh động, có chút mệt, muốn ngủ tiếp một chút.”

Phúc Lai không có nghi ngờ hắn liền đi ra ngoài, căn bản là không biết Lâu Tâm Nguyệt là bởi vì đêm qua cùng Hoài Chân hoan ái rất lâu, hiện tại mới không có khí lực dậy sớm.

Lâu Tâm Nguyệt cầm lấy khăn, trước xoa xoa mặt, lại lau qua chỗ lưu lại vài vết hôn trên người; tại phía sau cũng nhất nhất lau sạch, hắn mới lại nằm xuống ngủ.

* * *

Lâu Tâm Nguyệt nghỉ ngơi không được hai ngày, liền nói muốn quay về nhà, Phúc Lai liền vội vàng sắp xếp hành lý; Hoài Chân cùng Nghê Duyệt Dung phía sau nói lời cáo biệt, một đường đang theo sau Lâu Tâm Nguyệt.

Đang đi thì gặp sự cố tại cái đường bùn đất kia, bọn họ càng thêm cẩn thận, đi chừng một ngày đêm, mới đến thành trấn.

Đến trấn, Lâu Tâm Nguyệt yêu cầu ba gian nhà phòng, trong đó một gian đặc biệt yên lặng, nói là Hoài Chân thích yên tĩnh, không muốn ồn ào, kì thực là bởi vì hôm nay vừa lúc mị được phát tác sau ngày thứ năm. Hắn cũng không muốn giống như lần trước, đi đường dài như thế, tại vùng hoang vu dã ngoại cùng Hoài Chân hoan ái, kia là chuyện cảm thú, hắn tư cách cao quý như thế không thể làm ra loại chuyện này.

Chưởng quỹ thấy hắn xuất thủ hào phóng, liền cấp hắn một gian phòng thượng hạng.

Hoài Chân tùy ý Lâu Tâm Nguyệt an bài gian phòng, cũng không nghi ngờ nhiều. Mãi cho đến bữa tối, lúc y muốn đi ra ngoài ăn cơm thì, Lâu Tâm Nguyệt mở cửa phòng y tiến vào, trong tay cầm một giỏ trúc.

Lâu Tâm Nguyệt buổi tối mặc một kiện y phục mới, một thân bạch y viền sắc vàng óng ả, nhìn hoa văn thêu chính là hàng thượng phẩm, cắt đo vừa vặn với thân hình, làm tăng thêm vẻ đẹp vốn có của Lâu Tâm Nguyệt, càng làm say mê lòng người.

Hoài Chân si ngốc nhìn hấn, ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ làm kinh động đến sắc đẹp kia. Đầu của y tỏa ra chút ẩm ướt, chắc chắn là vừa mới tẩy qua cơ thể, trên người còn truyền đến một mùi hương. Hấn bước tới gần, hương vị cám dỗ kia liền khiến y sắc dục đại phát.

Lâu Tâm Nguyệt liếc y một cái, thấy y mê đắm nhìn chăm chăm mình, hấn có chút không vui, chỉ bất quá không có biểu hiện ra ngoài, bởi vì đêm nay vốn muốn bắt Hoài Chân ôm hấn.

Hấn cầm giỏ trúc mở ra, bên trong có một số món ngon hấn yêu cầu khách điểm làm riêng, từng món hương vị đều hoàn hảo, vừa nhìn đã biết hao phí vô cùng.

“Người đã ăn chưa?”

“Vẫn chưa....”

Lâu Tâm Nguyệt ưu nhã ngồi xuống, “Dù sao không ai ăn cùng ta, ta cũng chỉ mới ăn, ngồi xuống ăn đi!”

Hoài Chân mỉm cười, vội vàng ngồi xuống.

Lâu Tâm Nguyệt ăn rất chậm, cũng ăn được rất ít, lại thấy thức ăn không ngon, nên rất nhanh liền buông đũa. Mà Hoài Chân thoáng chốc và một ngụm cơm lớn vào mồm, cũng không biết có nhai qua hay chưa liền nuốt vào, bởi vì hai mắt y hoàn toàn nhìn chăm chú Lâu Tâm Nguyệt xinh đẹp như một đóa hoa, cảm thấy kẻ cận như thế, y càng nhìn càng thấy đẹp, so với tất cả những người y từng thấy qua lại xinh đẹp hơn vạn phần.

Lâu Tâm Nguyệt biết Hoài Chân đang nhìn hấn, hơn nữa qua vẻ mặt của y cũng thấy được y đối với chính mình si mê quá mức. Dù y thế nào hấn cũng không thích, thế nhưng hấn nhìn vẻ mặt của y trần ngập sự tán thưởng cùng si luyến, làm tâm tình hấn tốt hấn lên.

Lần đầu tiên, hấn gấp một đĩa rau cấp cho Hoài Chân, thanh âm xem như ôn nhu nói:” Cái này không muốn ăn, cho người ăn.”

12. Chương 8

Đây là lần đầu tiên Lâu Tâm Nguyệt gấp rau cho y ăn, Hoài Chân hiển nhiên rất cảm động. Đây cũng là lần đầu tiên Lâu Tâm Nguyệt không hướng y vừa đánh vừa mắng, làm y càng mừng rỡ như điên, vội vã nuốt hết, mặc kệ mùi vị ra làm sao.

Đối với Hoài Chân mà nói, một ngụm rau này đích thị là món ngon nhất thiên hạ, đơn giản là đây do nương tử y yêu nhất gấp cho y ăn, cho dù bên trong đó là thạch tín, hay là bùn đất đi chăng nữa, y cũng không chút nào chần chờ mà ăn vào.

“Ăn ngon, ăn ngon, ăn ngon thật.”

Lâu Tâm Nguyệt thấy y chịu ăn lại khen ngon vậy, hắn liền chuyển dưa, chậm rãi ăn vào một chút, tuy rằng vị đạo vẫn như trước, thế nhưng trong lòng thỏa mãn vui vẻ, hắn gấp thêm cho y vài cọng.

Ngoài cửa sổ ánh trăng nhẹ nhàng ôn nhu chiếu xạ, chiếu sáng hai thân người Hoài Chân cùng Lâu Tâm Nguyệt.

Lâu Tâm Nguyệt bắt đầu cảm thấy thân thể có chút phát nhiệt, hắn chậm rãi ngồi xích lại gần Hoài Chân, luồng trước mũi được muốn phát tác, hắn không thể tự kìm hãm được mà thay Hoài Chân gấp vài dưa đồ ăn, đơn giản là chờ lát nữa muốn làm chuyện vô cùng tiêu hao tinh lực.

“Cái này ta không thích ăn, ăn nhiều một chút.”

Hắn càng xích lại gần, mùi thơm trên người càng nồng đậm, thỉnh thoảng kích thích đến khứu giác Hoài Chân, y liền bối một bát cơm thật to mà nuốt vào, chỉ là tâm trí y không đặt ở đồ ăn, mà đang nhìn chăm chăm vào Lâu Tâm Nguyệt.

Lâu Tâm Nguyệt thấy toàn thân không được tự nhiên, “Người làm gì cứ nhìn ta? Mặt ta có gì không sạch sao?”

Hoài Chân sợ hấn tức giận, lại muốn đánh người, vội vã giải thích: “Đều không phải, không phải, nương tử, người... người ngày hôm nay thoát nhìn thật hấp dẫn, ánh trăng chiếu vào người, người thoát nhìn dường như... so với mấy ngày hôm trước càng kiều diễm hơn, làm cho ta... Rất muốn cắn một cái.” Y càng nói càng nhỏ giọng, rất sợ đắc tội Lâu Tâm Nguyệt.

Lâu Tâm Nguyệt đỏ mặt, Hoài Chân nói lời thành thật, hắn nghe được liền ngượng ngùng, mà hắn hiện tại dục vọng đang dâng trào, không chỉ là muốn để Hoài Chân cắn một chút mà thôi, còn muốn y đụng chạm toàn thân trên dưới, cùng hắn làm chuyện thân mật kia. Bởi vậy, trên mặt hắn một mảng ửng hồng, so với bình thường thoát nhìn càng thêm kiều mị.

Nhưng mà, hắn lại khó có thể mở miệng, vì che lấp tình tự của chính mình, hắn rống giận: “Ta xinh đẹp thế nào cần người nhận xét sao? Ta đương nhiên tự mình biết, huống hồ ta đẹp, là người có thể nhìn sao?”

Còn không mau ăn đi!”

Bị hấn mắng như thế, Hoài Chân không dám nhìn nữa hấn mà cúi đầu ăn.

Lâu Tâm Nguyệt đột nhiên như là nhớ tới cái gì đó liền nhìn Hoài Chân, chậm rãi đích mở miệng: “Ta có thật là rất xinh đẹp không, so với những mỹ nhân người từng thấy qua thế nào? So với Nghê Duyệt Dung kia thì sao?”

“Dung tỷ năm đó chính là đệ nhất danh kỹ ở Dương Châu, nàng độc chiếm hoa khôi đã nhiều năm, bạc của ta chính là đều cho nàng ta...”

Không đợi Hoài Chân nói xong, Lâu Tâm Nguyệt phút chốc biến sắc, lập tức tát y hai cái, rồi dùng sức đoạt lấy bát cơm của Hoài Chân, tức giận mắng: “Ai cho người ăn, cơm của ta mà người cũng dám động tới, muốn ăn đòn sao? Người chỉ cần có cơm cầu là sẽ không đi ven đường xin ăn, dám ăn cơm của ta! Cơm của ta thả để cho heo ăn, cũng không cho người một hạt...”

Hoài Chân ngốc đơ một chút, lại bị đánh cho mặt danh kỳ diêu.

Lâu Tâm Nguyệt vẫn là giận dữ hét: “Thời gian ta ở kinh thành, người cũng dám đi phiêu kỹ! Người cái thân nghèo kiết hủ lậu này mà lại đi phiêu đệ nhất danh kỹ, ai có thể để người vào mắt chứ, ta xem chỉ có Nghê Duyệt Dung kia không có mắt mới có thể cho người dựa vào thân thể của nàng...”

Nghe hấn càng nói càng sai, Hoài Chân vội vã giải thích: “Ta khi đó cũng không quá nghèo, chính là một trong những người giàu có ở Dương Châu, bởi vì lão nhân dưỡng ta rất quái lạ, hấn khi sống có rất nhiều bạc, vì thế sau khi hấn mất tất cả đều cho ta...”

Càng nghe càng khó hiểu, đôi mắt Lâu Tâm Nguyệt càng thêm dữ tợn, càng đánh mắng tợn, y như nường tử đang chất vấn tướng công tâm hoa vấn liễu của nàng vậy, “Tốt lắm, nguyên lai người hay đem bạc toàn bộ để tại trên người nàng, đến nỗi hiện trở thành một một kẻ nghèo kiết hủ lậu. Người... Người cùng nàng ta thân mật qua mấy lần, người nói... người nói xem!”

“Không có, nường tử, ta khi đó trong lòng chỉ có mình người, chưa cùng bất kì nữ nhân nào cùng một chỗ cả.”

“Người còn dám gạt ta không cùng nàng ta ở cùng một chỗ, vậy người đem bạc đi nơi nào hả? Người dám dùng dùng lời lừa tiểu hài tử ba tuổi mà gạt ta, ta đánh chết cái miệng nói dối hỗn đản này!”

Hấn nói đánh liền đánh, hơn nữa khi tức giận khí lực cũng thật lớn, đem mặt Hoài Chân đánh cho thiếu chút nữa bị lệch qua một bên.

Hoài Chân vừa trốn vừa kêu đau, tránh không khỏi giấu mình xuống gầm bàn; thế nhưng Lâu Tâm Nguyệt lấy tay đánh không được, trái lại dùng chân thúc mạnh vào y.

Hoài Chân nhanh chóng lấy tay bảo vệ mặt cùng thân thể, để tránh khỏi lại bị đánh cho cả người bị thương, y vội vã giải thích: “Nương tử, ta không có lừa ngươi, bởi vì Dung tỷ đích thân thể rất đáng thương cảm, vị hôn phu của nàng bị thế bá của nàng hãm hại, bị sao vào chốn lao tù; nàng sau bị hãm cưỡng ép làm tiểu thiếp của hắn, nàng kiên trì không chịu, người nọ liền đem nàng bán vào kỹ viện, còn muốn phá thân thể của nàng. Nàng khi đó bị đánh cho mặt mũi bầm dập, thiếu điều muốn tự sát, may là gặp ta.”

Y thở hổn hển lấy hơi nói tiếp: “Ta khi đó đem phân nửa gia tài đi cứu sống vị hôn phu của nàng, lại mỗi ngày chỉ tiền đến nhìn nàng, chỉ là nhà tú bà đó quá xấu xa, không chịu thả người, xem nàng như con gà đẻ trứng vàng mà giữ chặt; ta không có biện pháp cứu nàng, không thể làm gì khác hơn là mỗi ngày đều đến nhìn nàng, đem nàng phụng thành danh kỹ. Như vậy nàng tại thanh lâu có chút địa vị, có thể tuyển chọn khách nhân, sẽ không bị người khác làm nhục. Cho nên nàng rất cảm tạ ta, mà tương công nàng sau khi thoát khỏi án oan, muốn chuộc nàng ra; nhưng nàng khi đó chính là hoa khôi nổi danh, không có thật nhiều ngân lượng căn bản là không thể chuộc được nàng. Ta xem bọn hắn thực sự đáng thương cảm, liền đem bán đi gia tài mà ta sở hữu, để nàng cùng tương công có thể cùng một chỗ.”

Y dừng một chút, còn nói: “Khi nàng cùng tương công rưng rưng bá biệt ta liền muốn đưa ta một ít bạc, đối với mọi người tương công nàng đích thị là một thanh quan, cũng không có nhiều bạc, ta cũng miễn cưỡng nhận để bọn họ có thể rời đi. Thực tế ta nghiên cứu mị được buôn bán lời rất nhiều bạc, cũng không cần bạc của bọn họ. Tiền ta bọn họ ở kinh thành làm quan mỗi năm đều hoàn trả, nghĩ không ra năm nay vừa tới thành trấn này, vừa vặn lại gặp gỡ bọn họ.”

Lâu Tâm Nguyệt lần đầu tiên nghe đến loại tiêu tán sạch tài sản này, nhưng làm chuyện này thực không có lợi cho y, hẳn khó có thể tin tưởng lắm đâu, “Nói như vậy, ngươi là chưa từng cùng nàng ở một chỗ qua?”

Hoài Chân đang trốn dưới gầm bàn vội vàng xua tay, “Không có, nương tử, ta khi đó lòng chỉ có một mình ngươi. Lão cha ta từ nhỏ đã nói cho ta biết, không được ở ngoài ăn chơi đàng điếm, bằng không sẽ phá sản; cho nên ta không cùng bất luận kẻ nào cùng một chỗ qua, chỉ có với ngươi cùng một chỗ, là thật đó, ta có thể thề. Tại Dương Châu rất nhiều cô nương muốn gả cho ta, hầu hạ ta, thậm chí muốn làm tiểu tỷ chiếu cố ta, ta đều nói không được. Là thật đó, ta một mực chờ ngươi đến Dương Châu tìm ta.”

Lâu Tâm Nguyệt không quá tin tưởng lời y nói, hẳn lần thứ hai quát hỏi: “Vậy ngươi nói ngươi buôn bán lời rất nhiều bạc? Đây bạc đâu? Ngươi tiêu đâu cả rồi?”

Hoài Chân sợ bị hãm đá, nhỏ giọng nói: “Ở kỹ viện có vài cô nương rất thương cảm, căn bản là thật tâm không muốn sống như vậy, ta liền muốn giúp, chỉ bạc chuộc các nàng ra, cho các nàng về nhà đi làm chút tiểu sinh ý; như ở Di Xuân Viện có Tiểu Hồng, Duyên Yên, Bình Tâm, Nhược Nhĩ, còn có ở Hồng Hoa Viện như Châu Nhi, Khâu Nhi, Cẩm Nhi ...”

Nghe y liên tiếp nói hơn mười một tên, Lâu Tâm Nguyệt không thể tin được mà nâng cao mi mắt, người này có thể nói chính là kẻ lương thiện khó gặp trên đời, y cứu vô số thân nữ tử khổ mệnh, hơn nữa hoàn toàn không cầu hồi báo, trên đời lại có kẻ ngu dốt như vậy!

Hoài Chân càng nói càng nhỏ giọng, “Các nàng có vài lần trở về nhà, sợ rằng còn có thể lại bị bán đi, ta không dám để các nàng về nhà, còn phải giúp các nàng tìm đối tượng; may mà sau khi các nàng thành thân đều không tệ, nhưng sợ bọn họ tiểu phu thê không có bạc, nên ta có tặng một ít cho bọn họ.”

Nói đến đây, trên mặt y lộ ra bộ dáng tự tin mà cười, “Hoàn hảo ta rất giỏi kiếm bạc, rất nhiều đại quan theo ta xin thuốc, cấp bạc đều là vài vạn lượng, cho nên ta vẫn chưa từng bị đói.”

Y len lén lộ mặt ra, nhìn chút sắc mặt Lâu Tâm Nguyệt, sắc mặt hắn hình như không quá xấu xí, y liền thả lỏng một chút.

Lâu Tâm Nguyệt rốt cục biết y là hảo tâm đem bạc giúp người hết, mà không phải là đi tầm hoa văn liễu, cơn tức giận của hắn dần xuôi xuống, thế nhưng nói vẫn mang chút chế nhạo, “Còn không ra, ngồi xổm dưới bàn làm cái gì? Muốn làm cầu sao?”

Hoài Chân vội vàng chui ra, cường điệu nói: “Thực sự, các nàng chẳng qua là muốn theo ta sống qua, hoặc là muốn cùng ta ở một chỗ, không màng tới danh phận; nhưng ta đều đối với các nàng nói ta chỉ yêu nương tử của ta, cho nên nhất nhất cự tuyệt các nàng. Nương tử, ta thực sự không có làm chuyện có lỗi với người, người nhất định phải tin tưởng ta.”

Lâu Tâm Nguyệt nghe y lảm nhảm một hồi, đều là hướng hắn nói lời yêu thương, đáy lòng hắn không khỏi nổi lên một chút rung động nho nhỏ; tuy rằng bị tên thối nát này yêu thương hắn cũng không thèm để ý, thế nhưng nghe y một hồi nói thương hắn yêu hắn, tâm tình của hắn liền tốt lên rất nhiều.

Hắn liền bày bát ra trước mặt y, gấp vài món cho y, tức giận nói: “Còn không mau ăn!”

“Nương tử, người không giận ta nữa?” Hoài Chân cẩn thận nhìn sắc mặt Lâu Tâm Nguyệt, sợ hắn tức thời mà quay qua tát mình, y liền né không kịp.

Lâu Tâm Nguyệt không trả lời, trái lại nâng bát lên ăn, vừa nhìn qua thấy Hoài Chân vẫn không ăn, hắn quát hỏi: “Người làm gì không ăn, ché cơm của ta sao?”

“Không có, bởi vì người vừa rồi rất hung dữ, mắng ta là xin cơm cầu, nói người sẽ không để cho ta ăn.”

Lâu Tâm Nguyệt biết là chính mình vừa loạn rống nói, trên mặt hắn ửng hồng mà già mồm ắt lẽ phải: “Người dám chỉ trích ta? Người muốn bị đánh có phải hay không?” Vừa nói, hắn vừa xoay tay nắm thành một quả.

“Không, không... Ta ăn nhanh đây.” Hoài Chân vội vàng bưng bát lên ăn.

Trên bàn còn lại một liễn canh, hơn nữa chính là canh gà, mùi vị cực kỳ thơm mát ngon lành.

Đây là do Lâu Tâm Nguyệt thấy sắc mặt Hoài Chân thực xanh xao gầy yếu, đã lâu không chiếu cố qua thân thể, nên đặc biệt dọn riêng trù phòng làm ra.

Hắn múc ra một chén, đặt ở trong miệng thổi nguội, rồi đưa đến trước miệng Hoài Chân; hắn cử chỉ thân mật, nói lời cũng rất không khách khí, “Mau ăn, ta không thích ăn thứ này, người ăn nhanh kéo nguội.”

Tại ánh trăng soi sáng, được hiệu đang bùng phát ở bên dưới, Hoài Chân kể ra cũng không đáng ghét như mọi ngày, hơn nữa cũng rất dễ nhìn, làm Lâu Tâm Nguyệt trong lòng nhảy loạn ; thậm chí còn muốn cởi sạch y phục để cùng Hoài Chân dây dưa một chỗ, để cho Hoài Chân đối hắn khinh liên mật ái (yêu thương ngọt ngào).

Vừa nghĩ đến những lần cùng Hoài Chân hoan ái trước đây, hắn nhin không được mà run rẩy, trên mặt tự cảm thấy cảm giác khô nóng bất thường.

Hoài Chân nhìn hắn khuôn mặt ửng đỏ, ngoan ngoãn uống một ngụm lại một ngụm.

Lâu Tâm Nguyệt xuất ra khăn tay lau cái miệng của y, nhẹ giọng hỏi: “Ăn có ngon không? Đây là món ngon nhất trong dân gian, ăn vào đặc biệt bổ thân.”

Hoài Chân nhìn hắn động tác mềm nhẹ, một lòng sớm bị mê đắm thất huân lục tổ, y dùng lực gạt đầu, nghĩ đến bầu không khí đêm nay có chút ngọt ngào say lòng người; mà Lâu Tâm Nguyệt tối nay lại đặc biệt ôn nhu xinh đẹp, làm nội tâm y kích động không ngừng.

Y không yên lòng mà uống canh, ánh mắt toàn bộ chăm chú vào khuôn mặt Lâu Tâm Nguyệt. Mị được trong cơ thể hắn vẫn còn đang hoành hành. Tuy rằng y biết ngày hôm nay chính là ngày thứ năm, chỉ bất quá Lâu Tâm Nguyệt tâm tình khó dò, y không biết chính mình có thể hay không lại ôm hắn, càng không biết chính mình nếu xấp vào, có thể hay không lại bị hắn đánh cho một trận chết khiếp.

Lâu Tâm Nguyệt đỏ mặt liếc y một cái, cái liếc mắt mang ý xuân nồng đậm.

Hoài Chân đột nhiên cúi đầu xuống, không hề ăn canh.

Lâu Tâm Nguyệt nhìn y cúi đầu, trách mắng: “Làm gì? Ta uy người ăn, người lại rụt vai cúi đầu, ta uy thứ không thể ăn sao?”

Hoài Chân lắc đầu, giọng nói phảng phất chút nhẫn nại cũng đau đớn, “Xin lỗi, nương tử, ta... ta hiện tại bỗng nhiên hảo muốn ôm người, nên ta nhẫn nại, người nói người nếu tâm tình vui vẻ sẽ để ta ôm, thế nhưng người vừa tức giận, nên ta... ta nhẫn nại một chút.”

Nghe y thành thực như thế bản thân nổi lên một cảm giác khó nhin, so với kia chính mình tính kế đồ ngon đồ ngọt còn muốn mê người, Lâu Tâm Nguyệt gương mặt đã đỏ càng đỏ thêm, hắn bỗng xoay người, ngữ khí có chút run: “Nhẫn nại cái gì? Người là đồ ngu ngốc sao? Ai nói không cho người ôm?” Hắn cả người từ lâu khô nóng không ngớt, đang chờ Hoài Chân ôm cơ mà.

Hoài Chân trừng lớn đôi mắt, còn tưởng rằng chính mình nghe lầm.

Lâu Tâm Nguyệt đối Hoài Chân nói như thế liền cảm thấy thẹn, nghĩ không ra Hoài Chân nghe hoài không hiểu, hấn thẹn quá hóa giận liền vung đánh loạn.”Người làm gì trừng mắt? Người đang chê cười ta có đúng hay không?”

“Không phải, nương tử, ta là nghĩ người tối nay hình như đẹp hơn ngày thường.” Hoài Chân cũng đỏ mặt, bởi vì tối nay Lâu Tâm Nguyệt thực điểm lệ làm tim y đập kịch liệt không ngớt, “Tim ta đập thực nhanh, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.”

Lâu Tâm Nguyệt tim đập cũng kịch liệt không kém, nhưng hấn che giấu mà mắng: “Không tiền đồ, cứ như vậy mà nhảy ra được, nếu vậy thì, không phải muốn không đập thì sẽ không đập nữa sao.” Vừa nói, hấn vừa đưa mặt lại gần Hoài Chân.

Hoài Chân lập tức giữ lấy khuôn mặt hấn mà hôn lên, Lâu Tâm Nguyệt mặt đỏ mãnh liệt, song vẫn kịch liệt mà quay về y.

Thế nhưng, đang lúc Hoài Chân muốn thoát y phục của hấn ra thì, Lâu Tâm Nguyệt bỗng nhiên đẩy y ra, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp đang đỏ ửng, hấn đột nhiên nói: “Người tẩy thân qua chưa? Tẩy rồi mới được ôm ta.”

Hoài Chân không nói hai lời lập tức liền xông ra ngoài, nhưng y đi không được một khắc liền lập tức chạy vội trở về.

Lâu Tâm Nguyệt thấy trên mặt y rửa cũng chưa rửa, chỉ biết y đích thị là muốn trở về cùng hấn hoan ái, tấm nhất định là chỉ làm qua loa; mặt hấn lập tức biến sắc, sắp mở miệng mắng chửi người, nhưng thấy bộ dạng Hoài Chân muốn mà không dám, hấn nhin xuống y’ định mắng chửi người mà xung động.

Y như thế trông thật vô cùng tức cười, nhưng càng có thể chứng minh Hoài Chân không có nói sai, chính xác trong lòng Hoài Chân tình cảm chỉ đặt trên người hấn, sự thỏa mãn làm cho hấn phi thường vui vẻ.

Bởi vì vui sướng, nên hấn không có mắng Hoài Chân, trái lại mặt càng đỏ tợn ..., chôn đầu vào trong lòng y, tuy như đang mắng người, nhưng ngữ khí tràn ngập hôn dỗi: “Lần sau còn tùy tiện tẩy như thế, sẽ không cho người ôm ta.”

“Nương tử, xin lỗi, ta lần sau nhất định sẽ hảo hảo tẩy rửa, chỉ là ngày hôm nay ta vô cùng kích động, thế nào cũng không nhẫn nại được.” Hoài Chân không ngừng biến hóa tư thế hai chân, bởi vì hạ thân y từ lâu đã vận sức chờ phát động.

Lâu Tâm Nguyệt lé mắt dò xét hạ thân Hoài Chân, khuôn mặt hấn phảng phất nét e thẹn ngại ngùng, đánh vào lưng y một cái mắng: “Ngu ngốc, còn không mau ôm ta lên giường.”

Hoài Chân lập tức chặn ngang ôm lấy hấn, đưa hấn tới trên giường, còn chưa nghĩ ra nên yêu thương hấn như thế nào, Lâu Tâm Nguyệt đã kéo y xuống; y ngã xuống, vừa vận đề trợn lên người Lâu Tâm Nguyệt.

Lâu Tâm Nguyệt ôm chặt lấy cổ y, sẽ không cho y đứng dậy...

Đêm hôm đó qua đi, Lâu Tâm Nguyệt trước mặt người khác vẫn là đôi Hoàn Chân lạnh như băng, thế nhưng khi không có người khác thì, hắn sẽ đối y đặc biệt đích không giống với bình thường. Trước đây hắn động một chút lại đánh người thì bây giờ, Hoàn Chân đã bị hắn mê đắm đến hồn xiêu phách lạc, hiện tại hắn luôn tùy tiện để y ôm, làm y càng thêm luyến tiếc mà lộ khai hắn.

Hắn mặc dù thỉnh thoảng còn động thủ đánh y, nhưng Hoàn Chân đối đau nhức cảm giác trì hoãn, bị cho ăn đánh cũng không có cảm giác gì; nhưng thật ra lúc Lâu Tiểu Nguyệt đánh y, có lúc còn có thể càng thêm kiều mị mà cùng y hoan ái, y lại càng không để bụng đến chuyện hắn đánh mình.

Bọn họ dọc theo đường đi đi một chút dừng một chút, một tháng rất nhanh qua đi.

Trước nay, Hoàn Chân dĩ nhiên có thể cảm giác được Phúc Lai đối y vô cùng không khách khí, thế nhưng bởi vì hắn đối Lâu Tâm Nguyệt chính là ngày càng si mê cùng quyến luyến, nên ngay cả Phúc Lai mắng y không đáng một đồng, nói y là ăn không ngồi rồi, y cũng chỉ là sắc mặt ngượng ngùng mà mặc kệ hắn.

Để có thể đi theo bên người Lâu Tâm Nguyệt, y tình nguyện bị người khác mắng là ăn không ngồi rồi. Bởi vì ... trong một tháng này, mỗi năm ngày vào ban đêm, Lâu Tâm Nguyệt kiều ngạo xinh đẹp động nhân lại cưỡi y phục mà dựa sát trong lòng y, ánh trăng chiếu xạ trên thân thể tuyết trắng, muốn bao nhiêu kiểu diễn có bấy nhiêu.

Hơn nữa Lâu Tiểu Nguyệt về đêm, mặc y muốn bế bao nhiêu ôm bao nhiêu cũng được, đó là những hồi ức đẹp nhất trong đời y. Bộ dạng Lâu Tâm Nguyệt cao ngạo xinh đẹp lúc thoát y phục, chỉ có y có thể thấy, cũng chỉ có y có thể đụng chạm vào.

Cũng chỉ có thời gian này, Lâu Tâm Nguyệt tựa hồ không ghét y, thỉnh thoảng tới lúc tình cảm mãnh liệt khó nhịn, cũng có thể chủ động thân thiết y; mà chỉ đơn giản là chủ động hôn môi, cũng khiến y mừng rỡ liên tiếp mà cười ngây ngô.

Y nghĩ một tháng này thật ngọt ngào, thật vui vẻ, đây nhất định là giai đoạn mật ngọt của đôi tân hôn phu thê (vợ chồng mới cưới) mà mọi người vẫn nói đến. Chỉ là bây giờ phải đi gặp cha nương Lâu Tâm Nguyệt làm y có chút khẩn trương. Đơn giản là y yêu Lâu Tâm Nguyệt như thế, nếu cha nương Lâu Tâm Nguyệt không thích y, không biết có thể hay không không chịu đem Lâu Tâm Nguyệt gả cho y? vì thế càng đến gần kinh thành, y càng khẩn trương.

Cứ vậy, ba người đã tới được vùng ngoại ô kinh thành.

Trở lại kinh thành làm Lâu Tâm Nguyệt thần sắc tươi tỉnh lên rất nhiều, ở trước mặt người khác lãnh ý cũng ít đi vài ba phần.

Hoài Chân mặc dù một thân rách nát, thế nhưng đứng ở bên cạnh Lâu Tâm Nguyệt, nhìn hấn hưng phấn như thế, y thật có ý muốn bắt lấy; bất quá Lâu Tâm Nguyệt đã nói qua không được lôi kéo hấn, không được nhìn hấn, bằng không y sợ rằng đã không chế không được chính mình mà động thủ.

“Phúc Lai.”

“Vâng, thiếu gia, chuyện gì?” Về tới kinh thành, Phúc Lai khó nén hưng phấn mà trả lời.

“Người về nhà trước, nói ta cùng Hoài Chân đã trở về, gọi cha nương trước tiên làm chuẩn bị.”

Phúc Lai khinh bỉ liếc nhìn Hoài Chân, người này ăn mặc rách nát như vậy, lại một thân đen bẩn, kêu Lâu gia khoản đãi y, quả thực khiến người ta cười chết! Không bằng bỏ thí cho y chút ngân lượng, kêu y mau cút về Dương Châu đi.

Chỉ là thiếu gia nói như vậy, hấn cũng chỉ ứng tiếng nói: “Vâng, thiếu gia.”

“Còn không nhanh!”

Phúc Lai không dám lẩm miệng, lập tức lên đường nhanh chóng quay về Lâu gia.

13. Chương 9

Lâu Tâm Nguyệt mặt hướng về phía Hoài Chân, hấn lạnh mắt nhìn Hoài Chân từ đầu đến chân, biểu tình hung ác, sau đó hấn chỉ vào một khối đá lớn, lạnh lùng nói: “Ngồi xuống, ta có lời muốn nói riêng với người.”

Hoài Chân thấy hấn biểu tình chăm chú, tưởng đại sự, y tại ngòi xuống khối đá, nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Lâu Tâm Nguyệt. Y không biết Lâu Tâm Nguyệt muốn nói với y điều gì, y vẫn ngồi trên khối đá đợi hấn mở miệng.

Lâu Tâm Nguyệt không nhìn y, lại đi vòng vòng chung quanh, kiểm tra xem có bất kì ai hay không.

Xác định không có bất luận kẻ nào có thể nghe được hấn cùng tên rách nát này nói việc này nọ, như vậy sau đó sẽ không có căn cứ chính xác có thể chứng minh hấn cùng cái tên nam nhân vừa thối vừa rách nát bần tiện này đã từng ở cùng một chỗ, hấn liền quay đầu đi trở về.

Hoài Chân cũng không biết Lâu Tâm Nguyệt đi tới đi lui làm gì, y còn tưởng rằng hấn rót gì đó, vội vàng đứng lên, giúp nương tử tìm kiếm đồ vật là nghĩa bất dung từ (hợp lí) a.

“Nương tử, người đánh rơi vật gì quan trọng sao? Ta giúp người tìm?”

Lâu Tâm Nguyệt đem Phúc Lai đuổi đi, lại kiểm tra xung quanh đây tuyệt đối không có ai, cho dù hắn lúc này muốn hại chết Hoài Chân, nhất định có thể thành công, như vậy hắn sẽ không sợ tin tức để lộ.

Mặc dù trên đời này không ai tin tưởng hắn người thân phận cao quý như thế, lại cùng tên Hoài Chân đề tiện này ở cùng một chỗ; thế nhưng nếu để cho y nhanh mồm nhanh miệng, qua thời gian lâu dài, vẫn là sẽ có lời đồn hăm hại hắn. Hắn nếu lúc này không liền diệt cỏ tận gốc, ngày sau chẳng phải là tự mình hại mình?

Huống hồ, thời gian một tháng đã qua, hắn sẽ không cần Hoài Chân ôm hắn, y cũng không còn một chút giá trị lợi dụng nào. Hắn liền mang y từ chỗ này đẩy xuống, nếu y ngã chết, quan phủ nào có can đảm đến kinh thành điều tra đệ nhất phủ Lâu Tâm Nguyệt hắn có phạm tội hay không.

Nực cười! Hắn cùng Hoài Chân thân phận thiên soa địa biệt, người bình thường căn bản sẽ không tin tưởng hắn có ý định này; hơn nữa hắn từ trước đến nay trước mặt mọi người coi thường y, ai cũng sẽ không tin tưởng hắn sẽ giết một kẻ còn không bằng khát cái này.

Hắn kiên định lại, trong lòng đã có quyết định, trước kia đối tốt với Hoài Chân, chỉ vì là thủ đoạn giả dối để y làm tình với hắn, hiện tại y đã mất đi giá trị lợi dụng, đương nhiên không thể để y sống.

Chỉ cần y còn sống một ngày, hắn sẽ nghĩ đến bản thân phóng đảng thế nào khi bị Hoài Chân cỡi y phục ôm lấy, đó là sỉ nhục cả đời hắn, cũng là vết nhơ cả đời hắn không thể xóa nhòa; thế nhưng rất nhanh, phần sỉ nhục cùng nhơ bẩn này cũng sắp nhanh theo Hoài Chân chết mà tiêu thất.

Đôi mắt hắn như sao sáng xuất ra hàn quang lạnh liệt đến cực điểm, hàn quang kia hoàn toàn mang theo ba phần đắc ý, bốn phần khoái ý, hơn nữa còn có ba phần không hề hảo ý.

Hắn không muốn dây dưa với Hoài Chân nữa, muốn trả thù liền thừa dịp này, mà khi Hoài Chân chết, chỉ sợ thi thể y cũng khó tiêu giải đại hận trong lòng hắn.

Thấy Hoài Chân đi tới bên người hắn, Lâu Tâm Nguyệt không chút khách khí liền thưởng Hoài Chân một cái tát; nếu Hoài Chân đứng không vững, sợ rằng sớm bị cái tát đánh cho ngã xuống đất.

Lâu Tiểu Nguyệt liền trở mặt giả giọng đánh đá: “Người vừa gọi cái gì?”

“Nương tử...”

Hoài Chân nghĩ đến Lâu Tâm Nguyệt trước từng có nói qua với y, thời gian hai người đơn độc cùng một chỗ, thấy hắn tâm tình hảo, mới có thể nhượng y gọi nương tử; mà mấy ngày đồng hành, mỗi năm ngày vào ban đêm, hắn mặc y ôm, y lên tiếng gọi hắn nương tử, hắn cũng không có phản ứng gì đặc biệt, nghĩ không ra ngày hôm nay tâm tình hắn bất hảo, y vội vàng hồi hận nói: “Xin lỗi, nương tử...Không, Tâm

Nguyệt, ta không nhớ, ta lần sau sẽ nhớ kỹ.”

Lâu Tâm Nguyệt trong lòng cười lạnh. Người còn có lần sau sao, nếu có thì người cũng đã là một cô hồn dã quỷ, nhưng trước xem người từng cứu ta, ta sẽ đem tang lễ người làm long trọng một chút, cũng sẽ giúp người đặt một quan tài thượng đẳng, tuyệt đối sẽ không dùng cây cỏ bãi mía để quẩn người lại ném ra bãi tha ma.

Hoài Chân liền phát hiện trong mắt Lâu Tâm Nguyệt có sát ý, y vội vàng liều mạng xin lỗi:” Xin Lỗi, Tâm Nguyệt, ta lần sau sẽ nhớ kỹ, người đừng giận ta có được hay không?”

Nhìn y khép nép cầu xin tha thứ như thế, Lâu Tâm Nguyệt chậm rãi nở nụ cười, vừa nghĩ đến lát nữa quảng tên cái nam nhân này xuống dưới, y liền sẽ nhanh chóng mà thối nát, khiến Lâu Tâm Nguyệt tâm tình thực đắc ý.

Hắn lần đầu tiên tiếp thu lời xin lỗi của y, hơn nữa còn mang khẩu khí sung sướng mà nói:” Quên đi, ta đại nhân đại lượng tha thứ cho người. Hoài Chân, người lại đây.”

Hoài Chân kinh hỉ tiến lên trước một bước, đơn giản là lúc ban đêm lúc không có hoan ái, Lâu Tâm Nguyệt đối y sẽ không nói lời nào, hay căn bản là không nói nổi một lời tử tế, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua Lâu Tâm Nguyệt đối y nói lời ôn hòa khách khí như vậy; y trong lòng thực kinh hỉ, nội tâm cũng phẳng phát một thứ gì đó thực ngọt ngào, cảm giác được ái nhân cất lời âu yếm ngọt ngào, làm y cảm thấy toàn thân tê dại.

Lâu Tâm Nguyệt thấy y đứng chưa đủ gần, đợi lát nữa đẩy y, chỉ sợ y lăn xuống mà không chết được, cho nên hắn lại nhu thuận nói: “Tới gần chút nữa.”

Hoài Chân không dám đứng gần người hắn, đơn giản là trước đó Lâu Tâm Nguyệt đã yêu cầu y đứng cách hắn ra ba thước, y gãi đầu nói:” Tiểu Nguyệt, người lần trước chê ta rất thối, muốn ta không được phép đứng gần người trong vòng ba thước.”

“Đứa ngốc, đó là lúc trước nói thế, hiện tại ta muốn người đứng gần một chút, sang đây, nhanh một chút!” Lâu Tâm Nguyệt nói như làm nũng thực êm tai, hoàn toàn không nghe ra trong đó nồng nặc mùi sát ý.

Hoài Chân nghe lời liền bước gần thêm một chút, Lâu Tâm Nguyệt tưởng tượng đến cảnh y ngã chết dưới vực, tâm tình tốt hẳn lên, cho nên vẻ mặt trong vô thức khẽ nhếch lên.

Dáng vẻ hắn tươi cười đủ có thể nghiêng nước nghiêng thành, Hoài Chân bị hắn mê hoặc thất điên bát đảo, thậm chí muốn ôm lấy hắn, hảo hảo hôn hắn; nhưng bởi vì muốn bính Lâu Tâm Nguyệt, còn phải đợi lúc hắn vui vẻ, mà y lúc này không biết có thể bính hay không, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu cực lực nhẫn nại.

” Người cúi đầu làm gì?”

Hoài Chân thở dốc liếc mắt nhìn Lâu Tâm Nguyệt, lúc này Lâu Tâm Nguyệt trong mắt y bất luận bộ dáng gì, đều thực mỹ miều làm tim y đập liên hồi.

Y đỏ mặt ấp úng mở miệng:” Ta cảm thấy thực đẹp, Tiểu Nguyệt, ta...Ta cảm thấy...”

Nhìn y dáng vẻ ấp úng, Lâu Tâm Nguyệt đã biết y muốn nói cái gì, dù sao y cũng sắp chết, hẩn tâm tình thực tốt, vì vậy đến gần y nói: ” Người muốn hôn ta? Muốn cùng ta làm một việc có đúng hay không?”

Hoài Chân từ mặt đến cổ đều đỏ dừ, y xoa xoa tay, đầu ngày càng rũ xuống, lộ ra dáng vẻ ngượng ngùng ngốc nghếch:” Không có, không có...Là, là.”

“Rốt cuộc là muốn hay không?” Lâu Tâm Nguyệt nhìn bộ dạng ngốc nghếch kia, từ đáy lòng thực coi thường y, cho nên càng hỏi càng không khách khí.

Hoài Chân đầu thôi cúi thấp, trống ngực đập liên hồi, nhưng vẫn cố sức gật nhẹ đầu.

Lâu Tâm Nguyệt nhìn y đối với mình si mê đến độ ngu xuẩn, trong lòng khê hừ một tiếng, nhưng lại bước tới, hai tay kéo tay y ôm lấy thắt lưng mình.” Không thể cho người làm sự kiện kia, thế nhưng người có thể hôn ta, người hôn đi!”

Hoài Chân đương nhiên rất muốn hôn, huống chi thấy Lâu Tâm Nguyệt vui lòng cho y hôn, y liền không khách khí khê ôm Lâu Tâm Nguyệt, cẩn cẩn dục dục nói rằng: “Vậy ta hôn, Tiểu Nguyệt.”

Lâu Tâm Nguyệt hơi gật đầu, Hoài Chân môi liền dán sát vào. Hẩn phải chịu đựng cảnh bộ đầu bấn thủ của Hoài Chân đụng vào trán mình mà buồn nôn muốn chết, hẩn liền đưa tay chậm rãi chuyển qua trước ngực Hoài Chân, nhẹ nhàng nắm lấy y phục trước ngực y, chờ đến khi y hôn đến quên thân mình, liền dùng lực đẩy y xuống vực, khiến cho y ngay cả như thế nào chết đi cũng không biết.

Hoài Chân hôn rất khinh nhu, dường như sợ khinh nhờn đến đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của Lâu Tâm Nguyệt, thực nhẹ nhàng, thực sùng bái.

Lâu Tâm Nguyệt đã có chút không nhịn được nữa, hẩn vẫn chờ Hoài Chân hôn đến quên mình, không ngờ y không hôn môi hẩn nữa, trái lại khê hôn lên hai gò má xong liền ly khai, Hoài Chân vẻ mặt đỏ bừng nói:” Ta, ta...xong rồi.”

Lâu Tâm Nguyệt kích động thật muốn một quyền đánh chết y, y không hôn đến quên thân mình, hẩn làm sao có cơ hội đẩy y xuống vực; cho nên Lâu Tâm Nguyệt khẩu khí trở nên vô cùng không tốt, thanh âm trở nên trầm thấp đáng sợ:” Người tại sao hôn kiểu này, trước đây ban đêm không phải là hôn như thế này?”

Hoài Chân bỗng chốc kéo y phục cũ nát của mình, ngậy ngốc cười, y không có ý tứ nói:” Bởi vì trước đây ta sẽ tắm, ngày hôm nay ta không có tắm, ta biết...”

Bỗng dừng, y cúi đầu xuống.” Tâm Nguyệt người không thích ta không tắm rửa, cho nên ta khê hôn một chút là được rồi.” Về mặt y ngẩng lên, tràn ngập vui sướng, tựa hồ đối với việc Lâu Tâm Nguyệt đồng ý cho y hôn, kỳ thực là sự kiện làm y phi thường hứng thú.” Ta rất hài lòng, thực sự, Tâm Nguyệt, ta ngày hôm nay hảo hài lòng, bởi vì người ngày hôm nay chịu nhìn thẳng ta, làm ta thực hài lòng.”

Bởi vì Lâu Tâm Nguyệt ban đêm ngoại trừ lúc寐 được phát tác sẽ nhìn y bằng mắt khác, còn lại thời gian thì không nhìn qua y, cho nên y đặc biệt cao hứng được hân nhìn đến.

Nhưng mà Lâu Tâm Nguyệt hiện tại toàn tâm toàn ý muốn hại chết y, nhìn y đối với chính mình thâm tình, cũng không hề có cảm giác; thế nhưng y quan tâm đến việc hân thích gì ghét gì, làm hân có chút cảm động, chỉ bất quá cảm động kia rất nhanh mà biến mất vô tung vô ảnh.

Có điều y không lại gần, mình thế nào đẩy ngã y? Vì vậy, Lâu Tâm Nguyệt bị động lại làm chủ động, hân đã ở chỗ này tiêu tốn nhiều thời giờ, Phúc Lai bất cứ lúc nào cũng có thể mang theo người Lâu gia đến, hân không có thời gian nán lại lâu. Hân liền đến gần Hoài Chân, nghiêng đầu, dùng hết toàn thân nhiệt tình mà hôn môi Hoài Chân.

* * *

Hoài Chân đại khái không nghĩ tới Lâu Tâm Nguyệt sẽ làm như vậy, y kinh hãi, bỗng nhiên rùng mình một cái.

Lâu Tâm Nguyệt nắm lấy y sam trước ngực y, vừa làm nũng ngọt ngào vừa mang tâm lười tham xuất Hoài Chân, thanh âm hân nhu hòa mà áp sát dụ dỗ.” Hôn ta, nhanh một chút, người không muốn hôn ta sao?”

Hoài Chân đối với sự công kích của Lâu Tâm Nguyệt mà đáp trả nhiệt tình, y thâm tán thưởng khuôn mặt của hân, thật sâu chuyên tâm hôn môi, mỗi một nụ hôn đều mang theo một lần thương tiếc duyên động.

Lâu Tâm Nguyệt chỉ bất quá thấy môi bị yêu thương hôn lấy, tâm bỗng nhiên co rút nhanh, thân thể cũng theo đó mà trở nên cấp bách, y hôn khiến cho cả người hân si mê ngây ngốc.

Hân vốn muốn đẩy tay Hoài Chân, lại vô thức nắm lấy y phục trước ngực y, chậm rãi trượt lên trên, xoa cổ y, toàn bộ thân thể hầu như kề sát vào.

Thẳng cho đến khi cả hai người hôn đến yếu hơi, hân mới buông Hoài Chân ra, thời hân hân không ngớt. Bản thân phản ứng kích động như vậy, ngay cả hân cũng không ngờ tới, thế nhưng việc hân muốn hại chết Hoài Chân thì quyết tâm một chút cũng không thay đổi, tuyệt đối không thể bởi vì một người làm hân thổ không nổi mà cải biến chủ ý.

Hoài Chân hiển nhiên cũng thổ dốc, khuôn mặt y nếu không phải bị bụi bắn phủ lấy, chắc chắn cũng thấy được vẻ mặt đang ửng đỏ.

Tay Lâu Tâm Nguyệt theo cổ Hoài Chân trượt xuống, trượt đến trước ngực y; Hoài Chân thấy vẻ mặt của hắn càng trần ngập si mê, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập, hắn khả dĩ theo lòng bàn tay cảm giác được y có chút cấp tốc khiêu động.

Thế nhưng cảm giác của Hoài Chân căn bản là không liên quan đến hắn, tay Lâu Tâm Nguyệt co rút lại, đang lúc muốn cố sức đẩy Hoài Chân xuống, Hoài Chân đột nhiên đưa tay thương tiếc vuốt khuôn mặt ửng hồng của hắn, lo lắng hỏi:

” Tâm Nguyệt, mặt của người hảo hòng, hay là lại phát tác? Ta cũng biết là ta không đúng, thế nhưng hiện tại rõ ràng không phải buổi tối a!”

Y đơn giản như vậy nói mấy câu, làm Lâu Tâm Nguyệt sợ đến mức đưa tay khấn cấp rút trở về, hắn nắm lấy ống tay áo Hoài Chân, gấp đến độ ngay cả thanh âm đều thay đổi,” Người vừa nói câu kia là có ý tứ gì?”

” Không có ý tứ gì, cảm giác hình như là lạ.”

Lâu Tâm Nguyệt vừa vội vừa tức, động thủ cho y hai cái tát, hắn tức giận đến thanh âm thay đổi,” Người không phải nói được hiệu kia chỉ có một tháng, hiện tại đã qua một tháng, không phải sao?”

“Không có a, còn chưa có quá một tháng, đêm hôm nay là lần cuối cùng, bởi vì ngày ấy tính toán kỳ hạn là 1 tháng kể từ lần phát tác đầu tiên, nói cách khác...”

Lâu Tâm Nguyệt hung tợn trừng mắt nhìn y,”Nói cách khác kỳ hạn phát tác là một tháng lẻ năm ngày, có đúng hay không?”

Hoài Chân vươn tay bấm đốt, y tính toán hồi lâu, không biết nên gật đầu hay lắc đầu.

Lâu Tâm Nguyệt tức giận liền cho y vài cái tát.

Biết điều này là tin xấu, Lâu Tâm Nguyệt hận không thể lập tức giết chết Hoài Chân, thế nhưng tối nay nếu không có Hoài Chân, hắn sợ rằng lại làm ra việc gì xấu xa mà không biết được, với lại người người đều biết hắn ở kinh thành, hắn tuyệt đối không cho phép bản thân làm ra chuyện gièm pha, vướng vào làm trò cười cho người kinh thành, tự tôn của hắn tuyệt không cho phép.

Hoài Chân bị hắn đánh cho mặt sưng lên, vội vàng ôm lấy mặt, để tránh khỏi hắn lại tiếp tục đánh nữa; thế nhưng Lâu Tâm Nguyệt không đánh y, trái lại kéo lấy phục y mà xé.

Y phục Hoài Chân đều bị hắn xé nát, y liên thanh kêu thảm thiết, bởi vì y chỉ có một kiện y phục này, mà y phục này còn là y hồi ở chỗ Nghê Duyệt Dung, y không có bạc mua kiện khác.”Đừng kéo, đừng phá y phục ta...”

Thấy y như thế, Lâu Tâm Nguyệt vừa liên tiếp cho y vài cái tát vừa rống giận: “Người cái y phục thối nát này có gì quan trọng? Phá liền phá, ta cho phép!”

” Ta chỉ có nhất kiện này...”

Hoài Chân kêu gào, làm lửa giận trong lòng Lâu Tâm Nguyệt càng mạnh, hấn lại mắng:” Không có tiền đồ, y phục này đừng nào chả phải bỏ đi; người với ta, không được làm tại chỗ này, nếu như...”

Lâu gia tôi tớ tỳ nữ không dưới một trăm, nếu là lúc này bọn họ bị nghênh tiếp về nhà, kia hẳn ban đêm ở nhà phát tác, cùng nam nhân vừa thối vừa nát này tại trên giường dây dưa thành một đoàn, làm ra chuyện cảm thấy thẹn. Nếu bị người hầu trong nhà phát hiện, hẳn thật sự ngay cả dũng khí cũng không có. Kế hoạch mới này, đương nhiên là trước tiên ở bên ngoài một đêm, sẽ dùng mọi phương pháp hại chết cái tên vừa thối vừa đê tiện này, nam nhân này căn bản không có tư cách bính hấn.

Hoài Chân nào biết tâm tư Lâu Tâm Nguyệt, lúc Lâu Tâm Nguyệt cố sức kéo y, y sợ rằng phản khán sẽ làm bị thương hấn, cũng hòa theo hành động của hấn.

Lâu Tâm Nguyệt rời khỏi bờ vực, không dám đi nhà trọ, sợ rằng hấn nổi danh ở kinh thành như thế, vạn nhất có người nhận ra hấn cùng Hoài Chân ở chung một phòng bên trong tận cùng hoan ái, mặt mũi hấn bỏ đâu?

Không thể đi đến nhà trọ, lại càng không thể quay về nhà, đương nhiên chỉ có thể tìm địa phương hoang vu dã ngoại, sau đó giao hoan với tên nam nhân thối nát cực điểm này. Vừa nghĩ đến tình huống này, hấn không khỏi vừa hận vừa giận, chính mình địa vị cùng tư cách cao quý như vậy, lại cùng nam nhân hạ lưu này tại địa phương hoang vu u ám kết hợp.

Làm ra chuyện như thế hấn cảm thấy thật nhục nhã thấp hèn, căn bản không phải do cá tính bản thân gây nên, đều là do tên nam nhân xấu xa này làm hại; nếu không phải y xuất hiện, hấn vẫn như cũ là người tối cao quý trên thế gian, đều là y làm hại hấn trở nên cùng dã thú giống nhau, trên mặt đất liền cùng y dây dưa, hoàn toàn tùy ý y ở trên hấn, lần lượt giữ lấy hấn.

Càng đáng hận chính là, chung qui mỗi lần như thế bản thân đều làm ra âm thanh đáng thẹn, hơn nữa thân thể cũng giây dựa hưởng thụ; không hiểu sao một lần lại một lần càng khoái cảm mãnh liệt hơn, thậm chí còn có tâm lí chờ mong. Đều là tên nam nhân thối này làm hại, hại hấn trở nên hạ lưu vô sỉ như vậy, hấn hận không thể dùng cực hình tới giết chết y.

Hoài Chân bị hấn kéo đi, chỉ thấy Lâu Tâm Nguyệt sắc mặt càng ngày càng khó coi, y muốn nói nói, thế nhưng thoáng thấy Lâu Tâm Nguyệt oán hận liếc mắt một cái, y liền thức thời mà không nói một câu.

Lâu Tâm Nguyệt kéo y đi, đến một con suối nhỏ rất ẩn mật. Sắc trời vẫn còn sáng, hấn là còn không hội phát tác. Vì vậy, hấn phát Hoài Chân, rống giận: “Nhảy vào mà tắm cho ta, toàn thân đều tẩy sạch sẽ.”

“Thế nhưng bây giờ còn chưa tới buổi tối...”

“Người còn dám tranh luận!” Lâu Tâm Nguyệt liền cho Hoài Chân một cái tát.

Hoài Chân thấy hấn tâm tình không tốt, so với lúc ở trên bờ vực tâm tình bất đồng, tuy rằng chẳng hiểu vì sao hấn bỗng nhiên mất hứng như thế, thế nhưng y không dám nói nữa, trái lại cởi y phục, nhảy vào trong suối nước tắm rửa.

Lâu Tâm Nguyệt càng xem càng tức giận, quát: “Người đem mặt rửa đi, nghe thấy không? Người là tiểu hài tử ba tuổi sao? Chưa từng có một lần phải tẩy mặt sạch sẽ.”

Hoài Chân nói lắp nói:” Không, không thể....Không thể rửa, bởi vì khuôn mặt ra lớn lên rất quái lạ...Sẽ dọa đến người khác...”

Ý tứ của y chính là y trông rất xấu. Lâu Tâm Nguyệt thét chói tai, “Người đã vừa thối vừa bẩn, ngay cả mặt cũng xấu như thế, trách không được không dám lộ ra khuôn mặt thật, cũng trách không được Nghe Duyệt Dung kia giúp người lau chân lau tay, cũng không lau đến khuôn mặt người, ta vậy mà lại cùng với loại người vừa xấu, vừa quái dị như người...”

Cùng loại người quái dị này hoan ái nhiều như vậy, Lâu Tâm Nguyệt thật tức muốn chết đi.

Hoài Chân sợ hấn bị chọc tức mà hại đến thân thể, y thối lui đến bờ nước bên kia, nghe ra y’ tứ của Lâu Tâm Nguyệt, y an ủi: “Ta sẽ không bính người, Tâm Nguyệt, người không cho ta bính, ta sẽ không bính; ta sẽ đi chỗ khác ngồi, ta sẽ nhẫn nại, sẽ không bính người, chỉ cần người hài lòng là tốt rồi.”

Nghe y sợ hãi rụt rè nói vậy, Lâu Tâm Nguyệt càng nghe càng tức, cầm lấy hòn đá cạnh bờ suối cố sức ném về phía Hoài Chân, miệng không kiêng nể mà nguyên rủa: “Người đi chết đi, chỉ khi người chết đi, ta mới có thể hài lòng, ta mới có thể khoái hoạt, cho nên người nhanh một chút mà đi tìm chết đi!”

“Hảo, người đừng khó chịu nữa, ta đi, ta đi chết là được rồi.” Hoài Chân liên tục gật đầu, sau đó quả nhiên đem đầu chìm vào trong nước, không còn thấy trời lên nữa.

14. Chương 10

Ngay từ đầu Lâu Tâm Nguyệt căn bản đã mặc kệ Hoài Chân, hấn không tin chính mình vừa thuận miệng nói một vài câu, Hoài Chân liền thực sự sẽ đi chết. Thế nhưng Hoài Chân khi chìm vào đáy nước, thực sự không có trời lên nữa. Lâu Tâm Nguyệt tay chân liền phát run. Không thể nào, hấn chỉ thuận miệng nói thôi, y sẽ không ngốc đến mức làm theo thật đi?

Lúc nào y chết chẳng can hệ gì đến hấn, nhưng hiện tại thì vạn phần không được chết, bằng không đợi lát nữa phát tác rồi, chính mình có thể đi tìm ai giải quyết nhu cầu đây. Hấn lập tức nhảy vào trong nước, bất chấp y phục toàn bộ ướt nhẹp, quả nhiên từ trong nước kéo lên được Hoài Chân, hấn cố sức tát y vài cái. “Người hỗn đản này, người làm cái gì tự tử, ta bảo người chết người liền chết, ta đây bảo người đi giết

người phóng hỏa, người liền đi giết người phóng hỏa sao?”

Hoài Chân bị kéo lên thì đã thoi thóp, Lâu Tâm Nguyệt nhanh chóng lôi y lên bờ, ép y phun nước ra.

Hoài Chân ói ra vài ngụm nước, liền mở mắt.

Lâu Tâm Nguyệt nước mắt lưng tròng, y chưa từng thấy hần như vậy, hần quan tâm y như thế, làm y thực cảm động, suýt nữa khóc lên, mặc kệ hần thì đang dồn sức đánh vào mình.

Hoài Chân nhìn hần đỏ viền mắt, bất giác đưa tay ra ôn nhu xoa lấy mái tóc ướt đầm.”Đừng... Đừng khóc, nương tử, ta thật lòng rất yêu người a, người có thể hay không yêu ta một chút? Chỉ cần một chút là tốt rồi?”

“Yêu người? Người cứ mơ đẹp đi! Nam nhân nữ nhân toàn bộ thế gian này đều chết sạch, ta cũng sẽ không yêu người, người dám tủy tiện đi tìm chết, bây giờ còn muốn ra lệnh cho ta yêu người, người là ai, đủ tư cách ra lệnh cho ta yêu người sao?”

Lâu Tâm Nguyệt trong cơn giận dữ kéo lấy tóc Hoài Chân, hoàn toàn không để cho y một cơ hội đáp lời, cúi đầu dùng lực ngăn chặn cái miệng của y, vừa hôn vừa mắng “Đêm nay ta muốn người ôm ta đến không thở nổi, làm ta hài lòng đến phát khóc, làm sao để ta quên đi người có bao nhiêu thói nát xấu xí; bằng không ta sẽ dùng nước đim chết đuối người, phóng hỏa đốt cháy người, dùng sợi dây siết chết người, còn muốn đạp lên thi thể người đến nát.”

Lâu Tâm Nguyệt mắng đã hung ác độc địa lại vô cùng kinh khủng, thế nhưng mỗi lần hôn Hoài Chân đều vạn phần nhiệt tình cùng kịch liệt. Hần xả vạt áo Hoài Chân, lại cúi đầu cùng một trận nhiệt tình mãnh liệt.

Hoài Chân ôm chặt lấy hần, cũng mãnh liệt đặt đầu ấn lên từng điểm da non nà mềm mại. Đối với y mà nói, thân thể Lâu Tâm Nguyệt mỗi một chỗ da thịt, sợi tóc đều mang mỗi một hương vị riêng, đều là cực phẩm hoàn mỹ nhất trên đời.

Hai người tại tảng đá bên suối mãnh liệt ôm nhau, liên tục trao nhau những cái hôn đến tê tâm phế liệt, bất tri bất giác, hai người đã cùng lăn xuống nằm trên mặt đất.

Hoài Chân biết Lâu Tâm Nguyệt sợ bẩn, vội vàng đem chính y phục của mình phủ trên mặt đất, để Lâu Tâm Nguyệt nằm lên.

Lâu Tâm Nguyệt nhìn thân thể xích lõa của hần, mặt đỏ thêm không ít, khí tức cũng trở nên hỗn loạn. Mỗi lần tới thời điểm mị được phát tác, hần liền cảm thấy khuôn mặt đen bẩn của Hoài Chân vừa anh tuấn lại đẹp mắt.

Tim hần liên thanh đập bịch bịch, hai người đã hoan ái qua nhiều lần như vậy, kể tiếp nên làm gì, hần đã

có chút ăn ý, hần liền giặt lại vạt áo của chính mình, ném sang tảng đá sạch bên cạnh. Sau đó cầm lấy tay Hoài Chân, dẫn dắt y xả y phục của chính mình, thân thể trắng như ngọc của hần lập tức lộ ra trước mắt Hoài Chân làm dâng trào thêm dục vọng đã sớm không thể kiểm soát.

Hoài Chân không khỏi phát sinh thanh âm sợ hãi, mặc kệ xem qua bao nhiêu lần, hôn qua bao nhiêu lượt, đối với y mà nói, Lâu Tâm Nguyệt vẫn thật đẹp như vậy làm cho y không thể tịnh tâm.

Trăng mới ngoi ra khỏi đụn mây, ánh trăng mờ lung, chiếu chiếu vào thân thể trắng nõn đang phiếm hồng của Lâu Tâm Nguyệt, làm kinh động đến Hoài Chân không ngớt, y thở dốc ngày một dữ dội.

Lâu Tâm Nguyệt mạnh mẽ nắm lấy cánh tay Hoài Chân, kéo kéo đến đặt ở trên người hần, mà nhiệt tại thân thể Hoài Chân truyền qua, làm toàn thân hần phảng phất như một ngọn lửa, ngay cả đôi môi cũng đỏ tươi quấy rầy thêm vài phần, hần mị nhân như tơ, thân thể khẽ uốn, vô tình kề sát vào thân thể cường tráng của Hoài Chân, khiêu khích y nổi loạn.

Hoài Chân từ lâu đã không chịu nổi mà đứng thẳng, ma sát vào Lâu Tâm Nguyệt.

Lâu Tâm Nguyệt phát sinh tiếng thở dốc, tựa đầu trên vai Hoài Chân không ngừng hỗn hển, dục hỏa toàn thân tựa như muốn bộc phát ra ngoài.

Hoài Chân mặc dù kích động, cũng rất thương tiếc hần, không dám tùy tiện cùng hần hoan ái, sợ làm bị thương hần, y lấy đầu ngón tay nhúng ít nước suối, nhẹ nhàng dò hỏi, nhưng tràn ngập bên trong là khao khát cùng dục hỏa mãnh liệt, Lâu Tâm Nguyệt đối với sự săn sóc chu đáo như vậy hầu như muốn đến đỉnh điểm mà khẽ rên lên, cố sức tại vai y cắn một ngụm.

Một ngụm này mạnh đến có điểm đau nhức, thế nhưng nhìn thấy Lâu Tâm Nguyệt đỏ mồm hôi nhễ nhại, kích động không ngớt, y nhẹ lau đi mồ hôi cho hần, trong lòng ngứa ngáy đến khó nhịn: “Nương tử, người nôn nóng muốn làm, muốn đem tất cả dục tính còn lại đều phát tiết cả ra, cho nên mới bị kích động thế này; ta sẽ tận lực giúp người người đem dục tính phát tiết đi ra, người nếu chịu không nổi thì cứ cắn ta.”

Hoài Chân vừa mới nói xong, tay y liền khẽ chuyển động, tư vị tiêu hồn như phảng phất ngấm vào xương cốt, thân thể Lâu Tâm Nguyệt tràn ngập tê dại cùng thoải mái khẽ run lên, hưởng thụ niềm khoái cảm cùng vui thích mà hô lên âm thanh rung động lòng người.

Hoài Chân cúi đầu chế trụ cái miệng của hần, cùng lúc không ngừng lấy tay kích thích hần, làm Lâu Tâm Nguyệt thân thể không ngừng run rẩy, mỗi một lần bộc phát, hần đều không kiên trì được lực cắn Hoài Chân một ngụm, không biết hần ở trong ngực Hoài Chân cắn bao nhiêu; cho đến khi y cảm giác được Lâu Tâm Nguyệt đã thấm ướt, Hoài Chân mới đưa dục vọng khẽ tiến vào...

Lâu Tâm Nguyệt rất kích động, thực chất, dục tính trên người Hoài Chân cùng dục tính trên người Lâu Tâm Nguyệt song song phát tác, y cũng rất kích động, nhưng vẫn lo lắng làm sao đừng làm bị thương Lâu Tâm Nguyệt.

Y hoàn toàn đem nhiệt hỏa của mình phóng tới Lâu Tâm Nguyệt.

Lâu Tâm Nguyệt trong nháy mắt hoàn toàn bị giữ lấy, mặc dù có chút đau đớn, nhưng này rất nhanh sẽ được thay bởi cảm giác vui vẻ mà không có từ ngữ nào miêu tả được, hắn thét chói tai đến muốn ngắt xủ; rồi ôm chặt lấy cổ Hoài Chân, bất chấp nam nhân trước mắt có bao nhiêu bản thói bao nhiêu đáng ghét, hắn chỉ lo mãnh liệt giữ chặt lấy khuôn mặt Hoài Chân, ở trên người y không ngừng yêu cầu, thỏa mãn được dục vọng, hưởng thụ mây mưa sung sướng đến cực hạn...

Tất cả sự phấn khích, ái dục cùng ham muốn sau khi phát tiết trong cơ thể, hoàn toàn biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Lâu Tâm Nguyệt giật giật thân thể, vừa rồi Hoài Chân rất nỗ lực làm toàn bộ được tính còn lại trong hắn phát tiết hết ra ngoài, cho nên lúc này hắn toàn thân thư sướng cực kỳ.

Hoài Chân tựa hồ khá mệt, y hoàn toàn dựa vào người Lâu Tâm Nguyệt thở phì phò.

Lâu Tâm Nguyệt thấy khuôn mặt thực bản của Hoài Chân lại gần, càng xem càng thấy đáng ghét liền giận dữ hét lên: “Đứng lên, còn nằm chết ở trên người ta làm gì?”

Hắn vừa quát, Hoài Chân vội vàng đứng dậy, khiến cho cả hai người run rẩy một hồi.

Theo Hoài Chân ly khai, hắn cảm nhận được nơi tư mật thật ướt át, đó là căn cứ xác minh nơi đó đã được Hoài Chân đã yêu thương qua, Lâu Tâm Nguyệt chán ghét cảm lấy quần áo và đồ dùng hàng ngày, muốn tới bên sông tẩy đi dấu vết của Hoài Chân trên người hắn. Con mắt vừa nhắc, đã thấy Hoài Chân đang sống chết trừng mắt nhìn thân thể mỹ lệ trắng nõn của mình.

Hắn bực mình trừng mắt: “Quay đầu lại cho ta, không được nhìn.”

Hoài Chân vội vàng quay đầu, nhảy vào trong nước cố sức tẩy trừ thân thể của chính mình. Tuy rằng y quay lưng lại, nhưng vẫn rõ ràng nghe được tiếng hắn đang tẩy trừ. Mặt y đều đỏ cả. Có thể gần gũi như thế mà nghe được thanh âm nương tử tắm, nghĩ đến quan hệ như thế thực thân mật, y cảm thấy vô cùng ấm áp.

Đầu của hắn càng cúi càng thấp, nhịn không được nhẹ giọng hỏi: “Nương tử, không biết cha nương người thích vật gì? Ta nghĩ muốn mua chút gì đó để đi gặp nhạc phụ nhạc mẫu.”

Lâu Tâm Nguyệt nghe hắn gọi mẹ gọi cha, cực kỳ không hài lòng, chỉ bất quá hai người cách khá xa, làm hắn không có cách nào tát y mấy cái như trước, hưởng hồ hấn hiện tại đang tắm, hắn cũng không muốn lãng phí thời gian với một tên thói nát này, càng không muốn nghe y gọi chính cha nương mình là nhạc phụ nhạc mẫu.

Hừ, cóc ghẻ mà muốn ăn thịt thiên nga, y hắn là ngại mình sống được quá lâu rồi sao? Hắn cười lạnh nói:

“Thế nào? Người muốn mua đồ tặng cha nường ta? Người không phải là một ngân lượng đều không có sao? Ngay cả ăn cũng là ăn phần cơm dư của ta, người có thể tặng vật gì cho cha nường ta?” Hắc không khách khí nói ra hiện tại quần bách của y.

Hoài Chân ngẩn ra, nghe không ra ý đùa cợt trong lời nói của Lâu Tâm Nguyệt mà nghiêm chỉnh trả lời: “Ta có thể kiếm ra bạc, nên hắc là không có quan hệ đi.”

Bằng một mình y? Có thể kiếm được mấy lượng bạc? hướng hồ đối với tiền tài quyền thế của Lâu gia, hắc nếu muốn ở kinh thành bức chết một người, kỳ thực rất dễ dàng. Vừa nghĩ tới đây, Lâu Tâm Nguyệt liền nở nụ cười. Hắc cười đến kiều mị như hoa; chỉ tiếc Hoài Chân đưa lưng lại nên không thấy được, bằng không tuyệt đối sẽ bị câu dẫn hồn phách, sẽ nói cũng không nói nên lời.

Hắc mở lời thật dễ nghe: “Không có quà cho cha nường ta cũng không sao. Nhưng mà Hoài Chân, người yêu ta sao?”

Hoài Chân mặc dù đã nói qua rất nhiều lần, nhưng y vẫn rất thật tình gật đầu, “Ta... Ta rất yêu người, nường tử, người muốn ta làm cái gì, ta đều nguyện ý.”

“Tiếp qua hai tháng nữa là sinh thần của ta. Bởi vì ta ở kinh thành rất có danh tiếng, nên rất nhiều người sẽ tặng lễ cho ta. Người nói người yêu ta, người nếu không đưa ra được một thứ gì đáng giá, ta thế nào xác nhận được người yêu ta hả?”

Hoài Chân sững sốt, y hiện tại trên tay quả thật không có bạc, thế nhưng y có thể kiếm, hơn nữa vừa nghĩ đến biểu tình hài lòng của Lâu Tâm Nguyệt khi nhận được lễ vật, toàn thân y nhiệt huyết sôi trào, y gật đầu, “Không thành vấn đề, nường tử, ta nhất định sẽ tặng một lễ vật khiến người thích.”

Lâu Tâm Nguyệt dịu dàng nói: “Nếu người tặng lễ vật không tốt, chính là người tuyệt không yêu ta, như thế, ta sẽ không để người ở lại trong nhà của ta nữa, thậm chí cũng sẽ không để ý đến người, đây chính là người gieo gió gặt bão, không được trách ta,, cũng đừng nói ta đối với người vô tình vô nghĩa.”

Hoài Chân vừa sững sốt.

Lâu Tâm nguyệt hỏi lại: “Hoài Chân, người nói người là nhà phát minh mì được nổi danh ở Dương Châu, vậy ngoại trừ dùng mì được để kiếm tiền ra, người đã làm những công việc gì?”

Hoài Chân lắc đầu, hắc chưa làm qua công việc gì khác, nhưng đối chính công việc của mình có chút tự hào.”Cái khác ta sẽ không có làm qua, bởi vì ta chỉ cần dựa vào công việc này, là có thể kiếm rất nhiều ngân lượng rồi.”

“Thật sự?”

Trên mặt Lâu Tâm Nguyệt xuất hiện một chút tính toán, chỉ cần hắc làm cho Hoài Chân không thể kiếm

ra chút ngân lượng nào, cho dù lão cha hấn đem Hoài Chân đón về nhà, đối với cá tính của nương hấn mà suy ra, nếu lễ gặp mặt của Hoài Chân không đáng mấy nghìn lượng bạc, nương hấn nhất định đem y trở thành một phế vật đến nhà hấn ăn không ngồi.

Hơn nữa Hoài Chân ở tại nhà hấn, hấn nếu không cho phép tôi tớ hầu hạ y, ngay cả cơm cũng không đưa cho y ăn, tùy ý Phúc Lai cùng tôi tớ muốn đối xử với y sao cũng được; vậy những ngày Hoài Chân ở tại Lâu gia này, chỉ sợ so với cầu ở ven đường còn thảm hơn a!

Tính toán như vậy, hấn thực hài lòng, không sớm thì muộn cũng được nhìn thấy tình trạng thê thảm đến cực điểm của Hoài Chân, hơn nữa Hoài Chân kia đúng là thương hấn, hấn chính là đang cố tình giẫm lên thứ ái tình kia của y; sẽ làm cho y sống không bằng chết, trả thù này so với trực tiếp đẩy y xuống mồ, cho y chết không dấu vết còn thú vị hơn nhiều, càng có thể giải trừ đi oán hận bị y ôm nhiều lần như thế trong hấn.

Chỉ cần hấn không cho Hoài Chân ra khỏi Lâu gia, y sẽ không có cơ hội truyền ra bên ngoài quan hệ của bọn họ. Y tại Lâu gia mà không cẩn thận mồm miệng, tôi tớ tỷ nữ của Lâu gia, bình thường vẫn đem hấn xem như thần thánh mà hầu hạ, đương nhiên sẽ không tin tưởng lời nói của tên nam nhân xấu xa thối nát này, sợ rằng còn có thể đẩy y xuống đất mà đánh cho một trận. Hấn căn bản là không cần sợ danh tiếng sẽ bị phá hư.

Nghĩ tới đây, Lâu Tâm Nguyệt cười đến phi thường vui vẻ, hấn ở trong nước tắm rửa xong, liền đứng dậy mặc vào quần áo và đồ dùng hàng ngày. Chờ hai tháng sau, hấn sẽ được thưởng thức tình trạng thê thảm của Hoài Chân, rồi đem y đuổi ra khỏi Lâu gia. Đến lúc đó Hoài Chân cũng không thể nói gì hơn, ai bảo y kiếm không nổi một thứ lễ vật đáng giá.

Hơn nữa lúc đuổi y đi cũng sẽ không cho y bạc. Y nếu khốn cùng chán nản mà chết ở kinh thành, thì cũng là do y tự tử, không liên quan đến y, hấn lại càng không trực tiếp hại chết Hoài Chân để bị quan phủ chất vấn.

Hoài Chân thấy Lâu Tâm Nguyệt trên mặt có chút mỉm cười, chẳng biết hấn hài lòng cái gì, cũng khúc khích cười theo.

Lâu Tiểu Nguyệt thấy thế, ngay cả đánh cũng lười, dù sao y cũng đã bước vào cửa Lâu gia, hấn sẽ từ từ làm cho y sống không được, chết không xong. Vì vậy hấn khẽ cười nói: “Chúng ta quay về Lâu gia, Hoài Chân.”

Hoài Chân sớm đã mặc xong y phục, chờ Lâu Tâm Nguyệt cùng nhau quay về Lâu gia, không chút nào hiểu được vận mệnh của y sắp có chuyển biến lớn!

Cũng đã đến giờ lên đèn, bọn họ theo đường từ vùng ngoại ô đi ra, trên đường không gặp bất kỳ ai, ngay cả hàng quán quầy sạp hai bên đường cũng đều thu dọn cả, chỉ còn một bức màn thật to hiện lên con chữ “Toán mệnh” (*Đoán mệnh*) đang theo gió bay bay, mà lão nhân ngồi trên sạp chính là đang quá buồn

chán đến ngáp dài. Quái dị chính là trước sạp của lão vậy mà có rất nhiều người đang xếp thành hàng dài, mỗi người tựa hồ đều đã phải chờ đến không nhịn được, nhưng cũng không ai dám kêu lão nhân này nhanh nhanh xem tướng.

Lão nhân đang gục đầu ngủ gật hết sức tự nhiên, căn bản là không để những người khách kia vào trong mắt, mà những khách nhân kia ai ai cũng câm như hến, không ai dám ầm ĩ, e sợ lão nhân kia tâm tình không tốt sẽ trở mặt không thèm xem tướng cho.

Hoài Chân lần đầu tiên đến kinh thành, tự nhiên sẽ nhìn ngang nhìn dọc. Y cũng thấy được quang cảnh kỳ quái ấy, khó hiểu mà nhìn đến ngây ngốc. Nhưng khi y tới gần, lão nhân kia bỗng nhiên đem chiếc nón đang úp trên mặt quăng ra xa, lão mặc dù già cả, nhưng tinh lực vẫn rất tốt.

Vừa thấy lão nhảy dựng lên, đã thấy lão vọt tới trước mặt Hoài Chân, nói liên hồi: “Tướng mạo của người thức kỳ lạ nha, ta đã hơn 10 năm chưa thấy qua tướng mạo kỳ lạ như vậy, cái người lần trước ta xem cho nghe đồn đã là hoàng đế rồi, người thoát nhìn so với hần càng kỳ quái hơn, thật là thú vị, ta quyết định sẽ coi tướng giúp người không lấy bạc nha.”

Hoài Chân vẻ mặt thực bần, lão thế mà còn nói muốn xem tướng cho y, Lâu Tâm Nguyệt cười lạnh nói: “Mặt y bần như thế, người xem tướng sẽ đúng sao, đang lừa gạt ai hả? Cút ngay.”

Lão nhân trừng mắt nhìn Lâu Tâm Nguyệt, “Ác, tướng mạo của người cũng rất được nha, số mệnh của người chính là giàu có xa hoa, trời sinh đã ở trong gia đình phú quý, không ít quan lại thương nhân muốn ăn còn phải xem mặt người!”

Lâu Tâm Nguyệt căn bản là không thèm nghe loại lời vô ích này, hần lạnh lùng cười, “Tránh ra.”

“Bất quá người thân cốt mặc dù cao quý, nhưng tính tình thật ra rất bướng bỉnh đi, cái này, cái này... Ngô! Nguyên lai là như vậy a, người rất không có duyên với nữ nhân đúng hay không? Bởi vì không nữ nhân nào dám tới gần người, khí thế của người rất lạnh lẽo nha.”

Quay lại, lão nhìn Hoài Chân một chút, “Thế nhưng y lại không giống người, y rất có duyên với nữ nhân, duyên phận mà tốt một chút có khi còn lấy được công chúa nha, tính ra còn có thể lấy vài người nương tử, chỉ là y không chịu, thật là một tiểu tử gây thơ. Thành thật đi, tiểu tử, có đúng hay không có rất nhiều nữ nhân nhảy đến trên giường của người không, chỉ là người không chịu, đúng hay không?”

Mặt Hoài Chân lập tức đỏ lên, tại Dương Châu quả thật là có phát sinh qua loại sự tình này, nhưng y vội vã xua tay nói: “Không... Không có, là các nàng muốn cảm ơn ta, cùng thích ta không có quan hệ.”

Lão nhân lại tiếp tục nói: “Người cùng nữ nhân có duyên phận tốt như vậy, may là mặt đen, nếu như trắng trẻo một chút, những nữ nhân này có mà người đóng cửa, các nàng cũng sẽ theo lối cửa sổ mà vào. Duyên phận với nữ nhân của người tốt quá, cũng mang lại không ít phiền phức đi. Bất quá người chính là ngũ phúc lâm môn, muốn có vật gì, không có khả năng không chiếm được. Cha nương người nương mất tử, chính là để lại không ít phúc khí cho người. Tuy rằng người hiện tại trên tay không một ngân lượng, thế nhưng yên tâm đi, tiền tài của người cả đời cũng dùng không hết. Nếu cần tiền, cứ tìm một chỗ đất trống

rồi đào lên, nhất định sẽ có hàng đồng bạc đang nằm đó chờ người dùng. Nói số mạng của người vô cùng kỳ quái cũng không sai đâu, được rồi, người... Người phải cẩn thận một chút.”

Hoài Chân buồn bực gãi đầu, thấp giọng hỏi: “Xin hỏi phải cẩn thận cái gì?”

” Trong thời gian tới cẩn thận nường tử của người một chút. Hắn sẽ ăn thịt người không nháy mắt, luôn rắp tâm nghĩ cách đem người hại chết, còn muốn đem người làm hại rất thê thảm, ngay cả xương cũng muốn nhai nuốt cả. Các người đúng là oan gia tình nhân, không biết đã tích tụ từ bao nhiêu kiếp yêu thương cùng oán hận. Thế nhưng đức nghiệp người tạo nhiều lắm, ta xem người cứu không ít người, cam đoan người sẽ không có việc gì. Nhưng thật ra nường tử người sẽ có chuyện a. Bởi vì hắn càng rắp tâm hại người, lại càng yêu người. Càng về sau, yêu càng sâu, hắn nghĩ ra mưu kế càng độc ác, mắng những từ càng khó nghe, đánh người ngày một nặng, Ác ác...”

Lão nhân đột nhiên lộ ra biểu tình chịu không nổi, “Hắn là càng ngày càng yêu người, yêu đến tận tâm can, chỉ sợ có một ngày người phải ly khai hắn, hắn còn muốn liều mạng với người nha! Vừa khóc vừa nháo vừa níu chặt, chiêu thức nào cũng có thể xuất ra, loại nường tử suốt ngày khóc lóc om sòm này cũng không mấy người chịu đựng được. Người phải cẩn thận, nếu là không muốn cùng loại nường tử thủ đoạn độc ác này nường tử cùng một chỗ, thừa dịp này hãy ly khai đi, ly khai nhanh một chút, còn có thể thú một vị công chúa nhu thuận khả ái; bằng không hắn cả đời sẽ quấn chặt lấy người, không cho người chạy mất, đến lúc đó người muốn bỏ cũng không xong, so với mạch nha còn dính chắc người hơn!”

Lâu Tâm Nguyệt tại một bên càng nghe càng thấy chướng, hắn lôi kéo Hoài Chân, cảm hận nói: “Đi a, còn nghe cái loại lời nói vô ích buồn chán này làm gì?”

“Phụ gia công tử người không nghe không quan hệ, bắt quá người cũng nên thủ ít kế sách đi, để tránh khỏi tai nạn đến rồi không cách cứu vãn, yêu tới mức không có người ta thì không được! Cũng đừng trách ta chưa nói, người nếu như không thích hắn, cũng đừng hại hắn, chừa chút đường lui cho chính mình đi; bằng không một ngày phát hiện ra đã yêu thương người ta, hắn yêu người một trăm phần, người lại là thương hắn đến nghìn vạn phần, đến lúc đó người sẽ phiền não đến cực điểm, dù ngày hay đêm, lúc nào cũng khắc khắc đều phải có hắn bên người. Ta nói thế nhưng rất chuẩn, ngay cả hoàng đế đều tới tìm ta xem tướng số nha!”

Lời lão nói, Lâu Tâm Nguyệt đều đem trở thành lời vô ích, hắn mà yêu Hoài Chân sao? Nực cười, cũng không phải khắp thiên hạ nam nhân cùng nữ nhân đều chết sạch; cho dù chết hết, hắn cũng không có khả năng yêu thương cái tên Hoài Chân đáng khinh này. Huống chi bằng đức hạnh của Hoài Chân, nữ nhân nào tự nguyện nằm trên giường của y, vậy nữ nhân kia xác định mắt đã bị đui mù. Hơn nữa y có thể lấy được công chúa, lại càng là thiên truyện cười trong thiên hạ, người công chúa nào mà gả cho nam nhân như Hoài Chân, cũng không phải tự hủy đi tư cách?

Hắn kéo Hoài Chân, một đường bước về phía trước, căn bản cả nghe cũng không muốn nghe.

Lão nhân kia vẫn ở phía sau nói với theo: “Uy, tiểu tử, nường tử người rất hung dữ, người nếu như không thích hắn, mau bỏ hắn đi; bằng không sau đó muốn bỏ cũng không bỏ được, người sẽ mỗi một cả đời.”

Hoài chân sờ sờ đầu, đối với y mà nói, cái gì công chúa đều không quan trọng, quan trọng là ... Y có thể

hay không cùng Lâu Tâm Nguyệt ở cùng một chỗ, y cẩn thận hỏi: “Nương tử ta thực sự sẽ yêu ta sao?”

Lão nhân liên tục gật đầu, “Hắn với ngươi là nhân duyên mấy đời nha, mỗi đời đều yêu ngươi muốn chết, cả đời đều muốn thấy ngươi, nhất định chết rồi cũng sẽ quán quít lấy ngươi, ngươi phải cẩn thận, sức lực ghen tuông của hắn rất lớn nha, tuy rằng không có gì không tốt, thế nhưng hắn sẽ đem ngươi quán thật gắt gao đó.

Cử một ví dụ, nếu ngươi đi kỹ viện dạo chơi, hắn chắc chắn sẽ mang cả đồng người đến đánh ngươi a; hơn nữa hắn vô cùng kinh khủng, đừng nói cùng nữ nhân khác nói vài câu, chỉ cần ngươi khẽ liếc mắt thôi, hắn sẽ trực tiếp móc đôi mắt của ngươi xuống. Nương tử đáng sợ như thế, ngươi chính mau nhanh bỏ hắn đi, bất quá chỉ sợ bỏ cũng không xong.”

Lời lão nói chính là miêu tả chính xác về Lâu Tâm Nguyệt. Hoài Chân hơi liếc mắt lên dò xét Lâu Tâm Nguyệt, lập tức bị hắn dùng lực đập cho một cái, Hoài Chân liền kêu rên thống thiết.

Lâu Tâm Nguyệt sắc mặt đột nhiên chuyển biến, nói: “Ngươi vẫn còn ở đây nói linh tinh với hắn, ngươi không đem ta bỏ vào trong mắt đúng không? Rõ ràng đã bảo ngươi không cùng hắn lời vô ích rồi.”

Hoài Chân vội vàng xoa xoa chân, nói cũng không dám nói, vội vàng đi theo Lâu Tâm Nguyệt.

Lão nhân kia tại phía sau bọn họ ai ai thở dài, “Thực sự là thảm a! Còn chưa có thú vào cửa, đã bị quán thành cái dạng này, muốn đánh liền đánh, muốn mắng liền mắng, nếu thú vào cửa rồi, không biết tiểu tử này gặp qua bao nhiêu bi thảm a! Rõ ràng nói ngươi sớm bỏ hắn đi, lại cứ khăng khăng đi yêu một tên bá đạo, thực sự là không nghe lời lão nhân, bất lợi ngay trước mắt, nương tử ngươi thế nhưng là thiên hạ đệ nhất hung dữ nha.”

Chỉ chốc lát sau, lão nhân nở nụ cười, “Bất quá hắn càng đối với ngươi hung dữ, càng giẫm đạp ngươi, lại càng thể hiện hắn yêu ngươi, càng ngấm ngấm chăm sóc hầu hạ ngươi; cuộc đời ngươi đại khái là cứ thế mà trôi qua thôi, muốn trốn thế nào cũng không được.”

Đợi lão nhân lẩm bẩm xong, Lâu Tâm Nguyệt cùng Hoài Chân từ lâu đã đi xa, cả bóng lưng đều nhìn không thấy, chứng tỏ bọn họ sắp về đến Lâu gia, cũng chứng tỏ độc kế của Lâu Tâm Nguyệt, theo bước chân hắn tiến về Lâu gia, rất nhanh sẽ được thực hiện.

toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/swu-khat-mi-duoc>